

General ION ANTONESCU

CĂTRE ROMÂNII...

**CHEMĂRI - CUVÂNTĂRI - DOCUMENTE
LA O RĂSCRUCE A ISTORIEI**

ADUNATE DE

Amiral DAN ZAHARIA

Beneficiul rezultat din destacerea cărții
este destinat „Fondului pentru ajutorarea
famililor ostașilor căzuți la datorie”.

SOCEC & Co., S. A. R.
BUCUREȘTI
1943

General ION ANTONESCU

CĂTRE ROMÂNI...

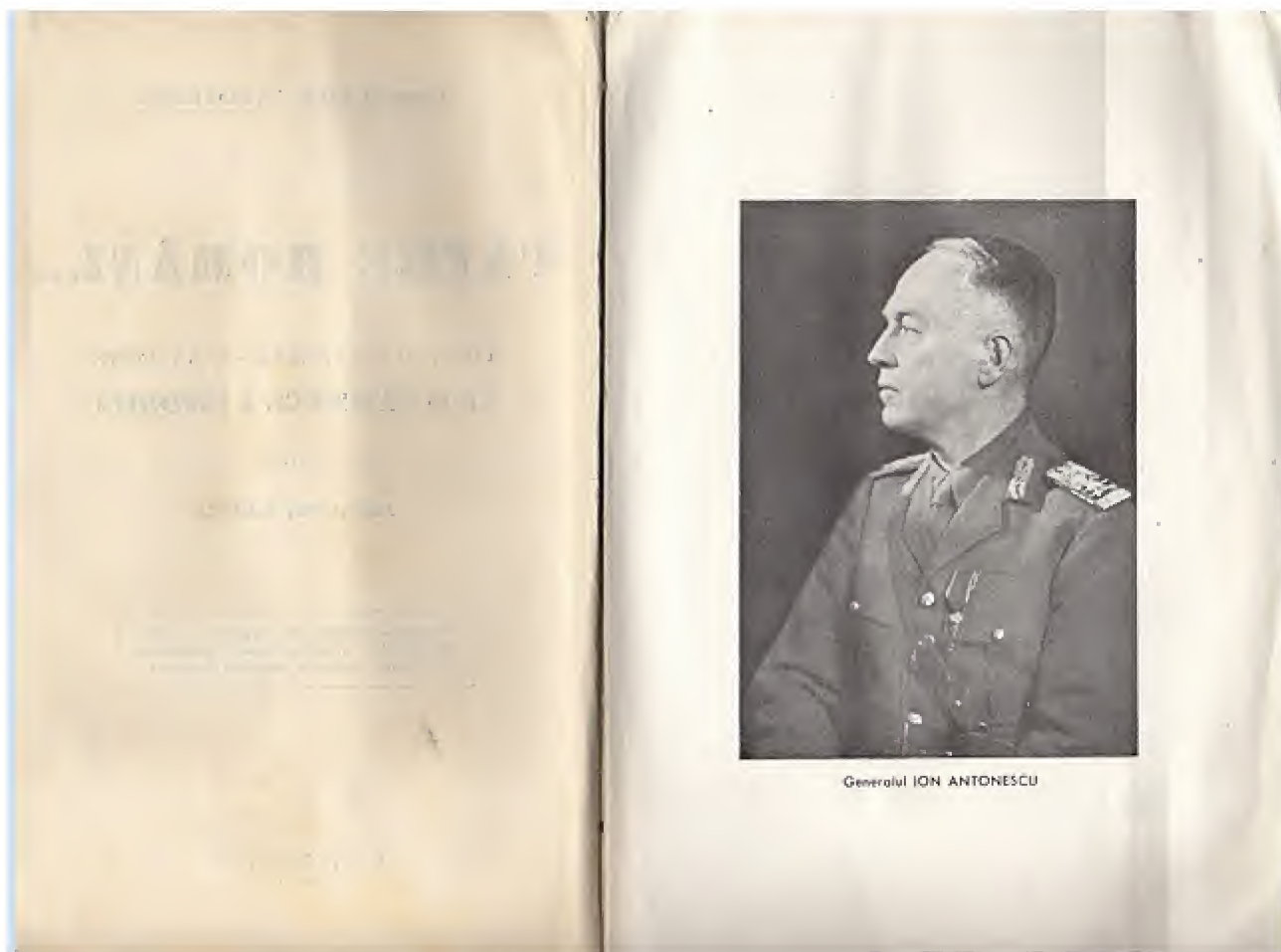
CHEMĂRI - CUVÂNTĂRI - DOCUMENTE
LA O RĂSCRUCE A ISTORIEI

ADUNATE DE

Amiral DAN ZAHARIA

Beneficiul rezultat din desfacerea cărții
este destinat „Fondului pentru ajutorarea
famililor ostașilor căzuți la datorie”.

SOCEC & Co. S. A. R.
BUCUREȘTI
1941

Generalul ION ANTONESCU

O LĂMURIRE

Întreaga presă, scriitori și literați, colegi și prieteni ai Generalului Ion Antonescu, au afirmat prin splendide articole, că manifestările de gândire și etică morală ale nobilului General, alcătuiesc o adevărată antologie a gândirii și sufletului românesc de o subtilă și clasică literatură.

S'ar putea afirma însă, tot atât de bine, că operele Conducătorului Statului, ar constitui și un neprețuit îndreptar politic. De o puternică frână morală și un necunoscut asănt sufletesc.

Mai ales pentru o națiune, astăzi dureros umilită.

Dăruite dela înălțimea amonului, ele s'ar proiecta în fața altarelor, în adevărate predici, învăluite într'un profund sentiment de misticism, umanitate și creștinism.

În vremea lui Platon, Generalul Ion Antonescu, ar fi trecut drept un mare filosof. Pentru mulțimea care îl iubește, îl înțelege și îl zeifică astăzi, el rămâne un adevărat Apostol.

Pentru mine, omul unei generații mai vechi, dar al unei generații romantice, de care nu m'am despărțit — pentru că n'am îngenuunchiat încă — el este în primul rând un vizionar, un pasionat animator al verbului și al cuvântului. Iar manifestările lui de gândire, pornite toate din inimă — adunate și dăruite neamului românesc — așa cum se repercutază în conștiințe și se amplifică în suflete: o armonioasă înjghebare de creațiune și inimă. În care vibrează mai întâiu, un suflet de mare român și patriot.

Și atunci, la răscrucea grelelor încercări de astăzi, dominate în bună parte de nemernicia unei uri neînțelese, fie-mi îngăduit a reda înmănușchiate — unei națiuni ultragiutate ce le reclamă ca o reconfortare morală — armonia de gândire și afirmațiune a glorioșului General și Conducător.

Voi încerca dar, a depăna cronologic, creațiunile de geniu ale Conducătorului Statului, creațiuni ce aparțin de pe acum Istoriei.

Opera Conducătorului însă ar putea fi privită și altfel.

Pentru acei căoroa vieața, le-a oferit prilejul a admira Catedralele Franței, campanilul Veneției, al Florenței, sau de pildă Domul din Milano, toți, s'au găsit în fața a două priveliști: aceea a marelui dantelat de Carrara, dăltuită în mii de forme privită de aproape, sau a fiorului de ansamblu, când îmbrățișezi dintr-o singură privire, întregul aspect al Monumentului.

Ambianța *Renașterii*, pe care o evocă dantelăria turlelor Franței sau ale Italiei, ea și arta semeață a artiștilor florentini, îi fură ochii și îi umple sufletul de evlavie.

Rămâi pironit însă, dacă ai îmbrățișat într-o singură privire Domul sau Catedrala, în nepieritoare lor artă. — Pentru că totul este numai farmec, armonie și geniu creator.

Și atunci, dacă Domul poate avea două aspecte, acela al frumuseții nepieritoare a marelui dantelat și al măreției ansamblului, dăltuit, adunat, pentru a crea opera, de ce comorile sufletești de o înaltă finută morală, de o clasică literatură, scântieri de geniu ale Marelui General, n'ar putea fi și ele prioritare sub aceleași aspecte?

Arabescul unor scrieri de un viu colorit și nepieritoare frumuseți literare, sau strălucirea unor comori — adunate și la lume date — de gândire, suflet și simbolică dăruire a Conducătorului.

Să lăsăm dar, ca în fața prăbușirii hotarelor, împlinite după un mileniu de înspăimântătoare suferinți și așteptări — și a debandadei — neînfricatul Conducător, să-și destrame din suflet și conștiință, într'un impetuos avânt de simțire, chemările și scântierile lui de geniu.

SIRE,

„Regii mari sunt aceia care spală treptele Tronului cu lacrimile suferinței înțelese și cari se înalță pe ele, ducând în spate, poverile împlinite ale Neamului“.

SIRE,

„În numele Țării și a Armatei, în numele Mișcării Legionare, Vă dăruiesc de ziua Arhanghelului Mihail, această Spadă istorică, purtată pe plaiurile românești la începutul veacului al 17-lea. Voința țării este ca această Spadă să n'o încingeți decât în ziua Sfântului Mihail, iar restul anului să stea în Muzeul Armatei. Să nu fie a voastră pe de-a-ntregul și să n'o încingeți în orice zi, decât când Neamul va ispăși, se va izbăvi și va izbândi, când Regele și Țara trecând prin suferință, prin jertfă și prin muncă, vor înălța din nou, gloria Neamului și a Tronului“.

INALT PREA SFINȚIA VOASTRĂ,

„Eu n'aștept dela slujitorii bisericii, mai mari, și mai mici, decât să fie pătrunși în adâncul conștiinței lor, de caracterul Dumnezeuiesc al ei și de răspunderea lor de trimiși ai lui Dumnezeu în mijlocul Neamului nostru.

„Să văd pe apostolii altarelor la înălțimea credinței, pe care o propovăduiesc, la înălțimea nădejdiilor ce și le pune acest Neam, în Dumnezeu și în puterile lui cerești“.

PREOȚI,

„Slujitori ai tuturor altarelor românești, biserica lui Crist este dragostea, jertfa, milostenia, truda, curățenia sufletească. Biserica lui Crist nu înseamnă numai ziduri, icoane, clopote, slujbe. Biserica lui Crist este pretutindeni, acolo unde este un suflet curat, unde trebuie să fie și un altar al Dumnezeuirii.

„Singura politică pe care trebuie s'o faceți, este aceea a iubirii de neam și a apărării drepturilor lui sfinte, prin muncă, prin cinste, prin blândețe, prin conștiință și mai ales prin exemplul nostru, în toate și față de toți.

„Am pornit dela icoane și altare, să ne întoarcem la ele“.

Ce splendidă evocare a trecutului nostru sluciumat, Ce Dumnezeuiască închinare adusă credinței și bisericii.

Iată predică dela amvon a Conducătorului Statului, o evanghelie ce trebuie urmată cel puțin de astăzi înainte de adăoșării slujitori ai altarelor.

FEMEI ROMÂNE DE PRETUTINDENI,

„La temelia Statului așez familia, la temelia familiei vă cer să fiți voi.

„Numai în familie, puteți cuprinde taina adâncă a vieții și numai prin familie puteți fi înconjurate de adevărata dragoste și respect ce vi se cuvine.

„Un singur lux: al jertfei.

„O singură podoabă: a cinstei.

„Soție, mamă, bunică“.

Iată gândul Generalului Antonescu pentru femeia română.

DOMNULE RECTOR ȘI DOMNILOR PROFESORI,

„Universitățile trebuie să fie zidurile nevăzute, ale veghiciei românești.

„Prin credința noastră, îndreptarea lumii ce va să vină și ridicarea Neamului, să-i redăm onoarea și încrederea.

„Un neam poate fi redemptat prin viforul entuziasmului, dar nu poate fi înălțat, decât prin dogoarea muncii și patima răspunderii“.

ROMÂNI,

„Prima lege să fie disciplina. Să ne unim în muncă și frăție. Credința și dreptatea, legea și munca, cinstea și conștiința, ordinea și omenia, să vă fie cartea sfântă a îndatoririlor voastre.

ROMÂNI,

„Generalul Antonescu nu amenință pe nimeni și nici nu șovăie.

TINERET,

„V'am vorbit dela suflet la suflet, dela inimă la inimă, dela Român la Român.

„Și tu tânăr entuziast și dornic de sacrificiu, care vrei cu deslănțuirea viforoasă a vârstei tale, să spargi barierele și să inneci în uitare și blestem, orice urmă din trecut, în aminte că adevărata creație cere pregătire, suferință și așteptare, cere

înfrățire între generații, cere îndreptare prin înfăptuire și nu prin răzbuare. Și dă-ne ascultarea ta credincioasă, ca să-ți ducem pașii pe drumul biruinții.

„Tinere, scutură-ți fruntea întunecată de acei care te-au răstăcit în întunerecul răzvrătirii, și crede în Generalul Antonescu.

„Coboară în conștiința ta de om și de român, fă-ți singur judecata și hotărăște-ți drumul.

„Aruncă din mâini pistolul neigș și așteaptă, când statul îți va da în mână arma onoarei și drepturile patriei.

„Prin tine, și cu tine, vom zidi o țară de care să fii mândru, nu fapă de dărâmare, ca aceea ce ți s'a cerut.

„Iar voi, rebeli, dacă ați fost într'adevăr legionari, aplicați-vă singuri pedepsa legionară, fiindcă altfel, fiți siguri, vă voi aplica-o eu“.

Iată chemarea — îndreptarul poliției al Conducătorului Statului — adresat Românilor de pretutindeni, la una din cele mai dureroase răscruci ale istoriei neamului.

STINDARDE GLORIOASE,

„Cot la cot, umăr la umăr, să împlinim o nouă Românie, curată, mândră și paternică.

„S'aprimem din făclia ta, lumină de credință înnoitoare și veghică, precum veghică va fi flacăra ta.

„Din zori și până în zori, mă străduiesc să aduc un fir de lumină, în întunerecul suferințelor voastre.

„Trebuie însă să înțelegeți cu toții că, numai Dumnezeu poate aduce izbăvirea, prin minuni de fulger și eu nu sunt decât om“.

OSTAȘI,

„Am dorit și am visat, am luptat și am îndurat, am fost bărfit și am fost lovit, fiindcă am vrut să pun în mâinile tale vâjnoase, cea mai bună armă; în sufletul tău cinstit, cea mai înflăcărată credință; în inima ta curată, cel mai viforos avânt; pe corpul tău trudit, cea mai simplă dar mai nepă-

tată haină; în credința ta nelimitată în destinele Neamului, cele mai înflăcărate aripi; și în privirea ta, scrutătoare și caldă, cea mai vie din Icoane: PATRIA.

„Crucea și stindardul, ogorul și patria, onoarea și virtutea, înfrățirea și iubirea, legea și omenia, să fie ostași, țelul nostru de acum înainte, fiindcă ei a fost, veac de veac, este și va rămâne, crezul adevăraților Români“.

OFIȚERI, SUBOFIȚERI, CAPORALI ȘI SOLDAȚI.

„Ați păstrat sufletul curat și iubitor de Țară al glorioșilor voștri înaintași.

„Nați dat ascultare anelurilor, șoptelor și îndrumărilor, care au trecut din ureche în ureche. Ați rămas credincioși șefilor voștri, mic și Regelui.

„Cinste vouă.

„Ați dovedit încă odată mai mult, că în toate momentele grele ale Neamului, că Țara se poate sprijini cu încredere și iubire în voi.

„Țara vă este recunoscătoare“.

Iată crâmpoe, bucăți rare, de o nepieritoare frumusețe literară, de o profundă filosofie morală și neîntrecută știință politică, ale nobilului General și Conducător.

Și pentru a termina întreb?

Există oare, un singur om — pe întreg cuprinsul țării — în cuprinsul hotarelor de altă dată, dar în tot cazul al hotarelor de mâine, care să nu aibă simțământul profund, că opera Generalului Antonescu, zidită, dăltuită și înălțată, pe temelii puternică și nepieritoare a iubirei de neam, nu este o adeverită carte de ceteră, a tuturor Românilor de pretutindeni?

Amiral DAN ZAHARIA

Generalul ION ANTONESCU

Articol publicat în ziarul *Curierul* la 24 Octombrie 1940
Difuzat prin posturile române de Radio la 26 Octombrie 1940

Pentru mine Conducătorul Statului Român, Generalul Ion Antonescu, în toate manifestările lui de suflet, de conștiință, de inimă, de superioară inteligență, nu poate fi o surpriză.

Pentru mine Generalul Ion Antonescu — astăzi ca și altă dată la Marele Cartier General, unde în fața focului și a răspunderii ne-am legat adânc coborînd din liniștea profundei lui meditațiuni spre alunecăturile unei trepidante acțiuni militare și politice, și-a eucerit drumul numai pe un plan în urcuș neîncetat.

Fie-mi îngăduiți a vedea în viața și sufletul nobilului meu prieten, al unor vremuri de restrîns, o permanentă însetare de a face binele, dorința vie ca prin muncă și onoare să poată clădi, reflexul adânc al *genului latin* căruia îi aparține, într-o splendidă scânteciere și entuziasată pasiune constructivă.

Pentru mine, și încă de multă vreme, Generalul Ion Antonescu, este o sinteză, o armonioasă îmbinare de *alese simțăminte* și *mari însușiri sufletești*, o intimă asociațiune între *materie* și *spirit*.

Acți stă toată ființa și tot dinamismul nobilului ascut Roman.

Născut pentru *muncă*, în vegnică luptă dela obârșie și până astăzi — în dramul lui totdeauna *ascendent* — cu împlinejite și meschine *gânduri*, cu tot noianul de *piecedi* pe care societatea le pune în calea omului *ce se ridică*, cu oamni politici, cu ad-

versari firești, cu prieteni chiar, Generalul Ion Antonescu rămâne, fără a îngenuchia vreodată, un om în picioare.

Revoluționând adeseori prin măsuri în aparență anarhice, în deosebi pe Tisa — cine cunoaște oare adevărul pe Tisa — ca și în sbuciumata lui viață, el lasă pretutindeni o dăru de lumină, de realități și de reconfortare morală.

Pentru ca, astăzi Generalul Ion Antonescu să aducă în acțiunea lui de Conducător al Statului Român, așa cum s'a manifestat permanent în viața lui militară, un dărz sentiment de dreptate și îndrăzneală, ce-ți umple sufletul de uimire, de admirație și de profundă stăină.

Pentru ca, fără drepturi moștenite, fără privilegii ereditare, să acumuleze în mod atavic, întreaga tradiție de sânge și însușiri daco-romane, într'un clasicism ce impune.

Acesta este supra-omul căruia Națiunea Română, astăzi în detresă **trebuie, trebuie**, să-i acorde toată recunoștința, toată dragostea și mai ales toată căldura sufletului ei.

L'am revăzut acum câteva zile, chemat pentru a rezolva o problemă de ape. Aceleași puternice impresii!

În noua lui așezare și într'o chestiune oficială, nu ascund — pășind pragul Președinției Consiliului de Miniștri, — simțământul unei emoții. Pentru a-l regăsi același și încă mai tânăr. În picioare și în linii fără contururi și mai ales fără ascunzături.

M'au scăldat și îmbrățișat dela început azurul aceluiași ochi albaștri de marină, limpezi și cercetători, plini de lumină, ce trădează un caracter deschis, mereu activ. M'a stăpânit prietenos o privire concentrată, a unei minți care înainte gândește apoi acționează, ne-am regăsit în aceeași caldă intimitate, ca odinioară în grelele noastre răspunderi la Marele Cartier General.

Părăsind biroul lui de o simplitate amețitoare, în perfectă rezonanță cu sufletul lui curat — călătorește în lupte — și răscolind trecutul nostru de duioase amintiri, mi-a revenit în minte **O pagină, O pagină** ce se integrează astăzi în istoria și zvârcolirile din urmă ale Neamului Românesc. Un act de gândire ce aparține de acum istoriei și care spune totul;

17. IV. 1938

Iubite Dane

Nu dezespera. Cine cade luptând pentru o idee, nu moare, se ridică și mai ales ridică instituția. Am mai căzut și altădată. Voiu mai cădea încă. Nu are importanță. Ideea va triumfa. Cu mine sau cu altul... e interesantă. Cu amândoi: bună noapte. —
Iovita.

Iubite Dane,

Nu dezespera. Cine cade luptând pentru o idee, nu moare, se ridică și mai ales ridică instituția. Am mai căzut și altădată. Voiu mai cădea încă. Nu are importanță. Ideea va triumfa. Cu mine sau cu altul... Ce interesează.

Cu aceleași bune sentimente,

IONICA

Este viziunea clară, crezul politic al Generalului Ion Antonescu încă de acum trei ani. Ce splendidă evocare a trecutului lui sbuciumat. A unui trecut plin de amărăciuni și desiluzii.

Ce împărtășire, încă de multă vreme, a unei vieți controlate cu energie și mândrie. Ce admirabilă lecție de patriotism și înălțător idealism.

„Ideea va triumfa, cu mine sau cu altul. Ce interesează, pentru că cine cade luptând pentru o idee, nu moare, se ridică“.

Incredințez imnul acesta de slavă, doctrină și profundă gândire, crezul acesta politic al Conducătorului de astăzi, de mâine și de totdeauna, Națiunii Române.

Să se arate dacă s'a înfățișat cândva, în istoria politică a României, mai lapidar, mai înălțător, mai semeț, mai cu inimă, mai cu suflet, o gândire cu o atât de puternică rezonanță.

„Am mai căzut și altădată, n'are importanță. Ideea va triumfa. Cu mine sau cu altul. Ce interesează. Voi mai cădea încă“.

Să se arate cuvinte mai frumoase, bucăți rupte din sufletul și conștiința unui conducător, până ieri fără stindarde, fără cuvântări sgomotoase, pentru a se întemeia un Stat.

Să se cânte de către Națiunea Română imnul de slavă ce-l datorează Generalului Ion Antonescu.

Și pentru a termina: legenda vieții Generalului Ion Antonescu este rânduită a sfârâna astăzi anumite dogme politice, ale unui recent trecut de orgii și ordinară tarabă politică. Crimele lui Armand Călinescu, vor rămâne veșnic o rușinoasă și murdară pată pe conștiința și stema României. Ea dovedește că filosofia, cultura aleasă, sufletul și inima în serviciul Patriei, nu sunt piodeci, ci ajutoare pentru omul de stat curat și cinstit.

Ea arată că pentru a influența în chip hotărâtor — milioane de oameni — nu este nevoie de exuberanțe politice, nici de gesturi eroice, ci numai de încredere și dreptate. Ea dovedește că o mișcare este posibilă astăzi pe baze etice și se sfarmă în mii de fândări când se sprijină pe un catafalc de orgii sângeroase.

Fie-mi dar îngăduiut a afirma: Națiunea Română parcurge astăzi cu pavilionele în bernă — în afara hotarelor stropite cu atâtă sânge românesc — o etapă de durere și sacrificiu, fruct al unei criminale orgii politice.

Și atunci, pentru neobositul purtător al fiiclei Românisimului — uns cu mirul birului — pentru a ne duce tot mai departe, de-a-lungul potecilor istoriei, a sbuciumatei noastre existențe, pentru MANDRUL GENERAL ION ANTONESCU, pentru caldul și bunul meu prieten, în o țară încheagată astăzi într-o credință, împletită cu destinele Neamului, leal, curat, cinstit și mai ales pe față, dela mic la mare, dela Hotin și Nistru, până colo departe în valea bătrânului fluviu și a Tisei, dragoste, devotament, inimă și toată căldura sufletului nostru curat.

Amdral DAN ZAHARIA

Stoenești, 22 Octombrie 1940.

Mi-am impus a da publicității în mod *cronologic* — fără nicio atingere de orice natură — *chemările, cuvântările, documentele, Conducătorului Statului, Generalul Ion Antonescu.*

M'am verificat prin toate mijloacele ce am avut la îndemână. Dacă totuși am greșit — fără vola mea — rog a fi iertat.

Cu o singură remarcă. Am crezut necesar — ca o supremă manifestare de recunoștință și dragoste adusă Conducătorului Statului, — mândrui General Ion Antonescu, a publica și omagiile înalt Prea Sfințitului Patriarh Nicodim, Bisericii, Armatei și conducătorilor ei în lupte, brazi Generalii și Armatei Române.

D. Z.

General ION ANTONESCU

APELURI ȘI CUVÂNTĂRI

UN NOU REGIM

Proclamația d-lui General ION ANTONESCU către Țară.
la 6 Septembrie 1940

ROMÂNÎ,

În aceste ceasuri de sdrăcinare a României și de sfârșire a Neamului, am luat conducerea Statului, prin înțelepciunea M. S. REGEIUI.

Nu este un Guvern nou, ci un regim nou.

Nu vorbe, ci acțiune.

Nu șovăire, ci fapte.

Un trecut grav și dureros s'a închis.

Peste el nu voi trage vălul uitării, ci al dreptății.

Dar azi trebuie să salvăm Statul și Națiunea.

Cu toată conștiința și strădania, trebuie să-i ștergem rănilor, să-i adunăm puterile, să-i ridicăm onoarea și să-i asigurăm viitorul.

Într-o suferință, dar și într'un gând, într-o singură putere.

Durerea trebuie să ne învețe, să ne înalțe. Popoarele adevărate își toarce din înfrângeri marile destine.

ROMÂNÎ,

Vrajba să înceteze. De oriunde și prin oricine.

Lupta să fie numai pentru Stat.

Înțelegerea și clementa regală au înlesnit ca și ultimele frământări să se închidă fără sancțiune într'un suflu de libertate. Prigoanile au încetat. Acum, tineretul, nădejdea curată a Neamului, trebuie să-și împlinească datoria.

Fata lumii se schimbă. Națiunea noastră să-și dovedească prezența în istorie.

ROMÂNII,

Namui prin jertfă și prin muncă vom putea birui.
Vă cer tuturor grija și fapta.

Mă îndrept spre inimile voastre și vă cer iubirea pentru
Țară; mă adresez cugetelor voastre și vă cer încrederea în
Neam; mă adresez puterilor voastre și vă cer să le dați Pa-
triei, muncii noastre comune.

Funcționarii Statului să înțeleagă că pe ei se reazină
totul. Să-și merite răspunderea.

Cinstea, legalitatea, dreptatea și munca să le îndrumeze
acțiunea. O cer tuturor.

Voiu constitui Guvernul pe baze noi.

Programul vi-l voiu prezenta, ca să-l judecați toți.

El va izvorî pe de-a-ntregul din crezul naționalist integral.

Treptat, vom proceda la reforma Statului.

Vom adănci bazele legăturilor noastre de azi.

Cu credința în Dumnezeu, în dreptul sfânt și nepieritor
al Neamului.

ÎNAINTE, LA DATORIE.

General ION ANTONESCU
PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINISTRI

Proclamația d-lui General ION ANTONESCU către Armată

OFIȚERI, SUBOFIȚERI, CAPORALI ȘI SOLDAȚI.

Majestatea Sa Regele Carol II a abdicat astăzi 6 Septem-
vrie 1940.

Marele Voievod Mihai de Alba-Iulia s'a suit pe Tronul Re-
gilor României.

În aceste vremi de sbucium și fărâmare, inimile noastre se
liniștesc unite în nădejdea pe care un neam întreg o pune în noua
Domnie.

Armata jură credință noului Rege Mihai I al tuturor
Românilor.

Dumnezeul strămoșilor noștri și ai Domnitorilor bravi
ai acestui Neam să-i ajute ca Domnia Lui să-I fie plină de
fapte vrednice, de biruință și de glorie și întotdeauna să-I
înconjoare iubirea și încrederea supașilor Săi.

OȘTAȘI.

Armatele au fost întotdeauna cele dintâi care au depus le-
gământul de credință făcut Tronurilor.

De acum, chiar azi, în orice situație s'ar găsi trupele, vor
închina jurământul lor până la ora 18 cel mai târziu, noului nostru
Rege.

Ordin să se raporteze executarea imediat Ministerului Apă-
rării Naționale.

Trăiască Regele Mihai I.

Trăiască Armata Sa.

General ION ANTONESCU
PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINISTRI

București, 6 Septembrie 1940

Prima lege să fie „disciplina“

Apel adresat Țării

ROMÂNI,

Ordinea înseamnă sus, cere ordine jos,
Numai ordinea poate să fie răspunsul pe care-l dă azi
Națiunea actului pe care l-a primit.

Nicio slăbiciune.

Ajunge.

Tineretul a sângerat de sigur și a suferit adânc.

Am suferit și eu.

Dar sângele nu poate fi răscumpărat cu sânge și nici suferința prin noni suferințe.

Nu-și iubește țara, nu cinstește Neamul și nu respectă
ceasul, cel ce face altfel.

Nicio violență. În contra nimănui. Cu atât mai puțin în
contra nevinovaților soldați sau gardieni aflați la datorie.

Aceasta nu este o faptă, ci o crimă pe care nu pot decât
să o pedepsească grav și imediat.

Pentru ca ordinea să fie imediat dobândită și niciun dușman
lăuntric să nu încerce să folosească desordinea, opriți
manifestările și nu lăsați pe provocatori să calce în numele
vostru prima lege: *disciplina*.

Cinstiți lecția pe care a dat-o destinul și meritați-o.

6 Septembrie 1940.

General ION ANTONESCU
PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINISTRI

Principiile de bază în conducerea Statului

Proclamație

ROMÂNI,

Luând conducerea Statului cred de a mea datorie să reamintesc tuturor, de pe toate treptele în ierarhia civilă și militară, următoarele principii de bază în executarea atribuțiilor lor.

1. Legalitatea integrală

Legiuirile de toate categoriile și regulamentele respective în vigoare trebuie să formeze îndreptarul permanent și punctul de plecare pentru soluționarea oricărei chestiuni, fie de serviciu, fie personale.

Aplicarea legalității integrale, fără niciun fel de deosebire, formează baza oricărei instituții. Din ea derivă încrederea și siguranța în destinele noastre.

Legalitatea integrală înseamnă libertate de acțiune, lipsa de teamă, sporirea inițiativei și curajul necesar pentru a munci și a înfrupta.

Încadrându-ne pe calea legală, vom avea și curajul să ne luăm fiecare răspunderile și trebuie să știm să ni le luăm. Acela ce cere autorizare pentru chestiunile care-i revin, prin legi și regulamente, să le rezolve, nu are *personalitate*. Și cine nu are *personalitate* și curaj, nu este, nu poate fi *șef*.

2. Dreptatea

Dreptul suveran la dreptate trebuie recunoscut oricui îl are și trebuie aplicat oricui îl cere fără niciun fel de ocolire, de interpretare sau de discuțiuni.

Dreptatea se dă după legiuiri scrise, dar se dă și după comandamente de ordin moral și sufletesc.

A proteja pe unii în dauna altora, fără a ține seamă de merite și, mai ales, greutăți, este de sigur nedrept.

Nu se poate admite ca cineva să aibă dreptate și să nu i se dea. Cel care cere dreptatea nu o poate îndea cu anticipație, căci atunci devine presupunție. Ea trebuie judecată, cu multă înțelepciune, de șefii de toate categoriile și dată curajos și hotărît celui care o are.

3. Omenia

Orice șef trebuie să se poarte cu subalternii săi cu omenie. Acest sentiment nu poate fi și nu trebuie să lipsească nici chiar în Armată, unde disciplina comportă oarecare rigiditate.

Sentimentele sufletesti de omenie față de subaltern aduc din partea acestuia dragoste în muncă, încredere în șefi, înviore morală în toate acțiunile lui bune, mândria respectului ce i se dă, *personalitate*.

Șefii de toate categoriile vor urmări necontenit și în toate ocaziunile, obținerea acestor sentimente și dezvoltarea demnității personale și a personalității însăși.

În serviciul zilnic, în discuțiunile ocazionale, în viața socială și în greșelile ce eventual se fac, șeful este dator să-și trateze subalternii în cadrul legilor, însă cu omenie.

Prin aceste procedee se dezvoltă, se întărește și se înălțuiește prestigiul de autoritate dela mare la mic și dela mic la mare.

Nu trebuie să se uite că rolul șefului este de a îndrepta cu părintească atitudine, nu de a brusca, de a pedepsi, de a umili.

Nu se poate cere sacrificiu sufletelor care au fost crescute la școala umilinței.

Șeful trebuie să fie sever însă urban și civilizât în raporturile de serviciu și din afară de serviciu cu subalternii săi. Nu se admit două atitudini: una de platitudine în sus și alta de brutalitate în jos. Astfel de șefi, pe oricare treaptă s'ar găsi, nu au, nu pot avea prestigiu. Autoritatea derivă din superioritate: superioritatea în atitudine, în gândire, în cultură, în procedee.

4. Exemplul personal

A pretinde exercitarea tuturor virtuților de mai sus fără ca șeful să le practice integral, este a lipsi subalternii de unul din elementele fundamentale în conducere: *exemplul personal*.

Recomand și pretind, deci, tuturor celor hărăziți să conducă, *buunul exemplu*.

5. Inițiativa

A aștepta totul dela șef, rămânând în pasivitate, este cu de-săvârșire condamnat.

A avea inițiativă înseamnă a avea curajul răspunderii și încredere că riscurile vor fi dominate de rezultate.

Dușmanii inițiativei sunt *centralismul* și *neîncrederea*.

În cadrul legilor existente, inițiativa cea mai largă trebuie să anime pe toți câți fac parte dintr-o instituție civilă sau militară. Ceea ce trebuie însă să se țină în seamă în exercitarea inițiativei, este corectitudinea; corectitudine în interpretarea legilor, corectitudine în aplicarea lor.

Pentru Armată, în special, inițiativa este o necesitate vitală. Practicarea inițiativei constituie pentru toți o înaltă școală morală de vrednicie și curaj și de aceea trebuie ridicată la rangul de cult.

Aceștea fiind principiile de care m'am călăuzit în toată viața mea, cer tuturor să înțeleagă aceste imperative ale timpului, să și le însușesc, să le desvolte și să le aplice în toate ocaziunile, în interesul superior al propășirii Statului nostru.

7 Septembrie 1940.

CONDUCĂTORUL STATULUI ȘI
PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINISTRI
General ION ANTONESCU

„Credința și dreptatea, legea și munca, cinstea și conștiința, ordinea și omenia...”

Chemare către Tară

ROMANI,

După sbuciumări adânci care ne-au dus la sfârșirea Națiunii, la pătarea onoarei și la amenințarea existenței Statului, Dumnezeu ne-a ajutat să curmăm o stare care tulbura grav destinul românesc.

Astfel, un trecut dureros s'a închis. El nu se va mai deschide decât pentru judecarea răspunderilor — nu din dorința răzbunării, ci pentru ca aceasta să servească drept învățământ generațiilor ce vor veni.

Am arătat Țării întregi, cu toată conștiința și cu toată durerea, lupta pe care a trebuit să o dau pentru ea să pot izbăvi Țara.

În acest ceas, am îngenunchiat alături de voi, toți fiii Neamului ce v'ați adunat în bisericile credinței, pentru ca să vă rugați Domnului să ajute și să lumineze viitorul Țării și al Regelui Mihai I.

Simțiți-mă lângă fiecare din voi. Simțiți că tot ceea ce am făcut este pentru a izbăvi Neamul și a-i asigura viitorul.

În această unire a suferinței și a credinței noastre, din topirea pioasă a gândului nostru închinat Domnului și Țării, să iasă sufletul de mâine al acestui Neam.

Această unire să oprească orice vrajbă, de oriunde și prin oricine.

Mă îndrept spre inimile voastre și vă cer iubirea pentru Țară.

Mă adresez cugetelor voastre și vă cer încredere în Neam.

Îmi unesc puterea de puterile voastre și vă cer să dați Patriei munca și fapta voastră.

Am început totala înnoire a Statului nostru.

Am decis cercetarea trecutului, pentru ca acci care ne-au dus la umilire și la pierderea granițelor, la sărăcie și la risipă să-și primească răspunsul faptei lor.

Cetiți măsurile pe care le-am luat și așteptați cu încredere pe acelea ce le voi lua încă, pentru ca Statul să fie salvat și Națiunea să-și regăsească puterile.

Iar acum, în Casa Domnului, jur, în fața lui Dumnezeu, a nesfârșitelor cohorte de martiri și de eroi ai Neamului și în fața voastră a tuturor că voi servi și de acum înainte cu fanatică dăruire, cu neînmurită energie și cu neclintită voință, linia dreaptă pe care m'am așezat dela începutul carierei mele și dela care până azi nu m'a putut abate nicio furtună.

Credința și dreptatea, legea și munca, cinstea și conștiința, ordinea și omenia vor fi de azi înainte dela cel de sus până la cel de mai jos servitor al Patriei, cartea sfântă a îndatoririlor noastre.

Plecat cu smerenie spre trecutul de glorie de altă dată și privind cu încredere deplină către viitor, nu voi înceta lupta și nu voi opri fapta, până când nu vom ajunge să avem o altă Țară, un alt suflet și o altă conștiință.

Așa să-mi ajute Dumnezeu!

7 Septembrie 1940

CONDUCĂTORUL STATULUI ROMÂN ȘI
PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINISTRI
General ION ANTONESCU

De ce s'a cerut abdicarea Regelui Carol II

Comunicare făcută prin Radio.

ROMANI,

Pentru întâia oară în viața mea a trebuit să înșel, să mint și să calc un jurământ solemn, cerând abdicarea Regelui, căruia îi jurasem credință.

Am făcut-o pentru a scăpa nația de o îngrozitoare umilință și de o inevitabilă și totală catastrofă.

Am făcut-o deschis, cerându-i în scris abdicarea.

Dumnezeu, voi și istoria mă veți judeca.

Pentru știința voastră a tuturor, public textul scrisorii ce am trimis-o fostului Suveran la ora 4 din dimineața de 6 Septembrie.

SIRE,

M'am angajat să apăr cu trecutul, cu cinstea și cu viitorul mea Țară și Tronul.

Încercările mele de a găsi oameni cu adevărat patrioți și pricepuți cu care să fac o echipă nouă de redresare a Statului și de reînfrățire a Maiestății Tale cu Țara, au eșuat.

Toți cer abdicarea Maiestății Tale.

În fața acestei situații și a agitațiilor pe care eu nu pot să le înviesc în valuri de sânge pentru a arunca Țara într-un războiu civil și a determina ocupația străină, mă simt dator să supun și în scris Maiestății Tale, glasul Țării.

Cine afirmă altfel face o crimă.

Atrag însă serioasă atenția Maiestății Tale în privința răspunderilor grave care vor apăsa pe oșce asupra Maiestății Tale, dacă nu dă ascultare imediat și fără ezitare cererii mele, care este a Armatei și a Țării.

7 Septembrie 1940.

General ION ANTONESCU

„Să ne unim în muncă și frăție“

Apel adresat Țării prin Radio

ROMÂNI,

Cu copiii și cu bătrânii noștri să mergem mâine, 8 Septembrie 1940, la ora 11, în bisericile noastre și îngenuchind în fața altarelor și cu fruntea lipită de pământ, să ne muștrăm pentru greșelile de care suntem cu toții vinovați.

Să cerem iertare nefericiților noștri frați, care prin vitregia vremurilor și din propria noastră vină, au fost rupși din trupul nostru îndurerat; să aruncăm blestemul nostru asupra marilor vinovați: să plângem morții și martirii care au căzut și au suferit pentru că au voit și au dorit și care au luptat pentru o Românie cu adevărat mare, pentru o Românie curată, pentru o Românie respectată, pentru o Românie tare; să ne luăm solemn angajamentul că de azi ne unim în muncă și în frăție, în gândire și în simțire, în dreptate și în lege, în disciplină și în cumpănare, în ordine și în credință, pentru ca prin muncă să ne întărim, să prosperăm și să fim gata.

7 Septembrie 1940.

APEL CĂTRE ȚARĂ

FRAȚI ROMÂNI,

Fac din inima mea îndurerată un apel să nitați totul și să vă strângeți în jurul tânărului și iubitului nostru Rege, să intrați în ordine și să vă puneți pe muncă:

TRĂIASCĂ ROMÂNIA!

9 Septembrie 1940.

General ION ANTONESCU

**„Să muncim fără preget
pentru a reclădi dela bază Statul...”**

Apel la ordine și la muncă

ROMANI.

Mi-am pus în cumpăna soartei vicața mea, ca să o scap pe a voastră.

Dumnezeu care a fost cu voi și cu mine m'a ajutat să spulber în două zile un regim tiranic și odios.

Scopul meu nu a fost însă numai să sparg în zădări un sistem, ci acela de a crea altul.

Un regim nou de vicață curată, un regim de vicață armonioasă și frățască între conducători și conduși; un regim de vicață plină de ideal, de cuget curat și de forțe creatoare. În sfârșit, un regim în care dela cel mai tânăr dintre voi până la cel mai în vârstă dintre noi să muncim cu patimă, să muncim cu dragoste, să muncim fără preget pentru a reclădi dela bază Statul nostru, pentru a face din el ceea ce doriți voi și ceea ce am visat eu.

Este o muncă grea, neînchipuit de grea, care cere dela voi și dela mine gândire, organizare, metodă, ordine, disciplină, neslăbită voință și dărzenie.

Ajutați-mă și ascultați-mă.

Dacă o faceți cinstit, dacă nu umblați după foloase personale sau de castă, dacă nu vă uitați cu ochi răzbuunători în trecut, dacă întindem o mână frățască tuturor cari sunt în stare să pună sufletul, priceperea, cinstea, munca și patriotismul lor în slujba Patriei, dacă lăsăm ambițiile și păstrăm

proporțiile, în sfârșit, dacă începeți să dați tot sufletul, toată energia și toată munca voastră în folosul Țării noastre, voiți reuși.

Puneți deci frâu bucuriei care v'a cuprins că ne-am des-cătusat și începeți munca constructivă.

În fiecare săptămână, de luni dimineața și până sâmbătă seara, să transformăm Statul într'un stup de înțelepte și harnice albine.

Orice secundă pierdută în lătrigă și luptă strămbă poate să ne fie mortală.

TINERI LEGIONARI.

Am înțeles și înțeleg explozia voastră de mulțumire, pentru că fără să fim dintre voi, am suferit copleșit cu voi și pentru voi.

Am suferit cu voi fiindcă doream ceea ce doreați voi, gândeam ceea ce gândeați voi.

Doream ca România-Mare să fie o Românie tare. Doream să fac, după cum doreați să faceți, ca în această Țară să domnească dreptatea, să fie stăpână numai legea, să conducă numai meritul și să se bucure de bunul traiu nu numai unul, ci toți.

Am suferit și ați suferit luptând pentru aceleași simple idealuri.

Am uitat. Să uitați.

Nu se clădește cu răzbuinare, ci cu muncă; nu cu desordine, ci cu ordine.

Am lăsat liberă explozia voastră de bucurie și de entuziasm fiindcă am înțeles-o și o înțeleg.

Nu uitați însă că în acest ceas, pe tot întinsul Țării noastre, sunt țărani care suferă de lipsuri și-i amenință foametea; sunt victimele greșelilor noastre; sunt loviți de soartă și nefericiți noștri frați care au părăsit pământul lor strămoșesc, icoanele lor sfinte, casele lor dragi, avuții lor agonisii cu trudă, amintirile lor scumpe, mormintele străbunilor și speranțele lor în dreptate.

Sunt muncitori dela orașe și năpăstuiți de soartă care se sbat după o neagră și amară pâine; în sfârșit sunt familiile și bisericile, școala și armata pe care trebuie să le refacem, să le dăm un nou suflu de vicață și să le redăm avântul pentru ca prin ele să

redăm Naţiunii demnitatea şi puterea, speranţa în viitor şi credinţa în biruinţă.

Gândiţi-vă la ce vă spun. Socotiţi şi alegeţi între agitaţii şi ateliere.

Eu am ales. Am ales munca şi vă pot asigura că tineretul va lua parte activă, după pregătire, competenţă şi puterea fiecăruia, la această muncă de reconstrucţie.

ROMÂNII,

În timpul săptămânii nimeni nu face altceva decât munceşte pentru Naţie şi muncind pentru Naţie, munceşte pentru el.

Nu aşteptaţi să vă vină totul dela mine.

Daţi-mi rigaz să-mi formez echipa şi să încep adevărata muncă constructivă. O voi face în câteva zile.

Greutăţile în care se sbate neamul sunt atât de mari şi treburile publice atât de încurcate, încât descurcarea lor cere timp. Am luat multe măsuri de îndreptare şi de usurare a vieţii celor împovăraţi. Vor veni şi altele. Nu pot veni toate deodată. Am pornit la muncă numai eu un singur om. Nu am avut nicio organizaţie în spatele meu.

Fiţi siguri că eu nu dorm, nu mă plimb şi nu petrec.

Dacă veţi găsi altul mai priceput şi dacă mi-o veţi cere, mă voi da singur la o parte şi la timp.

11 Septembrie 1940.

CONDUCĂTORUL STATULUI ROMÂN ŞI
PREŞEDINTELE CONSILIULUI DE MINISTRI
General ION ANTONESCU

„Generalul ANTONESCU nu ameninţă pe nimeni dar nici nu şovăie...”

Apel la ordine

În ţară şi mai ales în Capitală au început să se agite unele mişcări cu caracter anarhic.

Am redat poporului libertăţile care i-au fost smulse. Am făcut-o pentru ca aceste libertăţi să fie folosite numai la ridicarea Statului.

Cine le foloseşte la prăbuşirea lui prin anarhie, devine duşmanul No. 1 al acestui neam.

Generalul Antonescu nu ameninţă pe nimeni dar nici nu şovăie. El a venit: să facă tuturor dreptate; să dea tuturor putinţa să trăiască omeneşte; să facă să înceteze desmăţul sus şi să înceapă bunul trai jos.

El va recliădi Statul începând dela temelii sa.

După el, la temelii Statului au stat şi vor sta întotdeauna muncitorul agricol dela ţară şi muncitorul dela oraşe — funcţionar şi lucrător.

Dela ei va porni şi pe ei voi organiza toată forţa de producţiune şi de rezistenţă a viitorului Stat.

Dintre ei voi da putinţa să se ridice elitele sănătoase ale producţiei şi conducătorii de mâine ai Statului.

Însă, pentru ca să pot să înlăptuiesc această sfântă datorie către voi şi către istorie, îmi trebuie linişte şi ordine, îmi trebuie să-mi daţi timp şi ascultare.

De aceea: anunţ pe toţi, oricine ar fi el şi pe orice s'ar rezema, să intre imediat în ordine.

Independenţa şi libertăţile noastre vor fi primejduite dacă ţara nu intră în ordine, nu se pune pe muncă şi dacă nu reconstituie repede forţele care îi pot asigura şi rezistenţa şi înălţarea.

Pentru a atinge acest țel, trebuie o singură mână conducătoare, care să transforme într-o singură voință și o singură forță creatoare toate puterile și toate voințele rătăcite ale acestui neam.

Nu încercați să alăbiți, prin desordine, această mână.

Ea va alina cu părintească dragoste, atât cât îi este cu putință, în lipsurile și desordinea actuală, toate suferințele; dar va pedepsi cu toată asprimea toate încercările ce s'ar face de a se da ultima lovitură Statului. Fiindcă trebuie să oprim prăbușirea în anarhie și sclavie.

11 Septembrie 1940.

CONDUCĂTORUL STATULUI ROMÂN ȘI
PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINISTRI
General ION ANTONESCU

Unire și iubire, muncă de îndreptare și reconstrucție

Apel către legionari

DRAGI LEGIONARI,

Puterile răului au fost pentru totdeauna înfrânte.

Cu ajutorul Destinului, iaviera Patriei a venit și ea cu biruința voastră și a mea.

Ingenunchiați și cinstiți cu pietate ziua Căpitanului vostru de ieri.

Jerfa lui o merită cu prisosință.

Indemnul meu este să faceți, odată cu această închinare și legământul că prin ordine, prin disciplină, prin credință nelimitată în destinele glorioase ale Patriei și prin muncă negovănelnică, veți dovedi Țării și lumii întregi că sunteți cu adevărat păstrătorii unei mari și neuitate moșteniri.

Este datoria voastră de mâine.

Țara vă cere să începeți alături de mine, fără govăire și fără preocupare, în unire și iubire, munca de îndreptare și de reconstrucție la care am pornit.

Este indemnul meu de astăzi.

Ascultați-mă și urmați-mă.

CONDUCĂTORUL STATULUI ROMÂN ȘI
PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINISTRI
General ION ANTONESCU

12 Septembrie 1940.

„O Domnie nouă și o guvernare nouă“

Apel către Țară

FRAȚI ROMANI,

Geniul răului a fost smuls din inima noastră, de pretutindeni și pentru todeauna.

De sus și până jos, de la tânăr până la bătrân, din colibă până la palate, *purificare totală, purificare desăvârșită, purificare în tot și în toate se va face.*

Ea se va face fără ură, fără părtinire, fără nedreaptă leviere.

Justiția prin tot ce are ea mai înalt, mai priceput, mai curat și mai onorat, va veghea la aceasta.

ROMANI,

Ceasul datoriei vă chiamă.

Ceasul muncii a sunat.

Ceasul unității nu mai poate întârzi. El cere imperios și impune sever, celor cu gând curat, să vină cu toții fără șovăire, în unire și înfrățire, să reeducăm familiile noastre, să întărim Biserica noastră, să reconstruim țeama noastră, să îmbunătățim soarta țăranilor, muncitorilor și a funcționarilor noștri, să alinăm suferințele săracilor și loviților de sortă, să sporim bogățiile noastre și să întărim forțele noastre morale, politice și militare, pentru că numai astfel România de mâine va putea să fie o Românie respectată și stimată, o Românie ascultată și folosită.

ROMANI,

Din ceea ce ați cețit, din ceea ce ați văzut, din ceea ce ați simțit, ați putut să vă dați seama, într-o singură săptămână de guvernare, ce *gândesc* să fac pentru țară și ce *dorese* să dați voi pentru ea.

Eu cu voi și voi cu mine, cât voia fi vrednic, — să ascultăm, cel puțin în acest ultim ceas — porunca de dincolo de mormânt a strămoșilor și martirilor noștri și să nu uităm datoria sacră pe care o avem de a trece copiii noștri o *Țară frumoasă*, o Țară puternică înăuntru și respectată în afară, în sfârșit, o *Țară* la care am aspirat cu toții și pentru care am pățimit cu toții.

Legea credinței, legea dreptății, legea disciplinei, legea muncii, legea educației severe, legea tăcerii, legea solidarității naționale și a sprijinului reciproc și legea onoarei, vor fi legile de temelie ale *Statului de mâine*, legile călăuzitoare ale Statului Național Legionar.

Numai astfel va veni și ziua *biruinței*.

ROMANI,

După înfringurate așteptări și grele suferințe, azi începe în această Țară o *Domnie nouă* și o *Guvernare nouă*.

Începe Domnia pe care ați voit-o, ați dorit-o și ați cerut-o.

După o lungă și dureroasă pribegie, *Augusta Mamă* a tănărului nostru *Rege*, s'a întors.

Un imperativ de înaltă morală în Stat, impunea aceasta.

Familia Regală va fi de acum înainte, prin exemplul de moralitate, de sobrietate, de neprihănire, de modestie, de *conștiință civică* și de *finanță patriotică*, simbolul din care se va inspira veșnic familia românească, pe care eu o consider cheia de boltă a rezistenței și a prosperității neamului nostru.

Să urmați exemplul.

ROMANI,

Țara începe noua *Domnie* cu o nouă echipă de guvernare.

Am ales tot ce am găsit mai curat ca trecut și mai promițător ca viitor.

Sunt de sigur, în această Țară, și alții tot așa de buni, și alții și mai buni.

Începând cu mine și terminând cu cel mai tânăr din echipă, care nu va dovedi prin muncă, prin energie, prin pricepere, prin conștiință că a meritat locul ce i s'a dat, îl va ceda altuia.

ROMÂNI,

V'am vorbit dela suflet la suflet, dela inimă la inimă, dela Român la Român.

Sunt sigur că m'ați înțeles, după cum vă asigur că v'am înțeles.

Treceți la muncă.

Generalul Antonescu vă asigură că proprietatea voastră va fi respectată, libertățile voastre vor fi garantate, munca voastră va fi răsplătită și dreptatea voastră vă va fi dată.

Cu Dumnezeu înainte.

15 Septembrie 1940

CONDUCĂTORUL STATULUI ROMÂN ȘI
PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINISTRI
General ION ANTONESCU

Tradiția Regească de iubire și respectul poporului

Mulțumirea adresată Țării la 20 Septembrie 1940

ROMÂNI,

În numele M. S. Regelui Mihai I și al Reginei Marie, vă înfățișez tot gândul de recunoștință pe care Majestățile Lor îl trimisese întregei Națiuni pentru mărețea primire și calmul entuziasm ce l-ați închinat Lor în aceste zile de nou destin românesc.

Între Tron și Națiune s'a redeschis astfel drumul credincios și curat în care tradiția regească de iubire și respectul poporului s'au înfrățit înnoțdeauna.

Dela acest drum să nu ne abatem niciodată, Români.

Trăiască Majestatea Sa Regele Mihai I.

Trăiască Regina Marie.

Iar eu vă înfățișez toată recunoștința mea pentru închinarea făcută Majestăților Lor și pentru caldele aclamații cu care m'ați cinstit.

CONDUCĂTORUL STATULUI ROMÂN ȘI
PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINISTRI
General ION ANTONESCU

APEL CĂTRE PLUGARI

„Tara cere muncă dărză și neostenită”

PLUGARI,

Tara a suferit încercări grele. Am pierdut pământuri rodnice. Imprejurările ni-au stat împotriva și rodul ogoarelor a fost mic în acest an și din cauza timpului neprimelnic și din cauză că o parte din voi a trebuit să părăsiți căminurile chemați la *datoria ostășească*.

Tara cere să începem cu toții o *muncă dărză și neostenită*, pentru a alina — cât de puțin — răunile care o sângerează.

Datoria voastră este ca, împreună cu toți ai voștri, să *muncii ogoarele* în această toamnă, cu orice jertfă, pentru a putea da țării și vouă pâinea cea de toate zilele. Muncii fără odihnă, după cum vor trebui să muncească și cei dela orașe.

Prima voastră grijă să vă fie *aratul și semănăturile de toamnă*, care trebuiesc făcute la vreme, fiindcă numai astfel vor da roade sigure.

Ajutați-vă între voi frățeste cu animale și unelte, pentru săvârșirea muncilor. Nicăieri petec de pământ să nu rămână nelucrat. Nădejdea țării de a-și împlini nevoile de hrană, este — toată — în voi.

Tara cere tuturor fiilor ei să-și îndeplinească *datoria cu răzună*.

În scurtă vreme, voi veni cu mijloace ca să vă ajut și să vă ușurez viața. Vă făgăduiesc și îmi voi ține cuvântul, ca și până azi.

Și acum, cu *ajutorul lui Dumnezeu*, cu toți la lucru!

20 Septembrie 1940

CONDUCĂTORUL STATULUI ROMÂN ȘI
PREZIDENTUL CONSILIULUI DE MINISTRI
General ION ANTONESCU

Scrisoare-răspuns adresată d-lui Iuliu Maniu

DOMNULE MINISTRU,

„Pentru a satisface dorinței impetuoase a opiniei publice de a înfrâna atrocitățile săvârșite de Maghiari în Transilvania reptă dela noi precum și pentru a împlini îndatorirea de a nu lăsa în părăsire frații Români ajunși la groaznice suferințe, am convocat pentru Duminică, 29 Septembrie, la Statuia Mihai-Viteazul o întrunire publică de protestare, lansând totodată acel alături apel”.

„Cu onoare vă rog să binevoiți a lua cunoștință de această întrunire, dând totodată dispozițiuni organelor în subordinea d-voastră, să nu împiedice această adunare și mai binevoiți, vă rog, a da instrucțiuni onor serviciu al cenzurii să permită tipărirea și răspândirea acestui apel”.

București, în 24 Septembrie 1940.

Cu distinsă stimă
IULIU MANIU

La această scrisoare d-l General Antonescu a dat următorul răspuns:

„Domnule Maniu,

D-l ministru de Interne mi-a înaintat cererea d-v., prin care solicitați autorizarea de a ține o întrunire publică pentru „a înfrâna atrocitățile săvârșite de Maghiari în Transilvania și pentru a împlini îndatorirea de a nu lăsa în părăsire frații Români ajunși la groaznice suferințe”.

Vă respect și vă înțeleg durerea, care este și a mea, ca și a neamului întreg. Și vă asigur că n'am așteptat această solicitare „pentru a împlini îndatorirea de a nu lăsa în părăsire frații Români”.

Am făcut totul, d-le Maniu, pentru a apăra cugetele și trupurile românești cătropite de o ocupație care s'a abătut și dela

regulile dreptului ginților și dela obligațiile formal luate la Viena ca și dela respectul vieților și al omeniei.

Vă închipuiți, cred, că nu ostașul care a luptat întotdeauna pentru drepturile și demnitatea Neamului nostru ar fi putut să stea cu brațele încrucișate și cu sufletul gol în fața acestor jertfe și a acestor suferințe ale tuturor Românilor.

În împrejurările grave de azi, cu răspunderile și amenințările ceasului de față — pe care nu eu le-am creat — am socotit că datoria omului de Stat și a Conducătorului răspunzător este să-și pună toată puterea și toată nădejdea într-o acțiune diplomatică serioasă și gravă, pe care am întreprins-o și ale cărei rezultate le-am așteptat cu încredere; ele au început să se producă și în câteva zile veți avea dovada.

Pentru a nu ascunde nimic Țării am lăsat în același timp ca presa să publice adevărul și să-și rostească judecata.

Națiunea toată stă unită și demnă în fața acestor fapte grave care ne sângerează pe toți și ne îngenuche cu pietate și durere în fața jertfelor nedrepte ale fraților Ardeleni.

O întrunire în aceste împrejurări, când acțiunea noastră diplomatică se desfășoară cu toată răspunderea, iar ordinea internă este restabilită, cred însă că nu ne-ar fi folositoare.

Întâiu pentru că ea ar putea să sdruncine seninătatea mândră a demersurilor pe care le-a întreprins Guvernul și să lase să se creadă pe de o parte că nu avem încredere deplină în acia la care ne-am adresat, iar pe de altă parte că n'am avea întreaga siguranță a drepturilor noastre, sau că numai o parte a cugetelor românești se ridică protestatară în contra gravelor împrejurări din Ardeal.

În al doilea rând, fiindcă o asemenea întrunire ar putea să deschidă drumul unor manifestări publice, pe care n'am luptat cu toată puterea, cu întreaga mea onestitate și cu tot patriotismul, să le împiedec, pentru a asigura liniștea și ordinea. Și alții au cerut și cer întruniri și alții vor să-și manifeste patriotismul și credința lor.

Am socotit domnule Maniu, că interesul fundamental al Statului și condiția liniștei și propășirii noastre este să opresc orice frământări. Am cerut-o tuturor.

Nu în folosul guvernării, care face totul ca să merite încrederea și sprijinul Țării, — ci pentru ca să putem pune ordine internă și să ne garantăm granițele.

Am luat conducerea țării în cel mai greu moment al istoriei noastre din ultimele decenii:

Monarhia sdruncinată; granițele sfâșiate; zeci de mii de Români pe drumuri, gonți din căminurile lor; banul public prădat și bugetul sdruncinat; Statul cu teritoriul redus, având să facă față nu numai gravelor consecințe ale desmembrării și micșorării puterilor lui financiare — cu magistrați, militari, profesori și funcționari fără rosturi — dar unei crize economice în deplină desfășurare pe lângă o gravă prăbușire morală.

Toate acestea nu eu le-am făcut, d-le Maniu.

Oricine își poate găsi în conștiință poveri de suferit pentru starea în care a ajuns Țara prin politica din ultima vreme. Dar eu, nu, d-le Maniu.

Eu mi-am luat în fața lui Dumnezeu, a Țării și a tânărului Rege, în fața istoriei și a conștiinței mele cea mai greu răspundere, după ce ani de-a rândul, o știți prea bine, am denunțat tuturor și chiar d-v., toată primejdia, toate greșelile și drama care ne aștepta și care a venit.

În ceasul acesta grav, când trebuie să port răspunderea faptelor altora, eu să salvez Țara, aștept dela d-v. și dela toți cel puțin atâtă: înțelegerea și liniștea ca să pot lucra.

Și, credeți, că simt prea greu răspunderea mea și mă apasă destul suferința Neamului ca să pot să nu-mi fac datoria de a apăra drepturile noastre veșnice și viețile românești.

Conștiința mea și răspunderea de Conducător a ales calea. Dela ea nu mă abat, fiindcă interesele Statului și ale conservării noastre imi comandă această statornicie.

25 Septembrie 1940.

General ION ANTONESCU

APEL CĂTRE FEMEIA ROMÂNĂ

Femei române de pretutindeni,
 În viața nouă pe care am hotărât să o asigur Țării, gândul
 meu se îndreaptă și la voi.
 Am nevoie de ajutorul vostru.
 Și știu că mă veți ajuta.
 La temelă Statului uzez familia.
 La temelă familiei, vă cer să fiți voi.
 Nu multe, dar toți sunteți prin birouri, în viața publică,
 în intruniri politice; sau, în cazinouri, în jurul meselor de cărți,
 luxoase, împodobite.

E rău.
 Știu că pentru unele, vremuri grele și lipsite de înțelegere,
 v'au silit la muncă, care odinioară nu prea departe — erau sor-
 țite numai bărbajilor.

Pentru altele, viața — lumii ce s'a prăbușit — de lănczire
 în neciuste superficială, v'a îndepărtat dela chemările firești, v'a
 degustat și descurajat, făcându-vă să căutați refugiu oriunde și
 uitare în orice.

Acele vremuri însă, nu se vor mai întoarce în Țara Româ-
 nească, pentru că am făgăduit-o.

Numai în familie, puteți cuprinde taina adâncă a vieții și
 numai prin familie, puteți fi înconjurate de adevărată dragoste și
 respect ce vi se cuvine.

Bărbajii României care se clădește vor fi luptători.
 Luptători de fiecare clipă. Acasă vor trebui să fie așteptați cu
 bunăvoință, căldură și ordine. Și aceasta o veți face voi.

Copiii lor vor trebui să-i înțeleagă și urmându-le — când
 anii le vor da putere — să reia lupta de unde a lăsat-o tatăl
 lor, să o ducă mai departe — mai sus, cât mai sus. Această
 legătură între tată și copil, care reprezintă permanența, adică
 Neamul, o veți face tot voi.

Iar zina care va cere copiilor voștri să-și facă „casa”
 lor, să vă găsească iubite și respectate pentru a putea fi,
 din colțul modest al datoriei împlinite, îndreptar luminos
 și sprijin nesdruncinat, căminurilor proaspăt înjghebate.

Un singur lux: al jertfei.

O singură podoabă: a cinstei.

Soție, mamă, bunică.

Iată gândul Generalului Antonescu pentru femeia ro-
 mână.

Apoi, vă cer să împliniți trei mari chemări:

1. Creșterea copiilor;
2. Asistența Socială;
3. Apărarea hotarelor.

1. Creșterea copiilor

*În România, cel mai prețios dar pe care Dumnezeu îl aduce
 Neamului, este copilul. Darurile Cerului, trebuiesc cinstite cu mare
 îngrijire. Oricum va fi: bogat sau sărac, frumos sau urât, îngrijit
 sau părăsit, dotat sau nedotat, pașii lui vor trebui îndreptați pe
 același drum: lupta continuă către cinste.*

Să fie cinstit în toate.

*Din cinste naște: munca, bunăcuvința, dragostea, cumpă-
 tarea, poezia, seninătatea, bunătatea, jertfa și chiar eroismul.*

*Sufletul unui copil este cea mai plăpândă alcătuire, în care
 impresiile capătă ecouri uriașe, ce se transformă în înclinări pen-
 tru o viață întreagă.*

*Să-i deprindeși să creadă în Dumnezeu și Biserica Lui. Să
 se închine cu tăria cu care Biserica era iubită de strămoșii noștri.
 Să se deprindă să-și apropie sufletul de Dumnezeu și să-i ferți
 de trufia deșertăciunilor.*

*Să le spunei că Neamul Românesc, în înflesul nesfârșit al
 generațiilor, cuprinde toate sufletele morților și mormintele stră-
 moșilor. Că aceste morminte trebuiesc cinstite. Prin cultul morților
 vor avea totdeauna sprijinul sufletelor care s'au jertfit pentru
 neam. Și că nu există putere în lume să poată opri biruința lui
 Dumnezeu și a celor ce nu crezut în El.*

*Tot prin cultul morților și mormintelor strămoșilor îi veți
 face să iubească pământul Țării. Să le găsiți zilnic că prin ecoul
 și îndemnul care vine din morminte, a trăit și trăiește Neamul
 acesta.*

Cunoscând orice limbă străină, să iubească un singur graiu, acela al strămoșilor noștri. Adâncul firii românești, nu poate fi cuprins decât prin graiul românesc. Să-l cinstească, să-l păstreze și să-l lase moștenire nepătată.

Să-i creștești luptători, dar să-i deprindești să fie blânzi. Blândețea este o podoabă unică a sufletului românesc. Blândețea, oriunde vor găsi germeni de viață. Să le îndreptați zilnic mâna să ajute pe cel în nevoie.

Să le răspundeți totdeauna și la toate întrebările. Să le cetiți și să cetească. Astfel îi veți deprinde să aibă pasiunea de a se cultiva.

Și, mai ales, învățați-i să muncească. Munca să o iubească și să o respecte, pentru că îndeamnă și înobilează. Faceți-i să înțeleagă cât de greu trece viața fără muncă. E groaznic să te simți trăind ceas cu ceas și să nu folosești nimănui.

Iar față de copii, căsătoria voastră să rămână o taină. Să nu lăsați niciodată ca oșul să fie rupt de asprimea unor cuvinte sau fapte nesocotite. Certurile dintre părinți oruncă nesfârșită uscăciune în sufletele lor crude. Neînțelegerile voastre, păstrați-le și feriți-le de ochii și urechile lor. În altfel, le pustiiți sufletul pentru totdeauna.

Gândiți-vă și înțelegeți, că nu puteți fi înlocuite și că nimeni nu ar putea face nimic din toate acestea în locul vostru.

Prin măsura în care prin îndreptări de flece zi, voi aduce acestui Neam întreaga strălucire la care are dreptul să ajungă, în aceeași măsură, îndreptați-vă către familie, de unde nu trebuia să ieșiți niciodată.

2. Asistența socială

S'a frânt trupul Țării.

Sunt dureri adânci.

Fizice și morale.

Toate trebuiele alinate. Și fără întârziere.

Au rămas oameni fără casă, fără îmbrăcăminte, fără bani, oameni care au trebuit să se despartă de orice agonisire și care azi, sunt siliți să pornească totul, dela început. E înfriorător.

Veți trebui să lucrați și pentru ei.

În cadrul asistenței, care va încerca să aline și să repare până la ultima suferință, a ultimului om, mâinile voastre nu vor trebui să se oprească nicio clipă.

Să toarcă, să țeară, să coase din zori și până în seară.

Fusul, andrelele și „războiul”, prin munca voastră neobosită, să le faceți să revină în cartea istoriei Neamului Românesc.

Aștept dela fiecare, după puterile voastre, — ori cât de mici ar fi ele, — dar și după cât de mari ar fi puterile voastre.

În sfârșit și trupurile oboseite, ale ostașilor de veghe, să simtă căldura firului tors și țesut de mâinile voastre.

Luând și voi asupra voastră din durerile de azi, suferința unei părți va fi a tuturor, și din rănilor de ieri ale unui neam întreg, voi pune mâine Țării temelii de fier.

3. Apărarea hotarelor

Hotarele unui neam sunt mărginite de strălucirea concepției lui.

Apărarea lor, e ceasul cel mai greu și sfânt din viața unei țări.

Atunci, să fiți în rânduri, alături de copiii voștri, printre bărbații voștri, în fața părinților voștri.

Și într'un iureș năprasnic să dovedim lumii întregi, că merităm să trăim, pentru că nu putem fi înfrânți.

Trebuie să vă pregătiți în această direcție și cu acest scop trebuie să fiți organizate.

Pentru aceste crezuri sfinte, cu puterea de înțelegere a sufletului vostru, vreau să vă găsesc într-o coloană nesfârșită.

Hotărâte și modeste.

Să nu apară niciun nume.

Doar mormurul recunoștințelor să repete:

Femeia României!

CONDUCĂTORUL STATULUI ROMÂN ȘI
PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINISTRI
General ION ANTONESCU

Datoria slujitorilor Bisericii

Răspuns la memoriul adresat de I. P. S. S. Patriarhul Nicolai

Înalt Prea Sfinția Voastră

La memoriul ce ați binevoit a mi-l adresa, prin care îmi comunicați o serie de sugestii în legătură cu reorganizarea Bisericii și îmi cereți să Vă fac cunoscute principiile de care înțeleg să mă călăuzesc eu în această chestiune Vă răspund, cu aleasă considerație, următoarele:

Socotesc că Biserica, Instituție Divină întemeiată de Fiul Lui Dumnezeu și adoptată de poporul nostru încă din îndepărtate vremuri pentru a-l înălța sufletește și a-l mântui, este singura în măsură și în drept să stabilească, în conformitate cu chemarea ei și cu necesitățile timpului, normele de activitate. Statul nu are a se îngriji decât de a-i indica, în înțelegere și conlucrare, acele norme direcționare necesare pentru stabilirea în ansamblul său a tuturor funcțiilor lui spirituale, culturale și publice. Un Stat întemeiat pe spiritualitatea creștină, cum este al nostru astăzi, e respectuos față de Dumnezeu și de Sfânta Biserică.

Statul Român de azi are deplină încredere în Biserica Neamului, așa încât nu se îndoiește cătuși de puțin că ea își va da normele cele mai potrivite pentru o activitate pastorală cât mai intensivă și cât mai folositoare neamului nostru pe care nimeni nu-l înșește ea.

Eu n'astept dela slujitorii Bisericii, mai mari și mai mici, decât să fie pătrunși până în adâncul conștiinței lor de caracterul Dumnezeuesc al ei și de răspunderea lor de trimiși ai lui Dumnezeu în mijlocul neamului nostru. Conștiința că ei stau sub ordinele lui Dumnezeu trebuie să-i facă să ardă de

răvnă. Numai atunci își vor îndeplini misiunea spre cel mai mare folos pământesc și cereșc al Neamului nostru.

Cred, de altfel, că pentru o Biserică străbătută și încălzită puternic de conștiința misiunii ei, lucrul principal nu este felul cum sunt precizate sau cum vor fi schimbate câteva paragrafe. Duhul ei viu și răvna ei sfântă se poate manifesta cu tot atâta forță sub orice formă a legilor de organizare.

Nici în viața de Stat lucrări principale nu sunt legile, ci sufletul conducătorilor și al funcționarilor ei. Cu atât mai mult trebuie să fie valabil acest adevăr în viața bisericească.

Atât în calitate de Conducător al Statului Național Legionar, care-și toarce puterile din spiritualitatea creștină a Neamului, alimentată de sfânta Noastră Biserică, cât și ca fiu credincios al acestei Biserici, dornic să-mi dobândesc în sânul Ei mântuirea sufletescă, cerința cea mai mare pe care o adresez Bisericii este:

Să-și aprindă până la incandescență răvna apostolească și propovăduitoare. Să vadă pe apostolii altarelor la înălțimea credinței pe care o propovăduiesc, la înălțimea nădejdiilor ce și le pune acest Neam în Dumnezeu și în puterile Lui Cerești. Aș vrea să fie în stare să susție continuu la această înălțime credința tineretului. Aș vrea în sfârșit să vadă că preotul, prin pregătirea lui, prin purtarea lui, prin deslegarea lui de cele pământești și prin exemplul lui, în toate, să readucă în fața altarului și în Biserică pe toți aceia care s'au îndepărtat mai mult sau mai puțin de ea, din vina tuturor.

Sunt convins că dacă vor înseria acum acea epocă de suprenă trăire morală și spirituală pe care fiecare Neam trebuie să o aibă, ne vom purifica radical firea și-i vom da acel caracter de soliditate definitivă, care să ne facă mai serioși și mai bărbaji pentru toate timpurile viitoare.

Legea de organizare pe care o are Biserica Noastră acum, nu conține de altfel, după omula mea părere, nimic care ar împiedeca pe slujitorii Altarului să-și facă datoria. Dimpotrivă, prin conștiința de răspundere în fața lui Dumnezeu, ce o stimulează în sufletul preotului, în baza principiului autonomiei înserat în ea, și prin impulsul ce-l dă clerului să se apropie de popor în ne-numărate ocazii, în liniile ei mari, un cadru cum nu se mai poate mai potrivit pentru această acțiune intensivă care se așteaptă dela cler în epoca ce trăim.

Totuși, eu țin seamă de sugestiile Înalt Prea Sfinției Voastre, dar nu pot să-mi iau răspunderea a decide singur de soarta unei instituțiuni de care depinde liniștea și prosperitatea neamului. De aceea voi pune în fața viitorului Consiliu de Stat, care va fi chemat să găsească cadrul armonios în care se va organiza, va trăi și se va dezvolta viitorul Stat românesc și problema Bisericii noastre.

Eu, însă, dau Sfintei noastre Biserici asigurarea deplină de a o sprijini din toată inima și din toate puterile pentru a păși cu hotărâre la împlinirea misiunii spirituale ce i-a hărăzit-o Dumnezeu. El întemeietor și la care a trimis-o în mijlocul drept credinciosului popor.

Comunicându-Vă aceste opinii și intenții ale mele în legătură cu activitatea Bisericii, primiți, vă rog, Înalt Prea Sfințite, expresiunea înaltei mele stime și venerațiuni.

General ION ANTONESCU

„Biserica lui Cristos este dragoste, jertfă, milostenie, trudă, curățenie sufletească“

Apel către slujitorii tuturor altarelor românești

SLUJITORI AI TUTUROR ALTARELOR ROMANEȘTI

Pe plan social, la temelie Statului stă familia.

Pe plan spiritual așez credința.

Am spus-o aceasta în scrisoarea răspuns ce mi-am îngăduit să trimit I. P. S. S. Patriarhul, în calitatea mea de conducător responsabil de noua îndrumare a destinului neamului, în aceste grele clipe ale istoriei lui.

Găsese de datoria mea să mă întorc cu fața și către voi, nu pentru a mă amesteca în atribuțiile conducătorilor voștri firești, ci pentru a-mi îndeplini față de voi și de Țară îndatoririle mele de armonizator al activității și al îndatoririlor tuturor în cadrul Statului. Numai în cadrul acestei concepții, vin în mijlocul vostru și cu dragoste de prim credincios vă spun că:

Biserica lui Cristos nu însemnă numai ziduri, icoane, coruri, lumânări, clopote, slujbe.

Ea este dragoste, jertfă, milostenie, trudă, curățenie sufletească.

Oriunde trăiește un suflet curat, acolo este un altar al dumnezeirii.

Pentru ca Biserica și toate podoabele ei să primească cu adevărat harul ceresc, dacă vreți să adăposteați cu folos pe cei ce înalță rugăciuni, să-i faceți să caute sprijin, și genunchii lor odată ridicați dela pământ, să-i poarte mai încrezători ca înainte, dați oai întâiu Bisericii, tot ce Mântuitorul a așezat la temelie ei.

Cunoașteți mai bine ca mine în ce măsură cuvintele rugăciunilor voastre cuprind și desvâluie drept-credincioșilor puterea sau slăbiciunea sufletului vostru.

Dacă gândul vostru nu este cu totul dăruit Creatorului, dacă inima voastră nu se frământă cu adevărat pentru păcatele oamenilor, atunci și zidurile Bisericilor sunt reci și chipurile Sfinților de pe icoane sunt crunte și clopotele sună spart și lumânările par stinse.

Faceți în așa fel, încât oamenii să simtă nevoia să meargă la Biserică și să dorească ceasul de rugăciune ca o mare liniștire sufletească.

Evangelia Mântuitorului este faptă. Ea nu a fost scrisă ca să fie, ci pentrucă a fost trăită. Vieța lui Cristos-Dumnezeu a fost supusă trudei legilor omenești, a acceptat pedeșa divină și a luptat pentru răscumpărarea noastră. Așa că din ea și numai prin ea să tălmăciți vieța credincioșilor.

Ascultați poveștile lor și arătați-le că toate au fost trăite și înfruntate de Dumnezeu pentru biruința lor. Cel mai mic slujcium din vieța oricărui faceți-l să intre, să se regăsească și să se aline prin Evangheliie. Și veți vedea că rostul vieții nu le va mai fi străin, că durerile le vor primi și suferi ca credința că o fac într-o biruință slavei cerești.

Tălmăciți, în fiecare zi de sărbătoare, pe înțelesul tuturor, prin predici scurte și înțelepte, Evangelia.

Învățați-i să asculte, cu interes și să folosească în faptele lor, de fiecare clipă, tot ce areastă carte a suferinței a înscris numai din dragoste pentru oameni.

Nu mai astfel vor înțelege îndatoririle la care îi cheamă vieța față de ei, față de familia lor, față de semenii lor.

Învățăturile Evangeliei să le desprindă din fapta voastră. De aceea vă cer ca în vieța voastră de toate zilele:

Să fiți cei mai iubitori.

Să fiți cei mai buni.

Să fiți cei mai dreapți.

Să fiți cei mai cinstiți.

Să fiți cei mai muncitori.

Să fiți cei mai gospodari.

Să nu alergați niciodată după bani, fiindcă ei vă fac să alunecați pe panta patimilor omenești.

Politica să o goniți din jurul altarelor, așa cum a gonit Mântuitorul pe mântuitori de bani.

Să o goniți și pentru voi și pentru drept-credincioșii voștri.

Ea a adus multă nenorocire în această țară. Ea v'a învrăbit pe toți fiindcă politica, la noi, a însemnat pândă.

Să pândesti un om, ca să-l dai la o parte; un loc, ca să-l ocupi fără merit; un lucru, ca să-ți însușești cu orice preț și prin orice mijloc; o situație, ca să ajungi cât mai repede să te îmbogățești peste noapte.

În România legionară s'a terminat cu aceste obiceiuri. Nimeni de azi înainte nu se va putea așeza decât acolo unde meritul și puterile îl vor impune prin selecțiune, nu prin interese de castă sau prin intrigă și calomnie.

Acasta fiindcă nici în Stat nu se poate infrânge, fără riscuri pentru toți, ordinea naturală a vieții.

Singura politică pe care trebuie să o faceți este aceea a iubirii de Neam și a apărării drepturilor lui sfinte prin muncă, prin cinste, prin blândețe, prin conștiință și, mai ales, prin exemplul vostru în toate și față de toți.

Am pornit dela icoane și dela altare, să ne întoarcem la ele.

Propovăduiți și răspândiți de acolo lumina care trebuie să întregină nestinsă flacăra focului nostru sacru.

Fără această încălzire continuă a sufletelor credincioșilor voștri, nici eu, nici nimeni altul, nu va putea îndrepta acest blând și înțelept popor, pe căile lumii.

28 Septembrie 1940.

CONDUCĂTORUL STATULUI ROMÂN ȘI
PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINISTRI
General ION ANTONESCU

Chestiunea Universității ardelen

Răspuns la scrisoarea deschisă a d-lui Prof. Valeriu Moldovan

DOMNULE PROFESOR,

Am celit „scrisoarea” Dvs. prin care cereți înființarea unei cetăți Universitare la Alba-Iulia și strămutarea Universității din Cluj în acest oraș sfințit al trecutului românesc.

Răspunsul meu e simplu:

Sunt 2 săptămâni de când am hotărât acest lucru.

Voiam să mut chiar acum Universitatea clujeană la Alba-Iulia.

Lipsa de grije și respect față de această istorică cetate a românismului, face, însă, ca ea să nu poată adăposti o lume universitară din pricina unei organizări edilitare înepoiate, fiindcă lipsește clădirile trebuincioase.

Sunt tot 2 săptămâni de când am dat în studiu construcția cetății Universitare la Alba-Iulia.

În anul viitor nădăjduese să pot începe întemeierea acestui centru de cultură și tradiție românească.

Nu este o făgăduială, ci o datorie.

O voia împlini.

N'am merita altfel marea amintire a lui Mihai-Viteazul, a lui Avram Iancu, ca și a tuturor luptătorilor români pentru unire și veșnicia românească.

Și n'am dovedi prezența noastră neînfricăță în Ardealul românesc, dacă n'am zidi acolo gândul drepturilor noastre.

Celatea trecutului nostru trebuie să prevină cetatea viitorului, cetatea sufletului și energiei românești.

Primiți, domnule Profesor, această expresie a preocupării mele, care este și a Dvs.

General ION ANTONESCU

1 Octombrie 1940.

Serbarea biruinței legionare

Cuvântare rostită la zvon de 6 Octombrie 1940

LEGIONARI,

V'am chemat azi, de pe întregul cuprins al Țării sfășiate, să slăvim biruința din 6 Septembrie.

V'am adunat azi, cămăși verzi, suflete întregi și curate, ca să legăm, într'un singur crez și într'un singur avânt, viitorul de credință românească, din piepturile voastre.

În valul de biruință legionară, plecat din creștetul de suferință și de jertfă, până la văile de luptă și de reînviere, se îmbină azi, triumfătoare, sufletele celor căzuți în luptă cu inimile celor rămași la temelie Neamului.

Morții și viii sunt aici laolaltă, pentru Neam, pentru Credință și pentru veșnicia românească.

Plecat cu smerenie și îngenunchiat cu pietate în fața lor, v'am chemat ca să ne deslușim crezul; v'am chemat ca să ne împietrim țelurile; v'am chemat să spunem tuturor că:

Drumul nostru este cinstea.

Puterea noastră este munca.

Arma noastră este jertfa.

Casa noastră este credința.

Aurul nostru este Patria.

Țelul nostru este izbânda.

Izbânda prin respectul față de om, de dreptate și de lege; prin cinstirea proprietății și a hărniciei; prin mândria obștii românești; prin înălțarea Neamului și prin unirea sfântă a tuturor fiilor vrednici.

Iată ce vom pune noi, cu ei, dacă ne vor înțelege, sau fără de ei, dacă nu ne vor înțelege, la temelie Statului Național Legionar.

CĂMAȘI VERZI.

Pentru înfăptuirea acestui Stat, pe care îl visăm și pe care îl dorim, strângeți, încordați și uniți. Înaltăți, toate puterile voastre și ale Neamului.

Nu uitați că Stat Național Legionar înseamnă involburarea tuturor cugetelor și încheștarea tuturor brațelor românești, de pretutindeni.

Nu uitați că Stat Național Legionar înseamnă topirea tuturor credințelor și a tuturor forțelor noastre, într'un singur scop:

Reziderea pentru veșnicie și din temelie, a Neamului nostru.

Alorțați prin toate colțurile Țării, prindeți strigătele din străfundul gleei românești, deschideți inimile și înfăptuiți unirea, unirea tuturor.

Prindeți voinicește de umeri pe toți frații noștri de pe întreg cuprinsul românesc, scuturați conștiințele de toate îndoielile și de toate lășitățile trecutului, *sfărâmați ambițiile deșarte și, sub imboldul vostru și prin exemplul vostru, uniți pe toți într'un singur gând, într'o singură simțire, într'o singură voință, către un singur fel: izbânda României.*

Toți Români hotărâți; toți Români cinstiți; toți Români sărguitori; toți Români întregi și toate Românele curate, să se prindă frățeste în hora muncii românești și în avântul rândurilor voastre.

Nu este nevoie ca cel ce va veni, vrăjit de lureșul avântului vostru, să fi purtat cămașe verde, să fi cântat, să fi ținut frontul, să fi făcut până azi salutul disciplinei voastre.

Este însă nevoie ca omul de ieri și legionarul de mâine, să-și fi sbuciumat sufletul pentru neamul lui; să-și fi simțit obrazul sfâșiat de durerea înfrângerii lui; să-și fi închinat îndurerat fruntea în fața Dumnezeuului credinței lui, pentru că numai astfel va fi gata de luptă care începe și de jertfa pe care i-o vom cere când va da alarma sbuciumul tragic al gleei strămoșești și va bate ceasul sacrificiului și al răspunderii.

Români de pretutindeni, primiți mâna ce vă întind, ascultați chemarea mea și veniți, veniți la luptă în legiune, pentru Neam și pentru Rege.

Țara vă așteaptă de atâta vreme. Ea vrea să vă vadă la faptă și nu la vorbă. Ea vă dorește la muncă și nu la folos. Țara

este sătulă de minciună și de laudă deșartă. Ea vă cere mândrie, dar nu trufie.

Strângând rândurile voastre în rândurile lor, Legionarii vă vor iubi, iubindu-se; vă vor cinsti, cinstindu-se; și vă vor arăta cum se moare pentru onoarea și drepturile noastre.

LEGIONARI.

Deschideți frățeste brațele voastre celor curați. Ajutați-vă cu ei și ajutați-vă pe mine, ca împreună să scuturăm, să redemptăm și să ridicăm Neamul.

Fiiți mîrînișoși, ajutați pe cei cu păcate să le răscumpere și faceți prin blîndețe și prin exemplu, ca cei ce sunt gata de păcat să amuțescă în respectul Țării.

De trădătorii de neam și de păvălitori nădejdiilor și ai drepturilor noastre să nu vă ocupați. De aceștia am grijă eu. Dar, mai presus de oricine și de noi toți, va avea grijă Justiția.

Ea, și numai ea, va judeca și va sancționa în fața Istoriei și a noastră. Este și datorica, este și dreptul ei.

Cînd cerem altora supunere în fața Legii și a Dreptății, noi cei dintîi trebuie să dăm primul exemplu.

Aveți deci încredere în Justiția Statului Național Legionar. Ascultînd de porunca morților și de geamătul granițelor, *să așteptăm, cu încredere, ca dreptatea să o facă numai cine trebuie și o facă.*

Să nu săvîrșim, nici voi, nici eu, nicio lovire, nicio nedreptate și nicio umilire. Va înfiera cine trebuie și cum trebuie, lovirea și umilințele trecutului.

Voi să nu uitați că numai prin înțelegere și numai prin iubire se zidește viitorul. Nu uitați, că pe cînd dragostea de fratele tău, de aproapele tău, de semenul tău, unește și înalță; ura și răzburarea surpă și coboară.

Neamul nostru are astăzi, mai mult decît oricînd, nevoie de unire; unire de sus, dela treptele curățite și înălțate ale Tro-nului și până jos, în coliba rece și supțî de suferință a săracului.

Not chemăm pe toți la unire, dar nu oferim locuri. Locul și-l va câștiga fiecare fîră zăbavă, numai prin puterea și sărguința lui.

Locurile și le vor păstra numai acei cari le vor merita, după fapta lor.

Legea lui Corneliu Zelea Codreanu, luminoasă și tăioasă ei scăpărare, v'a spus că: „Comandantul consacră, nu numește; iar el, la rândul lui, este consimțit, nu ales”.

Este legea noastră de azi și va fi și legea tuturor de mâine.

Acela care nu va simți singur că poate avea cuget și faptă de legionar, acela nu va putea intra în rândurile voastre.

Mișcarea Legionară a fost și va rămâne un drum nesfârșit de lung.

Numai acela care este în stare să-l străbată până la capătul puterilor sale, între cordonale de morminte ale martirilor și între ochii ațintii de văpaie ai camarazilor treji la chemarea noastră, numai acela va deveni și va rămâne legionar.

CAMAȘI VERZI.

CAMAȘI ALE SPERANȚEI.

Cinstiți-vă haina credinței voastre. Fiindcă nu purtați un costum, ci vă înveșmântați în simbolul spiritual al Mișcării. Haina voastră este numai forma unității conștiințelor voastre. Dar ea nu trebuie să împiedice pe nimeni de a vi se alătura vouă.

Deschideți de azi înainte larg porțile casei voastre și primiți pe toți acei cari vin, purtați de puterile lor, de trecutul lor nepătat, de dăruirea lor românească și de voiața lor de înfrățire, de muncă și de luptă.

Nu dușmăniți pe nimeni, nu îndepărtați pe nimeni, oricare le-ar fi fost judecata și credința politică până azi. Neamul nu are destule energii și destule suflete câte ne trebuie pentru marea și viltosarea lui înălțare, pentru ca vreuna să rămână în afară.

Gândiți bine, și în această privință, la greutatea cuvântului meu.

Cereți noilor luptători cari vor veni să îngroașe rândurile voastre să nu fi atacat cu mișelie; să nu se fi dovedit fără inimă și să nu fi fost neclintii, agonisind averi din treburi necurate sau din banul, trudit, al pungașii umilite a Neamului.

Nu vă plecați după șoapte în judecata oamenilor. Cinstiți cuvântul răspicat al omului întreg și primiți-l.

Disprețuiți, fără lovire, pe cei ce se împotrivesc din umbră. Răspundeți acestora, cu sfințenia poruncii legionare:

„Nu șopti la ureche și nu primi să și se șoptească”.

Iată, iubii legionari și frați, care este crezul meu și care este cuvântul meu. De azi înainte vă cer să fie și cuvântul vostru și crezul vostru.

LEGIONARI.

S'au împlinit treizeci de zile dela biruință.

Am sfărâmat la 6 Septembrie un regim care era odios tuturor. Din acea zi, am vroit și vroim să clădim din temelie altul nou, așteptat și dorit de toți.

În speranța și în siguranța că vom izbândi, declar ziua de 6 Septembrie, ziua mântuirii și dreptății românești.

În amintirea ei veșnică, dau acestei pieți, numele zilei pe care o aștepta.

Acum o lună în urmă, Neamul era sdruncinat și umilit. Primejdii neînchipuite și dușmăni nemăsurate ne pundeau și la hotare și printre noi.

Să nu se uite și să nu uitaji.

După izbândă voi v'ați deslășuit vijelios entuziasmul și eu am purces la schimbarea feței Neamului. Revoluția noastră a fost fără sânge și fără sgușduri. Aceasta va face cinstea nepieritoare a mea și mai ales a voastră pentru că m'ajă ascultat.

Alte țări au sfărâmat în ruine, au scădat în sânge și au plătit cu jertfe de frați actele reparatoare și înnoirile din temelie a alcătuirilor lor. Noi să le împlinim și de azi înainte numai cu frământarea sufletelor noastre și în liniștea faptelor noastre.

Azi v'am chemat ca să treceți la înfăptuiri.

În acest scop găsește de datoria mea să vă reamintesc porunca, ce vi s'a lăsat, care imperios vă cere:

„Să pășiți peste morți și mormintele lor, ducând în mâinile voastre steagurile triumfătoare ale Românilor”.

V'am chemat ca să cunoaște brațele ce vor purta aceste steaguri și să dau semnalul.

V'am chemat la fapta înnoitoare a zidirii și vă comand să amuțiți orice gând de răzbanare sau de răsturnare.

În liniște și în credință, în ordine și în unire, în muncă și în iubire, cu Dumnezeu înainte.

Fiind urmași ai faptei altora, am luat cu umerii noștri slabi, povara grea a unui Neam lovit și umilit, trădat și sfărâmat. S'o

ducem cu hotărâre de îndreptare; să ne unim, unind. Să zidim din piatră nepieritoare și drepturile și puterile noastre.

În credința că m'ați înțeles și având conștiința că v'am înțeles, vă cer, Legionari, să roștiți după mine în fața cerului și a viitorului, legământul vostru:

Rostiți: „În doliul Căpitanului”

„Și al Neamului”

„În fața Regelui și”

„A Generalului”.

„Ne legăm prin jertfa noastră supremă, să facem cu toții un popor și o Țară „Ca soarele sfânt de pe cer”.

Și acum iubii Legionari și scumpi camarazi să știți și voi și să știți toți că Statul Național Legionar este un Stat de datorii și de drepturi.

Privind la datorie și uitând drepturile, stăm cu inima strânsă și cu mintea ațintită la acei ce suferă plătind atât de scump greșelile noastre.

Ei însă trebuie să știe că la drepturile Coroanei Sfântului Ștefan, noi răspundem, pașnici și cu omenie, cu drepturile pe care ni le dă coroana de lauri a marelui Traian.

Colaborarea militară germano-română

Cuvântare rostită la banchetul oferit la onorarea
sublozi militari germane la 14 Octombrie 1940

EXCELENȚE, D-LOR GENERALI, D-LOR OFIȚERI.

Sunt mulțumit că pot saluta, în Capitala Regatului, pe reprezentanții strălucitei armate germane.

Sunteți aici, la chemarea guvernului român, expresie hotărâtă a unei colaborări realiste și rodnice.

Cel dintâi rege al țării noastre, Carol I, a cărui mândrie a intrat în istorie, ca o faptă, a făcut altă dată un apel asemănător, nu pentru a întunece o suveranitate, care atunci abia începuse să răsară, ci pentru a consolida, pe baze realiste și-gure, armata și viitorul Regatului Său.

Azi, datorită atât dezvoltării mașinismului industrial și tehnicii militare moderne, cât și vastei întinderi a războaielor, armata și războiul au depășit planul eroismului individual și pe acela al moralei naționale abstracte. Războaiele sunt azi: mari ciocniri de mașini noi și întâlniri de forțe morale și tehnice conduse de doctrine vaste.

A recurge azi la experiența și doctrina unei mari armate și la posibilitățile tehnice ale unei mari industrii de război, pentru a-ți organiza, pe baze noi, armata și securitatea, este a face un act cumpănit și realist de patriotism, pe care țin să-l subliniez în fața d-voastră ca un omagiu adus rolului ce-l aveți aici.

D-LE MINISTRU, D-LOR GENERALI.

Salut azi, în d-voastră, o veche și strălucită civilizație militară, care leagă într-o glorie nepieritoare și continuă pe: Frederick II și pe Fuhrerul Hitler.

Reluând, pe baze noi, vechea concepție romană în așezarea Statului și înțelegerea lumii, civilizația germană a întemeiat Națiunea pe disciplină: Statul pe Armată; și conducerea politică pe autoritatea unitară și sigură a Conducătorului.

Consecință firească, organizarea internațională. În concepția germană, trebuie să se reazime pe realități etnice, geografice și economice, nu pe ficțiuni; iar unitatea ordinii internaționale trebuie să plece dela forțe și realități organizate, nu dela iluzii filosofice, oricât de generoase ar fi ele.

Pentru a realiza această civilizație, Națiunea germană n'a căutat nicio jertfă în compunerea puterii sale militare.

Printr-o ascensiune glorioasă de lucru, dela bătăliile din Silezia, ale nemuritorului Frederich II, și până la vastele și concludentele războaie din Polonia, Norvegia și Flandra, ale Fuehrerului Hitler, armata germană a avut strălucirea Micii infanterii a Principelui von Anhalt-Dessau cu gloria aviației și a armatei Mareșalului Reichului, Goering; și, din Mica Prusia, a făcut cu spada, Marea Germanie, pe care o reprezentați.

D-voastră personal, d-le General Hansen, reprezentați un trecut de mare militar și este o plăcere pentru mine să vă amintesc că ați început cariera militară în regimentul de Dragoni al Regelui nostru Carol I și că ați fost în România în această calitate în 1914. Sunt mulțumit să salut în d-voastră pe fostul șef al Secției Operațiilor din Marele Stat Major și pe eminentul profesor de tactică ce sunteți.

D-voastră d-le General Speidel, sunteți ostașul rănit de patru ori în războiu, în timpul căruia ați trecut dela comanda plutonului la aceea a batalionului prin meritele combatantului de front cu acelea ale aviatorului, lucrând ca șef de Stat Major al unei flote de aviație și jucând un mare rol în campania din Polonia, apoi în Vest.

Sunt încrețit care vă cinstesc deosebit, d-lor Generali și pe care le dau azi pildă ofițerilor români.

Folosesc prezența Excelenței Sale d-lui Ministru al Italiei și reprezentanților armatei italiene ca să le adresez salutul meu cordial și plin de stimă, acum când armata italiană luptă să construiască un nou imperiu latin și când faptele de arme ale ostașilor italieni sunt răsăritul fâgăduitor și glorios al marilor așezări

imperiale de care și-a legat numele Regele Împărat al Italiei și Marele Duce Benito Mussolini.

Salut de asemenență pe reprezentanții Imperiului Japon și al Spaniei reînviată a Generalului Franco.

D-lor, veți vedea aci în România o armată, care nu e mare, dar care a fost întotdeauna puțin sgomotoasă, dar bravă. Personal sunt legat de ea prin toate rădăcinile vieții mele. Am luptat cu pasune și voi lupta fără preget pentru înălțarea ei. Azi mai mult ca oricând, Națiunea întreagă își pune, cu drept cuvânt, toată nădejdea, toată siguranța și tot respectul în corpul nostru ofițeresc și în Armata noastră.

Convins că veți găsi într-însa un câmp de acțiune care să mărească încrederea în viitorul și în drepturile Regatului lui Mihai I; închin:

Pentru Marele Fuehrer Hitler,

Pentru neîntrecutul său colaborator Mareșalul Göring și

Pentru Marea Germanie;

Pentru Regele Italiei și Albaniei, Împărat al Ethiopiei,

Pentru Marele ziditor de Imperiu Ducele Benito Mussolini și

Pentru Marea Italie.

Poporul român este pregătit să lupte pentru existența sa

Declarații făcute ziarului „Völkischer Beobachter”
la 13 Octombrie 1940

„Conducătorul” Statului Român, precum se numește șeful Statului, mă poartă în camera sa dela președinția consiliului de miniștri. Președinția, până la nouă dimineață, adăpostește un stat major de colaborare a Generalului, stat major care a luat considerabile proporții. Pe pereți stărnă o serie de hărți. Pe lângă hărțile militare, cele etnografice care oferă o privire generală asupra interpenetrării granițelor etnice în Sud-Estul European.

După câteva clipe, apare Generalul. Poartă uniforma de general de corp de armată. Statura sa o mijlocie, cu ținuta tipică a cavaleristului. Fața are trăsături energice. Ochii albaştri trădează, pe lângă ascuțimea de privire a ofițerului de stat major, căldura interioară sufletească și posibilitatea entuziasmului.

Conversația noastră se animează foarte curând. Generalul vorbește viu și convingător. Claritatea și finețea formulărilor sale trădează pe cunoscutul scriitor militar. Foarte rar se mai răzgândește înainte de a răspunde. Se observă vădit că a studiat de aproape și până în ultimele amănunte, toate problemele a căror rezolvare sunt de importanță vitală pentru Statul român, probleme la care s'a gândit în anii îndelungași când din pricina intrigelor anumitor clipe ale Palatului a trebuit să stea de o parte.

Vorbum despre faptul că puterile conducătoare de până acum n'au corespuns așteptărilor și au fost înlăturate din viața publică. Am crezut să pot constata că una din sarcinile capitale ale regimului legionar ar urma să fie crearea unei noi puteri de conducere. La întrebarea mea dacă poate spune ceva despre rezolvarea acestei probleme, d-l General Antonescu face o mică digresie despre istoria Statului și poporului român în secolul trecut.

Sub titlul interogativ „Pătură superioară sau adevărată conducere?”.

Ziarul scrie mai departe:

„El accentuează faptul că România și-a scuturat suzeranitatea turcească de abia în anul 1878, câștigându-și independența. Pătură conducătoare, căreia i se datorește crearea Statului român

și care s'a rezemat și pe un fel de nobilime, de proprietari, a dispărut prin revoluția socială a reformei agrare. Totuși în reformele sociale din 1919 și 1922, care au trezit la viață țărâna română, masa cea mai importantă a poporului român, n'au dus la o plămădire firească a unei puteri conducătoare. Conducerea politică a ultimilor ani nu numai că nu s'a ocupat să organizeze o astfel de putere conducătoare, ci a sdorbit în această direcție toate impulsurile firești ce veneau din popor. Astfel, în loc ca reformele sociale să însemne începutul unei ere a renașterii naționale, ele au fost folosite de guverne și partide numai pentru a crea o putere superioară artificială.

Reformatorul, patriotul, omul elitei și al cinsiei a fost înlocuit în viața publică prin demagogi superficiali și înșelători. Regimul tiranic al ultimilor zece ani a căutat să acopere printr-o liniste aparentă, dar în realitate prin teroare, toate aceste stări de lucruri create artificial și care de fapt se aflau sub semnul descompunerii. Adevărata spiritualitate românească s'a ridicat protestatară și reformatoare împotriva acestei stări de lucruri.

Noua generație a tineretului, a cărei expresie de martir și simbolică înobilare o constituie Corneliu Zelea Codreanu, are meritul să fi început cea mai aprigă luptă împotriva vechilor stări de lucruri. Aceeași luptă am dus-o și eu neîntrerupt și o voi continua. Voi înlătura orice piedecă până ce vom fi creat fireasca și definitivă structură a societății românești și până când noul conținut al cuvântului „Român” va fi devenit o deplină realitate. Refacerea firească și organică a societății românești se desăvârșește pe baza bogățiilor naturale ale solului românesc. E consecința luptelor din ultimul timp. Ea ne va da posibilitatea de a crea o elită în sens economic.

Înlăturarea industriilor artificiale

Înlăturarea industriilor artificial create, intensificarea industriilor ce servesc masele largi și apărarea națională, ameliorarea produselor agricole, perfecționarea instrumentelor auxiliare pentru agricultură prin improspătarea inventarului agricol, mărirea suprafețelor arabile și crearea unei industrii agrare care e indispensabilă pentru valorificarea muncii țărănești, acestea constituie punctele viitoare ale programului guvernului.

Prin realizarea lor se va făuri tipul nou al țărânului român, noua corporație țărănească și noua elită economică.

Și în domeniul spiritualității, urmăm aceeași metodă a jocului liber, de forțe. Vrem să înlăturăm toate inegalitățile unei societăți plutocratice și vrem să avem grijă ca puterile creatoare ale poporului român să nu fie descurajate, iar elita spiritualității națiunii să se desvolte nestingherită.

Reforme în domeniul politic

În același fel vom proceda și în domeniul politic. Regimul național legionar pe care l-am creat și în care mișcarea legionară condusă de Horia Sima constituie elementul dinamic, înseamnă participarea la conducerea Statului a oricărei personalități pe baza fiecărui merit și a fiecărei convingeri sincere, exprimate cu simțul răspunderii. Precum am arătat acest lucru în ultimul meu discurs, regimul nou e expresia voinței de reînnoire a poporului român, *totală și organică*. Nu e un partid care se mărginește la membrii săi înserși, plătiți pentru munca lor: tot ce e sănătos, neșubred, curat și puternic și reprezintă, în orice domeniu creator o forță vitală, totul aparține regimului legionar.

A doua întrebare a mea e astfel formulată:

În Statul român există încă o problemă socială lăsată de regimul trecut nerezolvată. Înțeleg prin aceasta problema micului agricultor ca și aceea a mizeriei sărului. Va fi posibil ca în curând să li se aducă ajutoare eficiente acestor categorii muncitorești?

„Cauzele situației grele a celor două categorii muncitorești — răspunde d-l General Antonescu — sunt foarte adânc ancorate, totuși se pot înlătura. Cu exproprierea mării proprietăți a dispărut chiar și inventarul agricol sărac și primitiv care ne mai stătea la dispoziție. În afară de aceasta, reforma noastră agrară, care a creat mica proprietate a fost doar o reformă politică și nu în același timp și una economică. Nu s'au pus cătuși de puțin mijloace la dispoziția micului agricultor pentru a-l încuraja.

Greșeala fundamentală a sistemului nostru de credit era tocmai că Banca noastră Națională deși era institut de emisiune al unui Stat de țărani, favoriza mai întâiu comerțul și de abia în al doilea rând agricultura.

Unele din primele noastre realizări vor fi: modificarea conduitei de până acum a politicii noastre de credit și crearea

unui sistem de credite agrare prin care să fie încurajat nu numai marele proprietar, ci mai cu seamă micul agricultor. Aceste reforme vor servi la promovarea factorului economiei naționale românești, după cifre, cel mai mare și cel mai important.

Pentru lucrătorul manual, vom crea un sistem al unei răspunderi efective și al unei înzestrări sociale de mare format, nu numai prin înființarea sindicatelor sau corporațiilor ci prin reforme reale: introducerea salariilor minimale, participarea la câștigul brut, crearea de cooperative pentru încurajarea micilor ateliere, construirea cartierelor muncitorești și a locuințelor ieftine, precum și organizarea asistenței sociale. Prestigiul unui regim care se bazează, ca al nostru, pe *principiul muncii*, e strâns legat de ridicarea standardului de viață al lucrătorului, indiferent de categoria căreia aparține.

În legătură cu măsurile sociale discutate mă refer la problema evreilor și întreb dacă statutul de până acum al evreilor va fi menținut sau înlăturat. D-l General Antonescu constată în răspunsul său, mai întâiu, cu mărinimoasă toleranță a României și stăruile de lucruri imorale ale guvernelor de până acum, au dat posibilitate evreilor să ocupe o situație dominantă. „Acum însă, — continuă d-l General — s'a terminat cu această nefastă influență politică și cu domnia forțelor oculte asupra conducătorilor statului. S'a terminat prin aceea că organizăm stări de lucruri economice firești, prin asanarea conducerii financiare a țării, prin ameliorarea producției românești și prin stabilirea unor baze organice pentru economia politică românească. Chiar numai prin aceste măsuri vom ajunge la o rezolvare radicală și definitivă a problemei evreiești. Legi evreiești mai bune sau mai rele vor deveni atunci probleme formale, irelevante. Deocamdată am expropriat proprietatea evreiască și am limitat evreilor dreptul de exercitare al profesiunilor libere în legătură cu proprietatea agricolă”.

Ziarul, sub titlul: „Invălmășime costisitoare” serie mai departe:

„Ceea ce vă pot răspunde în această privință — lămurște d-l General Antonescu — e să constat că România a plătit scump greșelile trecutului. Drepturile eterne ale poporului român au fost umbrite și devalorizate prin politica reprezentanților trecutului regim”.

Generalul Antonescu se referă apoi la o declarație a Führerului și anume că pe acela care n'ar fi pregătit să lupte pentru existența sa, îl așteaptă declinul și că pentru popoare lașe nu există spațiu în lume. „Pot să vă asigur, — a spus Generalul, în legătură cu această declarație — că poporul român este pregătit, cu să lupte pentru existența sa și că e departe de a fi un popor laș. Iar această voință de luptă nu este decât o expresie a lumii de mâine. Lumea de mâine va fi cu siguranță o lume a realității”.

Calea viitorului

„Adeziunea noastră la Axă, reprezintă adeziunea la această lume nouă, pasul pe care poporul român și regimul național-legionar l-au făcut pe drumul viitorului și al progresului. De pe acest drum nu ne vom abate niciodată, căci interesele poporului nostru ne cer apărarea drepturilor sale naționale eterne, prin mijloace menite să asigure existența veșnică a civilizației”.

La întrebarea mea cum se situează România față de înțelegerea Balcanică, dl. General Antonescu a răspuns, că acest pact, la fel cu toate celelalte sisteme de pacte europene, este perimat și că România nu se va mai prevala niciodată de aceasta.

Ultima mea întrebare privește poziția viitoare a grupului german care a servit întotdeauna drept mijlocilor între Patria sa România și Germania. În același timp mi-am permis să formulez Generalului părerea mea asupra apropierii culturale dintre România și Germania, obținând dela domnia-sa, următorul răspuns:

„Noul Stat Național-Legionar, are avantajul, de a se sprijini în relațiunile sale cu Germania, pe o veche tradiție. În trecut, Voievozii României, se aliau sub protecția Împăratului german, pentru a apăra drepturile poporului român, contra asupririlor turcești. Dacă în ultimul război poporul român s'a găsit în tabăra adversă Germaniei, aceasta se datorește faptului că lupta noastră pentru unirea poporului român a fost îndreptată contra Austro-Ungariei.

„Poporul român a admirat întotdeauna în mod sincer civilizația germană. Pe de altă parte, disciplina, seriozitatea, organizarea, perfecțiunea administrativă și însușirile tehnice ale poporului german, sunt elemente pe care poporul român va trebui să-și clădească de mâine viitorul.”

De aceea, ca și până acum, grupul etnic german din România va fi considerat și mai departe ca un element de colaborare, de înțelegere și de înfrățire cu națiunea română. El va constitui în același timp o punte de înrudire cu marea națiune germană. Statul național-legionar român, își întemeiază ființa, pe o colaborare organică cu poporul german. Această colaborare va porni dela realități economice și se va extinde cu certitudine și asupra domeniului spiritual. Națiunea germană și Marele Reich german, sunt realități pe care vrem să rezezmăm structura Statului nostru, convingerea și ființa noastră”.

Oameni și clipe de răseruce în istoria Legiunii

Curăntare rostită la radio la 3 Noembrie 1940

IUBIȚII LEGIONARI,
IUBIȚII ASCULTATORI,

Vieța popoarelor este o veșnică și încordată luptă; o luptă pentru drepturi și pentru dreptate, o luptă pentru afirmare și pentru înălțare. Din această luptă și pentru această luptă răsar marile generații și se ridică marii conducători, cari deschid astfel singuri drumul lor în istorie. Din această luptă apar eroii și martirii, cari prin eroismul și prin martirajul lor își încrustează fața lor nepieritoare în hrizovul neamului.

Cei ce vin în urma lor, găsesse, în fața și în suferința lor, și pilda înșuleșitoare și duhul simbolului care îndeamnă. Dintre aceștia, unii torc în evocarea pioasă a eroilor și a legendelor, firele epopeii naționale; alții își dăluiesc în adâncuri de piatră eugene nebiruite; pe când cei mai mulți își călește puterile și își măsoară conștiința și răspunderile.

Eroii și martirii sunt pentru un neam ceea ce sunt profeții pentru religie și sfinții pentru Biserică. Ei sunt verigile prin care se leagă lanțul veșniciei naționale. De aceea evocarea lor este o răscolire în nevăzut, fiindcă și viața lor a fost de cele mai multe ori o trăire în afară de vreme. Neînțeleși de contemporani, huliți, loviți și umiliți, ei își poartă existența într-o lume care nu va fi a lor decât târziu, după moarte, când pasul lor ajunge, în fine, să fie înțeles și urmat. Ca magii, cărora lor singuri le-a dăruit Domnul taina drumurilor de lumină, acești despicători de poteci noi își duc harul pentru împliniri de taine.

Cu cât un neam își poate împodobi mai mult istoria cu apăririile acestea neobișnuite, cu atât el este mai glorios și mai mare; și cu atât un neam este mai stăpân în înțelegerea și în crearea

eroilor și a miturilor, cu atât prezența lui în istorie este mai mărunță și mai trecătoare.

De aceea, popoarele trebuie să aibă o adevărată religie națională închinată oamenilor predestinați, eroilor și martirilor.

În acest colț de pietate românească pentru martirii și jertfii noștri, se prinde evocarea legionară a lui Corneliu Zelea Codreanu, pe care o începem astăzi seară.

A defini rostul său în istoria națională este poate prematur. O vor face de sigur istoricii. Așezarea prezenței sale mistice în miturile unei generații frământate, în atmosfera unei țări setoase de înnoire și salvare, s'a făcut din plin, cu proporții de legendă, în etica Mișcării Legionare. Căpitanul este simbolul sfințit, este conducătorul legendar al predestinațiunii, care și astăzi cărmuiește, de dincolo de mormânt, prin duhul său, sufletele luptătorilor și ale camarazilor săi de ieri și de totdeauna.

Corneliu Zelea Codreanu apare astfel ca un profet al generației sale, un mare întemeietor de credințe și un neîmficat luptător pentru mari idealuri. Fiind predestinat să fie sacrificat, el n'a supraviețuit triumfului credințelor și idealurilor noi, el n'a putut veghea la înfăptuirea lor. Corneliu Codreanu n'a folosit în viață decât lupta, n'a fost răsplătit decât cu suferința și cu jertfa. Vieța lui n'a fost decât o licărire scurtă, înălțată ca un fulger în beznă nopții. Apariția lui a fost vijelioasă și aprigă, într-o epocă de lășitate. Învățătura lui a fost idealistă și curată, într-o vreme de materialism și de compromisuri. Temeiurile profund creștine ale acestei sale aspre, într'un timp de trăire păgână și de uitarea Bisericii, toate acestea fan din Corneliu Codreanu un adevărat învățător creștin. Întemeiat pe duhul cristic al jertfei și pe ideea suferinței care înobilează, Corneliu Codreanu a plecat dela parabole simple pentru a ridica la rangul de dogmă cultul jertfei pentru neam.

Legionarul și Românul ca și învățătorii creștini întemeietori, trebuie să treacă prin încercări, prin lupte și prin jertfe. Numai urcând stâncă suferinții, numai având puterea să răzbați pădurea fiarelor și să te ridici din mlaștina desmădejdiei, numai astfel poți aștepta, sigur, începutul biruinței. Așa v'a spus Codreanu.

Îată de ce, legionari, el a fost și rămâne pentru voi apostolul care v'a îndemnat și vă îndeamnă la fața de suferință și de luptă creștină. De aceea Legiunea lui este Legiunea Arhanghelului Mihail, este personificarea tăioasă a creștinismului care își face loc

în lume cu spada, în numele învățăturii, a iubirii și a jertfei. Învățătorul vostru de jertfă a dat pilda jertfei, jertfindu-se. Fapta lui Corneliu Codreanu capătă astfel adâncime de martiriu, învățătura lui, răsunet de apostol. Prin jertfa lui și a luptătorilor lui bravi, a strălătit cu fruntea sus pădurea fiarelor și a trecut fără să se înfricoșeze prin mlaștina desnădejdiei.

Legiunea nu este însă la capătul biruinții, ci numai la începutul ei. După cum creștinismul n'a făcut decât să înceapă, atunci când apostolii și martirii au surpat împotrivirile și neînțelegerile, la fel Legiunea abia acum începe fapta de împlinire a credinței legionare. De Legiune, de fapta ei, depinde ea jertfa lui Codreanu să capete tot marea ei înțeles și ea învățătura lui să câștige valoarea morală a cuvântului de apostol național.

A câștiga întreaga țară în noua credință, a o câștiga prin fapta curată, cumpătată și ziditoare, a uni toate izvoarele și nădejdiile curate ale neamului, a le uni cu tot sufletul în matca nouci acțiuni, a nu uri și a nu surpa, ci a iubi și a înălța, a munci fără odihnă și cu toată răspunderea, a cinsti Statul și așezările lui, atât poruncile legionare ale ceasului de față. Numai prin această împlinire se înalță viața de faptă și de jertfă a Căpitanului. Nu mai prin această aspră supunere la chemarea ceasului de față, se onorează duhul lui Codreanu.

Frământările din afară, desnădejdea dinăuntru, cer tuturor, vă cer în special vouă, legionarilor de pretutindeni, să încordăm toate puterile, să ne pregătim de orice jertfă, să fim gata de orice faptă pentru neam.

Judecarea aspră a trecutului va fi făcută. Dar peste cioburile pătate ale acestui trecut dărâmat de biruința noastră s'au prăvălit ruinele tragice ale unor granițe sfinte. Sunt sigur că în fața acestor prăvăliri nemeritate, cugetul mare al lui Codreanu, vă îndeamnă cu îndărjire de apostol să purcedeți fără patimă, dar cu dăruire, la tămăduirea rănilor, la mângâierea suferințelor, la îmbărbătarea înfrunților, la ridicarea frunților, la înfrățirea neamului și la pregătirea ceasului de împlinire a drepturilor.

V'am chemat pe toți la 6 Octomvrie și vă chem din nou astăzi la această acțiune, la această luptă. Ascultați-mă și urmați-mă. Biruința va fi a noastră.

FRĂȚI ROMANI, SCUMPI LEGIONARI,

Să ieșim din mlaștina desnădejdiei.

Să ne oțelim trupul și sufletul, să ne unim puterile și să ne pregătim pentru marea și sfânta luptă.

Numai astfel veți aduce, astăzi și peste veacuri, cea mai mare cinstire Căpitanului vostru de ieri.

Trăiască o veșnicie amintirea lui.

Nenumărată și nemuritoare să fie Legiunea voastră.

Prăznuirea zilei M. S. REGELUI

Cuvântare rostită în Iași la 8 Noembrie 1940

SIRE,
MAIESTATE,
LEGIONARI,
ROMANI,

Prin vreața Domnului, cea dintâi prăznuire a zilei Regelui nostru, o facem aci în Iași — în Iași care au cuprins altă dată ocaziile de grea cumpănă ale Tronului. Aici, Regele Ferdinand întregitorul și-a trăit anii de încercare domnească. Aici, El a devenit Regele cel Mare, fiindcă a știut să-și reazime tronul pe suferința și încercările neamului.

Vă doresc, Sire, să vă hărăzească Dumnezeu o domnie tot atât de vrednică.

Fiindcă Regi mari sunt aceia care spală treptele tronului cu lacrimile suferinței înțelese și care se înalță pe ele, ducând în spate poverile împlinite ale neamului.

A vrut Domnul, Sire, ca ziua Maiestății Tale, să fie însăși ziua de proslăvire a biruinții Legiunii Arhanghelului Mihail. Este în acest semn, care ne vine de dincolo de noi, o împletire de destine. Să ne legăm credința în Maiestatea Ta, de însăși credința legionară, pentru că biruința Legiunii trebuie să fie biruința Maiestății Tale, iar ziua Maiestății Tale, trebuie să fie de-a-pururi ziua Legiunii.

Aici în Iași, Corneliu Zelea Codreanu și-a afirmat întâia oară credința lui nebiruită în puterile neamului și fapta lui de înnoire răscolitoare. Aici s'a zămislit, cu harul Domnului și voința Căpitanului, Legiunea Arhanghelului Mihail, Legiune care a pornit, în numele vechii credințe, la noua faptă românească. Legiune

care, în numele Arhanghelului, și-a deslănțuit asprimea judecății, alegerea adevăraților Români și înlăturarea nevrednicilor.

De aceea ne-am adunat aci, ca să împropățăm credința, așa cum creștinii merg la altar să-și întărească vicața.

Ziua de azi este ziua noastră de mărturisire și închinare în amintirea Căpitanului, este ziua faptei lui de martir al neamului românesc. Pilda lui de jertfă, este o judecată și un strigăt: e o judecată pentru toate lașitățile, trădările și prăbușirile trecutului; este un strigăt pentru toate datoriile și chemările viitorului.

Să nu se uite de nepăsătorii și părtașii trecutului, să nu se uite de ziditorii viitorului: eroii și jertfii Legiunii au pus sângele lor la temelie Regatului lui Mihai I și a generației lui Codreanu și a lui Horia Sima.

Cu sângele lor, au spălat toate înfrângerile ceasurilor din armă, sub semnul lor vom duce biruința ceasurilor ce vor să vină.

LEGIONARI,

Un gând de slavă și de rugăciune către Arhanghelul Mihail, patronul Legiunii, protegitorul luptei legionare și al noii Români.

Un gând de credință și de nădejde către Regele nostru Mihai I.

Un gând de pietate și de închinare în memoria Căpitanului.

LEGIONARI,

Un legământ în Iași începutului de credință legionară, în Iași încercărilor neamului și ale lui Codreanu: să facem legământ că vom sluji cu vrednicie pe Arhanghelul nostru, pe Regele țării și amintirea Căpitanului.

SIRE,

În numele țării și al armatei, în numele mișcării legionare, vă dăruiesc de ziua Arhanghelului Mihail această spadă istorică, purtată pe plaiurile românești la începutul veacului al XVII-lea. Voința țării este ca această spadă să n'o învingeti decât în ziua Sfân-

tului Mihail, iar restul anului să stea în Muzeul Armatei. Să nu fie a voastră pe de-a-ntregul și să n'o încingeți în orice zi, decât atunci când Arhanghelul Mihail vă va învrednici să redați neamului toată bucuria dreptății și toată întruparea nouă pe care o merită; când neamul va ispăși, se va izbăvi și va izbândi, când Regele și țara, trecând prin suferință, prin jertfă și prin muncă, vor înălța din nou gloria Neamului și a Tronului.

Să trăiți, Sire!
Trăiască România!
Trăiască Legiunea!

Iași în istoria Țării

Cuvântare rostită la 8 Noiembrie 1940

SIRE,

Sunteți sărbătorit astăzi în a doua Capitală a Țării, în cetatea luminii și a refugiului.

Iași au fost totdeauna cetate de lumină.

În Iași s'au făurit gânduri mari de afirmare românească.

De aci, un Domn învățat, Dimitrie Cantemir, a purces să zugrăvească Țara și rosturile noastre de Neam.

Aci, la Academia Mihăileană, a răsunat glasul lui Kogălniceanu, întors dela învățătura germană și setos să-și vadă țara întemeiată pe cultură și drepturi istorice.

Aci au izbornit frământările Cărbunarilor noștri, inspirați din lupii Carbonarilor italieni, râvnitori de noi așezări.

Aci Eminescu, Maiorescu, Creangă și întreaga Junime, au aprins făcliole cugetului românesc.

Ecoul lor, treaz și dărz, a fost tot aci Mișcarea Legionară a noii generații, aprigă și dornică de înnoire românească și europeană.

Iași au fost, Sire, cetate de refugiu.

Aci Dinastia Română și-a înfrăiț încercarea Sa cu a Neamului.

Aci marele Rege Ferdinand și-a așezat în istorie locul Său de meritată cinstire.

Aci și-a definit și împlinit rosturile Sale de adevărat Monarh.

Plecând din Iași, nepieritorul Vostreu înainteaș a rostit o învățătură care merită să intre în antologia monarhică: „*Ja seama, fiul Meu, mai curând se pierde decât se câștigă iubirea și încrederea unui popor*”.

În această zi mare pentru Tron și pentru Neam, drept urare credincioasă, închin Domnului rugăciunea mea ca să Vă învrednicească, Sire, să păstrați totdeauna iubirea Neamului, ca niciodată fapta Măriei Tale să nu se despartă de încrederea poporului.

Aveți alături, Sire, reazem de liniște și de iubire, pe Mama încercată și credincioasă, pe Maiestatea Sa Regina Elena.

Suferințele Sale, resemnarea Sa domnească, să Vă fie pildă de cumpătare și mândrie.

Să știți iubi cum a iubit;

Să știți suferi cum a suferit;

Să știți aștepta cum a așteptat;

Să știți triumfa cum a triumfat.

Și prin viața Voastră de fiu și de Rege, să-I știți merita iubirea și mândria de Mamă și de Regină.

V'a dat Domnul, Sire, o Domnie grea.

Răsăritul Domniei a început, Sire, într'un apus întunecat al Țării.

Cu sprijinul Domnului, Vă doresc fierbinte ca apusul cărmuirii Voastre să fie un răsărit de glorie și lumină pentru Neam.

V'a dat Domnul, Sire, un nume mare, numele marelui Mihai, numele lui Mihai-Viteazul, cel dintâin Domn al întregirii românești.

Prin fapta lui, prin jertfa lui, prin spiritul lui, care au domnit peste veacuri, el a zidit temelile veșnice ale Neamului românesc.

Vă doresc Sire, ca Dumnezeu să Vă învrednicească să dați numelui ce-L purtați același răsunet de veacuri.

Ca Domnia Măriei Voastre să se așeze în hrisoval Neamului ca o glorie de veșnicie zidită pare.

Să trăiți Sire!

Să trăiască Maiestatea Sa Regina Elena!

„Universitățile trebuie să fie zidurile nevăzute ale veșniciei românești“

Curântare rostită în ziua de 10 Noiembrie 1940 la Sibiu, cu ocazia deschiderii Universității clujene

DOMNILOR MINIȘTRI,

DOMNUL RECTOR ȘI DOMNILOR PROFESORI,

ROMÂNI, LEGIONARI,

Din ceasul când Dumnezeu și sfășierea Neamului mi-au adus pe umeri răspunderea viitorului, azi este întâia oară când pun piciorul pe pământul Ardealului însângerat.

De aceea, ca ostaș, ca român și Conducător al Statului, socotesc că nu-mi pot cinsti răspunderile, venind aci, decât îndreptând cel dintâin gând, al meu și al tuturor, spre toți fiii Transilvaniei sbuciumate.

Ardeleni,

Frați dragi și încercați,

Cugote risipite, vetre stinse și trădate,

Români smulși din glia sfințită de sudoarea muncii strămoșești.

Vouă, vă închin azi, toată durerea și toată nădejdea mea. Înțelegeți-mă, înțelegeți-mă.

În lucrarea voastră măsurată ca și în acțiunea noastră sinceră, demnă și dărză,

Să nu vedeți nici uitare, să nu aflați nicio îndoială.

Și voi, Ostași Ardeleni, care v'ați părăsit tindele, trădând legea strămoșească a Sarmisegetuzei, să nu vă sdrobiți inimile, pentru a lăsa să curgă seminul desuădejdi.

Toți, trebuie să aveți încredere. Generalul Antonescu, în numele tuturor conștiințelor, vă cere încrederea. Trebuie să o dați.

Nici eu, nici legionarii, n'am dat până acum o luptă de dreptate și redeșteptare, pentru ca să ne trădăm azi Țara și Neamul. Noi plătim azi — greu și aspru — greșelile trecutului.

În ostaș, care am luptat, pentru granițe și pentru înălțarea Armatei — care am primit prigoana și umilirea închisorii, fiindcă mă îndârjiscam să apăr onoarea și ostirea Țării — stau azi cu fruntea sus în fața voastră, Ardeleni, și stau azi cu fruntea sus și în fața acelor care pândesc din umbră și cu perfidie, vinovații de ieri, vinovații de tot ce s'a întâmplat, vinovații de totdeauna.

Odată cu mine și legionarii vă pot privi cu mândrie, Ardeleni, fiindcă, ani de-a rândul au strigat că Neamul se prăvălește, și-au dat tinerețea și vicia în lupta neegală, primind botzul morții, — în frunte cu Comandanții Mișcării, Ardeleanul Horia Sima.

Vina nu e a noastră.

Vina e toată, numai a acelor, dela voi și dela noi, cari au primit ca Țara să se prăbușească sau au dus-o în prăbușire.

Istoria pe ei îi va judeca și nu pe noi.

Noi, peste ei și fără ei, ne facem azi datoria de a păzi Neamul și de a-i reda liniștea, siguranța și puterea.

Prin politica noastră, nouă și demnă înăuntru, leală și sinceră în afară, noi vom să dovedim tuturor că Poporul Românesc merită să fie privit cu adevărat un Popor stăpân și sigur de drepturile lui de ieri și de totdeauna.

Prin unirea noastră frățască și îndurerată, prin fapta noastră clăditoare, să facem să câștigăm deocamdată înăuntru ceea ce am pierdut în afară.

Prin afirmarea rosturilor noastre de vicașă, prin onestitatea noastră mândră și dărză peste granițe;

Prin credința noastră în dreptatea lumii noi ce va să vină, să ridicăm Neamul, să-l redăm onoarea și încrederea drepturilor.

Aveți încredere în noi și în cei ce ne pot sprijini.

— În această reîntrupare a Țării, Universitățile și Universitarii au soartă de ziditori.

— Universitățile sunt pentru Națiunile moderne, ceea ce patria antică și focul ei sacru au însemnat pentru păgâna lume din rășăritul civilizației.

Universitățile trebuie să fie făclia care despică drumul viitorului național, să fie amvonul din care pornesc credințele noi.

— Universitățile trebuie să fie pentru noi zidurile neoăzute ale peșniciei românești; iar pentru cei din afară, cetățile adevărului, ale drepturilor și mândriei naționale.

— Toate popoarele, din toate vremurile, s'au înălțat, au devenit mari când au știut să-și întemeieze școli mari.

Știți ce a însemnat Universitatea germană și italiană în unitatea și dezvoltarea Marilor lor Națiuni.

Sunteți aici Universitate pribeagă. V'ați pierdut leagănel gândului și căminul cald al creației.

Dar, ați venit pe un pământ și într'un oraș, care are un bătrân și nepieritor filu în spiritualitatea românească.

— Aci a învățat și de aci a pornit marile întemeietori de cultură, Gheorghe Lazăr, pentru a lega, peste munți, cugetul latinității noastre.

— Aci, dela așezământul religios al lui Mihai-Viteazul, s'a implantat spiritul unității noastre morale, prin rădăcinile sfinte ale Bisericii.

— Dela Șaguna până la cei de azi și până la cei ce vor să vină, nimeni n'a mai clintit și nu va clinti temeiurile noastre de credință în Dumnezeu și în dreptatea lui.

Aci în Sibiu s'a întemeiat și a strălucit bătrâna Societate „Astra”, adunând cugetele ardeleni și întărind convingerile românești.

— Tot aci, pe pământul Râșinariilor, s'a născut și a trăit poetul pătimirii noastre.

Aci a suferit și a cântat Octavian Goga — în nepieritoarele lui versuri — codrii noștri verzi, câmpurile noastre de mătase, jalea Oltului nostru, jalea caselor noastre, jalea de ieri, jalea de azi — poetul slăbimării și nesfârșirii noastre, poetul care nu-și doarme somnul în pământul strămoșesc al Ciucei, ci veghează.

— Ați pierdut, domnilor, o tradiție, tradiția clujeană, dar ați găsit aci, primitoare și caldă, tradiția lutreagă românească.

Vă rog s'o cinstiți.

O veți cinsti dacă faceți aci cu adevărat apostolat.

Adevărata Universitate nu este numai școala cărții, ci și școala Neamului.

Ea zidește nu numai cultura, dar înalță și încălzește conștiința națională, prin cultul credinței în Dumnezeu și în puterile Patriei.

Cultură fără suflet e ca soarele împânzit de nori. Lumează dar nu încălzeste.

A fi profesor înseamnă a-ți aprinde în cuget jeraticul cunoașterii și al adevărului, nu numai a-l privi; înseamnă a-ți împărți cugetul, împărțind căldura credinței și mai presus de toate înseamnă a-ți arde sufletul, ca alții să aibă lumina și dogoarea lui.

Fiți profesori, domnilor, dăruți-vă.

Domnilor, **Universitatea este și școala vieții și școala lumii.** Adevăratul profesor dăluiește sufletele și caracterele, ca sculptorul în piatră.

Prindeți dalta domnilor profesori, și tăiați în piatră caractere și conștiințe. Țara le așteaptă. Țara are nevoie de ele. Numai prin ele putem ridica neamul.

— Înlăturați pe acei care, risipiți în scopuri mărunte, s'au îndepărtat de la datoria exemplului, au umili caracterele și au făcut școala lingusirii, a lașității și trădării.

Fiți apostoli. Numai așa vă veți cinsti locul de îndrumători spirituali ai Neamului.

Iar voi studenți dragi și legionari, plini de răvnă, simțiți-vă datoria.

Sunteți viitorul Ardealului Românesc. Pe umerii și pe piepturile voastre se va rezema și va trăi puterea Neamului.

De mîntea și sufletul vostru atărnă viitorul țării.

Ați suferit, v'ați întunecat, v'ați răzvrătit, v'ați jertfit, pentru ca sufletul Ardealului să fie zidit în dosul Căpitanului și Ardealul să devină legionar. Fiți mândri că Comandantul Mișcării Legionare, este fiul Ardealului.

Aveți însă azi de făcut mai mult: *aveți să zidiți.*

De entuziasmul și deslănțuirea forței voastre atărnă soarta Românilor. Ea nu poate fi sigură și mândră decât dacă uniți forța cu înțelepciunea.

Munciți, munciți, munciți.

Din zorii zilei și până în zorii viitorului.

Aplecați-vă puterea pe cărți, ofeliți-nă brațele, întăriți-vă surfetele.

Un neam poate fi redesteptat prin viforul entuziasmului, dar nu poate fi înălțat decât prin dogoarea muncii și patima răspunderii.

Neamul Românesc și-a pierdut și altă dată granițele: el a primit și altă dată ropotul cotropirilor.

Sufletul și conștiința lui nu au putut fi însă cotropite de nimeni fiindcă veac de veac, nenumărate veacuri, el a zidit pe mîntea românească a generațiilor care pe pămîntul Ardealului și protutideni, au primit toate împărățiile și toate unilirile, dar au știut să ducă neatinșă lumina culturii și credinței românești.

Jertfa lor vă este strajă.

Fapta lor vă este poruncă.

Facia lor de ieri este în mâinile voastre azi.

Cinstiți-o.

Intențiați românește și legionărește o tradiție studențească și românească și jurați-vă să închideți ochii cu același suflet tînăr de studenți și de Români.

Pentru că Ardealul nu trebuie să aibă Universitatea lui pe drumuri de privilegie.

Pentru că lăsând Sibiului rosturile sale duhovnicești și așezările sale etnice și comerciale, trebuie să dăm totuși Universității Ardelenе zărilor sale proprii.

Pentru că acolo unde este mîntea, este și puterea și unde este unitatea sufletului să zidim Cetatea Culturii Românești, din Transilvania, la Alba-Iulia.

În Alba-Iulia marelui și nepieritorului Mihai: în Alba-Iulia unirii și a încoronării întregitoare a lui Ferdinand I și a Reginei Maria, acolo va fi cetatea spirituală de peste Carpați, a Neamului lui Mihai I.

Ne-o poruncește trecutul și umbrele lui sfinte.

Ne chiamă acolo viitorul.

Vom sprijini cu toate jertfele noastre această întemeiere.

Fiindcă așa răspunde un neam întreg și mândru la acete brutale de dărîmări ale altora.

Zidind cu spiritul.

ROMÂNI, SUS INIMILE!

Indemna către Ţară cu prilejul cutremurului

ROMÂNI,

Soarta ne-a supus la o nouă încercare.
În faţa loviturilor şi a voinţei supreme ne înclinăm, dar nu dăm înapoi.

Cu fruntea sus o luăm dela capăt şi mergem, cu braţele încordate, înainte.

Este învins numai cine se dă învins.

Orice s'a întâmplat şi orice se va mai întâmpla, cred eu voi şi credeţi cu mine în biruinţă.

Cu cât loviturile vor fi mai mari, cu atât dârzenia noastră va trebui să fie mai mare, munca noastră mai încordată şi voinţa noastră de a învinge mai fără de limită.

Orice a fost, orice ne mai aşteaptă, să privim înainte.

Aşa vom face eu: aşa vă cere şi vouă destinul să faceţi.

ROMÂNI,

Nu cerşim nimic dela nimeni.

Omul cade când se crede căzut.

Omul moare când se lasă să moară. Am pierdut mult, am pierdut multe.

Munca fiecăruia; munca în frăţie şi unire; munca fără cârtire şi fără şovăire; munca din zori până în zori, a tutu-rora, ne va duce încet, dar sigur, la capăt.

Clădind, dela temelie cu sudoarea frunţii şi cu răbdare, piatră peste piatră, vom ajunge să împlântăm Stindardul

nostru, nepieritor şi falnic, pe culmile pe care atâtea generaţii, înaintea noastră, au dorit şi au visat, au suferit şi s'au sacrificat să-l împlănte.

ROMÂNI,

A vrut voinţa, în contra căreia nu te poţi împotrivi, ca o nouă greutate să fie adăugată la acelea pe care le-am găsit în calea mea la 6 Septembrie.

Nu dau înapoi.

Pentru voi, numai eu voi şi prin voi, vom învinge.

ROMÂNI,

Sus inimile!

11 Noiembrie 1940.

CONDUCĂTORUL STATULUI ROMÂN ŞI
PREŞEDINTELE CONSILIULUI DE MINISTRI
General ION ANTONESCU

Adeziunea României la pactul tripartit

Declarațiile făcute Presed. la Berlin

Sunt conștient de faptul că am îndeplinit astăzi un act de Stat, care are o însemnătate istorică nu numai pentru viața și dezvoltarea poporului român, ci și pentru Europa ce va ieși din sacrificiile războiului actual.

Nu este vorba numai de o formalitate diplomatică, cum au fost îndeplinite atât de des în ultimele două decenii, ci de un act fundamental al noii orientări a Statului român și de o contribuție sinceră și reală a poporului român la reconstrucția Europei și a lumii ca și la apărarea civilizației actuale, care este asigurată prin victoria statelor unite la pactul tripartit.

Stăruințele ultimelor două decenii de a asigura o pace durabilă nu au dat roade, deoarece s'au întemeiat pe retorica goală a conferințelor și ideologiilor, care erau supuse intereselor condamnabile ale unor forțe de distrugere și nu țineau seama de realitățile politice și geografice, care nu pot fi disprețuite fără urmări.

Instrumentul eficient al noii orânduiri a Europei și a lumii a fost creat prin pactul tripartit, Germania național-socialistă, Italia fascistă și Japonia imperială — un bloc compact și indestructibil, care cuprinde un sfert de miliard de oameni — și-au întins mâna și s'au unit spre a realiza o mai dreaptă și mai bună ordine a lumii. Alianța acestor trei mari țări urmărește cu hotărâre și sinceritate restabilirea și consolidarea păcii mondiale, întemeierea unei lumi noi prin înlăturarea forțelor unei anarhii permanente, precum și asigurarea unei libere și armonioase cooperări a popoarelor.

Organizarea acestei lumi, desrobite de jugul de robii al acestor puteri, este însă o necesitate. Această organizare nu se poate întemeia decât pe temelii de concepție, politică,

etnice, economice și geografice, care asigură dezvoltarea pașnică și cooperarea popoarelor în spațiile vitale, care corespund intereselor lor și care fac posibilă crearea de mari spații comune și de viață armonioasă.

Această nouă orânduire a Europei și a lumii trebuie să nimicească toate ficțiunile și să distrugă toate puterile oculte pe care s'au întemeiat construcțiunile de ieri și care au deslănțuit războiul de azi.

Insuficiență de dorința de a desăvârși propriile sale forme de viață, România are ferma convingere că adeziunea ei la marea operă a reconstrucției lumii este numai urmarea propriei sale voințe de reînnoire, care leagă mișcarea legionară în mod organic și indestructibil, de național-socialism și de fascism. Regimul național-legionar simbolizează prin luptele sale victorioase, prin sacrificiile sale și prin prefacerile interne adeziunea de fapt a poporului român la noua ordine a Europei, realizată prin pactul tripartit.

Astfel, adeziunea la pactul tripartit săvârșit astăzi și formal este o urmărire logică și firească a acestei înclinații înclinărilor desăvârșite dinainte.

Regatul României aderă deci solemn și formal, sincer și hotărât, la pactul tripartit semnat la 27 Septembrie 1940 la Berlin și aduce totalizarea puterilor sale pentru realizarea telurilor cuprinse în pact.

Serbarea zilei de 1 Decembrie la Alba-Iulia

Curăţare

ROMANI!
FRAȚI ARDELENI!
LEGIONARI!

1 Decembrie nu este anul acesta ziua bucuriei naționale.

1 Decembrie este ziua durerii Neamului.

1 Decembrie este astăzi, pentru noi, ziua martirilor care au suferit și au murit, s'au jertfit și au căzut odată cu granițele noastre sfinte.

1 Decembrie este anul acesta ziua judecării trecutului, este ziua mustrării și a pocăințelor, dar este, fraților și ziua care ne deschide calea drepturilor viitorului. Să pășim pe această cale cu încredere în biruință.

Am pus două mii de ani, ca să ne întemeiem hotarele vieții și drepturile românești, hotarele lui Traian, ale lui Mihai Bravu și ale lui Ferdinand; am umplut de rușine și paginile de glorie milenară ale istoriei noastre și slovele biruinței românești, lăsând să se prăvălească în prăpastia robiei ceea ce zidise glia martirilor atâtor veacuri și sângele ultimilor 800.000 de morți.

Să nu uităm că istoria nu va uita pe vinovați și vinovați suntem cu toții. Unii pentru că au tăcut, alții pentru că au greșit; cu toții pentru că am suferit.

Douăzeci de ani ne-am frânt puterea, ne-am slăbit cugetul și ne-am sleit mințile în lupte fratricide pentru ideologii, în desbinări stupide, în bătălii odioase, în vrajbe dureroase și în apucături neomenoase.

Greșelile au venit la scadență. Teribilă scadență.

Granițele s'au prăbușit rând pe rând, fără să încercăm să

le apăram, fiindcă România a fost surprinsă de furtună, total slăbită înăuntrul și fără niciun sprijin în afară.

A fost pedepsită o națiune care va fi eternă, pentru păcatele unei generații care este trecătoare. Dar să nu ne robim durerii. Durerea și înfrângerea închid în mormântul istoriei neamurile sortite pieirii, dar reînviată și înalță adevăratele popoare. Și Neamul Românesc nu pier.

Din îndepărtate veacuri și până azi, el a reînviat de nenumărate ori triumfător și înviorat din cenușa suferințelor și umilințelor sale.

De aceea, din această cetate a unirii, a drepturilor noastre veșnice și încercate, mă adresez cu încredere tuturor. Imi îndrept gândul plin de nădejde spre Ardeleni, spre ostași, spre legionari și spre toți Români.

Frați Ardeleni!

Voi care v'ați slășiat sufletul și trupul;

Voi care v'ați părăsit încăodată votrele vieții și crucile mormintelor;

Voi care ați adăugat dureri noi la hrisovul suferințelor de veacuri;

Nu desnădăjduiți.

Pe umerii voștri stă apăsarea sfântă a datorităților strămoșești.

În această clipă de îngenunchiere, îngenunchiați ca să auziți tronetul de trupuri pe roată ale lui Horia și Cloșca; simțiți în sânge clocotul de viciaș ardelenescă a lui Avram Iancu și ritmul de reînviere națională a lui Mureșanu. Plecați urechea la brazda strămoșescă și purtați în cuget icoana gândurilor lui Lazăr, Șincai și Șaguna și cutremurați-vă de biruința măreață și veșnică a lui Mihai-Viteazul.

Ne-am născut aici, suntem cei dintâi așezați aici și vom pleca cei din urmă. Vom muri aici, frați ardeleni, fiindcă nu putem părăsi ceea ce nu se poate părăsi. Nici furtunile, nici trufiile, nici trădările nu ne vor clinti. În fața noastră, viitorul stă aspru și greu, dar plin de nădejde.

Am făcut totul pentru a mângâia suferințele pribegilor. Credința lor este nesfârșită, durerea lor este nemărginită, ura lor este fără limită.

Deși am găsit o țară secătuită, am dat totuși multe ajutoare și vom face toate jertfele pentru a le da putința să înceapă, prin muncă, viața lor dela capăt. Am expropriat pentru ei toate pro-

prătățile rurale evreiești, pe ele am așezat mare parte din pribegii neamului.

A vrut Dumnezeu, ca eu, care am luptat în tinerețe pentru granițele neamului și m'am străduit pentru onoarea și puterea armatei, să am la bătrânețe dureroasa soartă de a aduna pe risipiții granițelor sfărâmate, fără să am puțința de a le mângâia răunile, atât cât sufletul meu și al d-voastră ar dori-o.

Am făcut totul ce este în puțința unui om să facă pentru a opri lovirea celor rămași peste frontieră și pentru a le apăra viața și avutul. Exodul și prigoana sfâșietoare pare că s'au oprit.

Am fost la Roma și la Berlin pentru ei, pentru noi toți, pentru generațiile viitoare. Am arătat cu un suflet și cu cuvinte ce se vor cunoaște odată, tot trecutul nostru, toată durerea și toată sfâșierea noastră de azi. Am găsit înțelegere. România nu mai este detestată. România nu mai este singură. Aveți încredere. Aveți răbdare. Nu pot astăzi să vorbesc mai mult. Sunt soldat și om politic și trebuie să fac. Toți trebuie să înțelegeți că nu poate fi refăcut în două luni ceea ce am sfărâmat în 20 de ani. România nu se reclădește cu vorbe, ci cu muncă, cu răbdare și cu perseverență.

Toți trebuie să păstrăm încrederea în drepturile neamului, să ducem o luptă de credință, de muncă și de jertfă și prin jertfă să ne câștigăm dreptatea. Fîndcă dreptatea străjuește lumca. Și dreptatea lumii va fi dreptatea noastră.

Ostași, din cetatea biruinței lui Mihai-Vodă, dela temelile întregitoare de neam îndrept gândul spre voi toți, pentru a vă remănturisi toată iubirea, toată nădejdea și toată siguranța pe care neamul întreg o pune în voi.

Am fost la Roma și la Berlin, în ostaș. Am mers acolo ca să apăr onoarea voastră, mândria voastră, fiindcă nu sunteți voi vi-novați că neamul și-a prăvălit granițele fără luptă; și nu apasă pe voi umilirea de a le fi pierdut prin luptă. Pe umierii voștri apasă însă răspunderea asigurării prin luptă a drepturilor acestui neam.

Pregătiți-vă pentru această răspundere și fiți mândrii de ea, după cum noi toți suntem mândri de fapta de ostaș a bravului Mihai.

Țara și eu mine nu vom cruța nimic pentru ca să vă pregătim destinul pe care-l meritați. Țara și eu mine vă iubeste și vă cinstește. Țara și eu mine așteaptă dela voi ca să nu fiți mai prejos decât glorioșii noștri înaintași.

LEGIONARI.

România național legionară și viitorul întreg al neamului depinde astăzi de fapta voastră de mâine.

De atâtea ori mi-am deschis sufletul pentru voi, de atâtea ori mi-am îndreptat gândul spre voi. Astăzi, în această zi sfântă și tristă, din această cetate de biruință românească, vă trimis din nou sfatul și nădejdea mea.

Mistica națională însemnează convingerea în dreptatea și puterea unui neam. În această cetate s'a zămislit întâia oară mistica națională, prin luptă și prin jertfă. Aci s'a zămislit prima etichetă a drepturilor și a afirmării românești.

Legiune a Arhanghelului Mihail, tu trebuie să slujești crezul în puterile neamului. Pentru aceasta, fiecare faptă a fiecărui legionar trebuie să fie o închinare și o ingenunchiere zilnică în drepturile și la datorile față de patrie. Dacă țara este astăzi a Legionii, și Legiunea trebuie să fie a țării. Adevăratul legionar, legionarul legendar, servește însă țara sa numai prin muncă, numai prin ordine, numai prin supunere orăbă la legile și la chemările țării. Numai făcând astfel, vă veți împlini datoria față de neam, față de istorie, față de voi înșivă și față de jertfa Căpitanului.

Am suferit pentru voi, am luptat pentru voi, mi-am sfărâmat în jăndări o carieră strălucită pentru voi și am pătimit pentru voi.

Am nu numai dreptul, dar și datoria să vă cer și ascultare neșovăitoare și dăruire completă. V'o cer eu fiindcă prin mine v'o cere țara. Ascultați-o! Lucrați în ordine, în liniște, în înfrăpire și în armonie. Numai așa vom putea scoate țara din slăbiciunea de răstărie, numai așa îi vom dura viitorul și îi vom asigura biruința.

Ați luptat, ați suferit, ați învins. Înțindeți frățeste mâna la toți și cu toții construiți.

ROMÂNII!

Ne-am împlinit destinul din fire de jertfă și de răbdare. Au putut vremurile să ne ingenunchie, dar niciodată n'au smuls din noi credința în drepturi și voința de a le împlini. Și aceasta pentru că în ceasurile de răstărie, în ceasurile de încercare, românii toți au știut să-și facă din credință și din iubire de patrie stâncă de care s'au spart neputincioase toate valurile învrăjbirilor și primejdiilor.

Din această cetate a unirii românești, a unirii lui Mihai și a lui Ferdinand I, a unirii Ardealului, fac azi un apel, un strigăt la unirea tuturor în același erez, la aceeași faptă.

Am primit zdrobitoarea povară a conducerii țării în ceasul cel mai greu al istoriei noastre moderne. Am găsit granițele sfărâmate, sufletele prăbușite, frații gonți din căminuri pe drumurile pribegiei, câmpurile pustite. Statul, cu poveri îndoit, și-a pierdut izvoarele de bogăție, primind în schimb sarcina instituțiilor, funcționarilor și populației izgonite. O adâncă sdruncinare morală, o gravă și prea lungă destrămare politică, o neîncredere cumplită și o secătuire a puterilor națiunii. Toate acestea nu eu le-am făcut și nici noua generație a legionarilor nu poartă răspunderea acestei slăbieri. Și ei, și eu am dat cu disperare alarma prăpădului care venea. În loc de ascultare, am găsit și ei și eu, loviri brutale și dușmănoase.

Pentru a putea îndrepta totul, pentru a putea acoperi rănil, pentru a asigura viitorul, este astăzi, mai mult ca oricând, nevoie de înfrățirea tuturor, de unirea și înțelegerea tuturor fiilor neamului, de netezirea tuturor frământărilor și de înlăturarea tuturor vrajbelor. Numai prin această intrupare într'un singur cuget, și o singură faptă, vom putea ridica patria. Numai astfel vom putea ajuta ca noua domnie a tânărului nostru Rege începută într'un apus de desnădejde, să se ridice într'un răsărit de siguranță.

ROMANII

Nu vin cu laude înaintea voastră, nu vin nici cu vorbe, nici cu promisiuni. Conducătorul și ostașul trebuie să tacă și să înfăptuiască. Sunt până la moarte și eu totul desinteresat, în serviciul vostru. Nu vă cer nimic. Nu vă iau nimic. Vă dau tot ce poate să vă dea un suflet de român curat, îndurerat că nu vă poate vindeca total și cu un minut mai de vreme, toate rănil și nu vă poate înfăptui toate visurile.

Dați-mi sprijinul vostru și încrederea voastră. În câteva zile voi arăta țării tot ce am înfăptuit în trei luni de guvernare, din ceea ce m'am angajat să înfăptuiesc și ceea ce am dorința să înfăptuiesc pe viitor, dacă mă voi bucura de sprijinul și de încrederea voastră.

De aceea, din Alba-Iulia, unde gloria celui dintâi întregitor a adus peste veacuri afirmarea de voință și unire a Ardealului,

pentru ca în sunetul de clopote al credinței strămoșești să dea coroana unirii celui din urmă Rege întregitor, în numele trecutului, pentru apărarea prezentului și pentru gloria viitorului, cer azi unirea Românilor într'un singur suflet.

Trăiască România!

Trăiască Regele!

Trăiască Legiunea!

Trăiască Unirea Românească!

Trăiască biruința care va veni!

**„Cot la cot, umăr la umăr, să împlinim o
nouă Românie, curată, mândră și puternică“**

**Căvântare la marea manifestație patriotică
de la Mormântul Eroului Necunoscut**

STINDARDE GLORIOASE,
CAMARAZI ȘI
VITEJI AI ȚĂRII,
DOMNULE GENERAL,

Chemarea voastră este ecoul slăvi și aspru al vocurilor de
vitejie românească.

Chemarea voastră este strigătul de unire pe care glia stră-
moască — din străfunduri sluciumate și frântă — îl trimite ace-
lora care s'au înfrățit cu ea prin sânge.

Așa cum răsună în codri și pe plaiurile românești buciunul
luptei și durerii de altă dată, adunând într-o singură suflare oștile
voievodale.

Văși adunat azi la chemarea pământului, pentru care ați
luptat și ați suferit.

Chemarea voastră, unirea voastră, sfinte și glorioase rămă-
șițe, sunt nu numai semnul puterilor neînfrânte ale acestui Neam,
dar și dovada conștiinței treze și a răspunderii dărze din piepturile
voastre.

Ca și ieri, Țara se poate rezema și mâine ca întotdeauna pe
temeiurile voastre de credință.

Veți înțelege bucuria mea de ostag, tresărită mea de mul-
țumire, de recunoștință și de siguranță când mă găsește azi în mij-
locul vostru.

**IUBITI ȘI INCERCAȚI PRIETENI DE LUPȚĂ ȘI DE
BIRUINȚĂ,**

Ați ales ca loc de întâlnire, răscruce de suferință și de nă-
dejdi, insulă de alinare și îmbărbătare: Mormântul Eroului Ne-
cunoscut.

Era o datorie s'o faceți, fiindcă numai neamurile care brăz-
dează cu destinul lor istoria și înroșesc în sângele lor viața, sunt
acelea care știu să-și dăreze din credință temple și din jertfe,
eroii.

Lespedea aceasta sfințită, flacăra aceasta veșnică, mormân-
tul acesta de legendă este mai mult decât un templu și mai presus
decât o credință.

De aceea, am datoria să mă îndrept întâiu către el, fiindcă
în el sălășluiește și tot tezaurul destinului nostru și drepturile no-
stre veșnice.

EROU NECUNOSCUȚ,

Tie îți închinăm azi smerit toată sărbătoarea cugetelor no-
stre unite.

Prin tine și pentru tine s'au aprins din nou în piepturi, fla-
cările de credință românească și ostășească.

Prin tine, glorie mută și învățătoare, care n'ai cerut nicio-
dată nimic, nimănui, dar ai dat totul tuturor, prin tine care ai
intrat pe veci în istorie fără nume, dar ai dat pentru vecie isto-
riei un nume:

Ne adresăm și trecutului și viitorului și mărturisim că ani
de-a-rândul am uitat jertfa ta dăruitoare și măreață și nu ne-am
gândit decât la interese.

Ani de-a-rândul am uitat lăpda ta anonimă și nu ne-am gândit
decât la ambiții și nume personale.

Ani de-a-rândul am uitat că tu n'ai cerut să fii erou și că
numai jertfa ta mută te-a înălțat erou.

Ani de-a-rândul am uitat că virtutea ta cea mare era pilda
tăcerii tale și a modestiei tale, pe când noi ne-am urit și ne-am dis-
prețuit, ne-am lovit și ne-am dărânat unii pe alții, aruncând în
piețele publice tot valul deșartelor noastre vorbe și sângele tîne-
rețului nostru.

Pe când tu ai cinstit legea eroică a Sarmisegetuzei, care-ți
cere să mori pentru ca țara să trăiască, noi am trăit în disprețul

datinei sfinte și strămoșești, lăsând să fie frunte drepturile Neamului și să se frângă granițele fără luptă și fără jertfă.

De aceea azi,
Când desădejde ne-a cuprins inimile,
Când piețele publice nu mai pot răsufla de cuvântul fariseilor,

Când viața și bunurile comune sunt primejduite,
Când granițele s-au prăvălit și nevoia ne-a sugrumat,
Când cutremurarea pământului ne-a încercat și pedepsit,
Azi,
Când renunțarea umbrește frunțile și răsăritul de nădejde despică cerul înnegurat de păcatul nostru;

Azi,
Ne-am întors la tine și am venit în fața ta, ca să auzim dojana aspră a tăcerii,

Ca să durăm din piatra statorniciei tale, statornicia îndatoririlor noastre.

Ca să aprindem din făclia ta lumină de credință înnoitoare și veșnică, precum veșnică va fi flacăra ta.

Lespede nepieritoare, mormânt de înviere, Erou de legendă renăscătoare.

Veghea ta poate fi acum liniștită.

Neamul Românesc se întoarce la împlinirea adevăratelor lui destine.

Azi suntem gata să-ți împlinim legea.

Nu mai cerem nimic, ci dăm totul;

Nu mai vrem vorbe, pretindem jertfă;

Nu mai împoșcăm cu ură, ci ne înfrățim cu iubire.

Nimic pentru noi, totul pentru Patrie.

Fii cu noi, alături de noi, Erou Necunoscut, puterea noastră.

Flacăra ta veșnică să ne lumineze calea și să ne încălzească inimile numai pe această dreptă și nouă linie.

Trecutul tău să ne despice viitorul nostru.

INVALIDI CERCETAȘI,

Spre voi îmi îndrept acum cugetul și cuvântul.

Spre voi ca să-mi țes durerea mea de-a voastră.

Spre voi, a căror prezență aci este o mustrare neiertătoare.

Voi v-ați sdrobotit trupul și sufletul, pentru ca Neamul să și-l întregască.

Fapta voastră n'a fost cinstită în deajuns, jertfa voastră n'a fost urmată.

Ați rămas ultimele slove dojenitoare și luminoase în brisovul neamului. Pe ele s'a revărsat în valuri negura greșelilor din ultimii ani.

Să nu desnădăjduiți.

Vacrul durerii și săgetarea umilirii au trezit în sfârșit conștiințele.

CAVALERI AI ORDINULUI MIHAI-VITEAZUL,

Eroi între eroi, sunt mândru să vă simt alături și să vă simt gata de luptă, ca și ieri, ca totdeauna.

Un neam care nu-și reazimă valorile vieții pe elita faptei și a gândului, nu poate învinge furtunile soartei.

Dela antici și până astăzi, popoarele care și-au încredințat destinul eroilor și înțelepților, au putut să tragă o dără de lumină; celelalte au pierit în întunec și au tras după ele dăre de hulire.

Și voi sunteți, toți, lumini de faptă ostășească.

Pilda voastră trebuie să fie îndema urmașilor.

Fapta voastră exemplu de cinstire pentru cei de azi.

Și va fi, fiindcă nu răzbat în veșnicie decât popoarele care au cultul eroilor și al mormintelor.

CAMARAZI DE TOATE VÂRSTELE ȘI DE TOATE CATEGORIILE,

Neamul românesc trebuie să se întorcă la izvoarele lui eroice. Fapta lui trebuie să oglindască toate virtuțile strămoșești. Fiindcă aceste virtuți există, aceste virtuți sunt nepieritoare. Rovinele, Vashuiul, Cetatea Neamului, Codrii Cosminului, Călugăreni, Selimbăurul, Grivița, Plevna și atâtea altele vorbesc destul. Ele sunt nu numai gloria morșilor noștri, dar și legământul celor vii.

Pentru voi, pentru înaintașii și urmașii noștri a scris poetul:

„Cel ce pentru lege, pentru fără moare,

„Și primește moartea ca o sărbătoare”.

Aceasta a fost lupta de veacuri a Neamului românesc: pentru Neam dar și pentru *Lege*.

Legea într'un înțeles mare neîntrecut.
Legea culmei supreme a dreptății, legea către care se înalță cugetele într-o involburare, care depășește chiar frământarea instinctului național.

De veacuri, puterile de viață și de luptă ale acestui neam au scris nu numai simple rosturi de apărare și de biruință națională, ci prezențe măndre și demne, în însăși istoria civilizației.

În răsăritul vieții, am fost poarta de oprire a năvălitorilor.

Mai târziu am fost poarta creștinătății în contra necredincioșilor.

Și vegnic am rămas hotar și temelie de civilizație în contra tuturor frământărilor și a tuturor cotropitorilor.

Aceasta a fost legea noastră.

De aci vine toată mândria noastră tăcută, în fața cotropirii ca și în fața prieteniei.

N'am răspuns cu sălbăticiile la violență:

N'am urit niciodată. N'am privit cu trufie închipuită și gălăgioasă în jurul nostru ca să ne ascundem slăbiciunile.

Învingători, nu am lovit în învinși.

Viețuia, drepturile și bunurile învinsului au fost de noi totdeauna respectate.

Omul a fost pentru noi om, chiar când am suferit de ura și de apăsarea lui.

De aceea, chiar și în fața ultimilor lovituri suferite, ne-am înneecat durerea în mândrie, iar din revoltă ne-am făcut noi temelii de viață.

N'am atacat niciodată pe nimeni și aștept să fim respectat. Poporul românesc n'a lovit niciodată din spate și nu și-a deslășuit niciodată cuvântul s'au faptu fără măsură.

Poporul românesc n'a cotropit niciodată un pământ străin și n'a atins nicio brazdă fără drept și fără luptă.

Pentru el, cuvântul a fost totdeauna sfânt. Și el a știut răspunde de veacuri la prietenie, cu frățietate și la înțelegere cu recunoștință.

El nu primește nici lecții de cavalerism, nici pilde de onoare.

Dacă poporul românesc, prin mine, și-a legat cuvântul sincer și încrezător de marele popor german și de imperiul italian.

Dacă regimul național-legionar înălțat dintr'un suflu de înnoire și dacă redesteptarea națională și voința nebiruită de re-

construcție, pun aripi unui popor vechi, aceasta nu înseamnă un act de provocațiune pentru nimeni.

Fiecare popor are drepturile și îndatoririle sale.

Să se respecte drepturile noastre și ale fraților noștri, aflați azi în afara granițelor noastre, după cum noi respectăm pe ale străinilor rămași în interiorul granițelor noastre.

Mai puțin decât atât, nu ni se poate pretinde și mai mult decât atâtă nu putem să dăm.

Sunt acuzat că nu primesc o mână de prietenie care mi se întinde.

Cum puteam primi o astfel de mână, când ea era întinsă peste cadavre de frați și schingiuri de nevinovați.

De îndată ce va înceta sistemul, mâna va fi primită.

Cer, însă, să fie loială, după cum loială va fi a noastră.

Oricine poate fi dinainte sigur de aceasta, fiindcă noi purtăm cavalerismul în suflet și nu vom ofensa civilizația nici în viitor, după cum n'am ofensat-o nici în trecut.

Cu aceasta nădăjduese să închei orice polemică.

La orice atacuri viitoare voi răspunde, eu și întreg poporul, cu tăcerea și cu liniștea nebiruită pe care și el și eu am păstrat-o în trecut, pe vremuri de furtună.

Aceasta nu mă va împiedeca însă, cât voi fi în viață și cât voi fi pe Creasta Carpaților, pământ în pământul strămoșilor mei, să sufăr cu cei ce sunt în suferință, și să nu uit pe cei ce nu pot și nu trebuie să-i uit.

CAMARAZI.

Ceea ce a făcut întotdeauna fala poporului nostru, a fost puterea cu care și-a stăpânit destinul în ceasurile de grea cum-pănă și în frământările de restriște.

De pretutindeni, după un vifor de desușdejde, după o luptă sruclumată răzbate azi în cugete voința de unire și de reconstrucție.

Aceasta este datoria ceasului de față;

Lăsând la o parte tot ce ne-a despărțit;

Amăgind în noi orice ură și orice frământare;

Întinzând pe întregul cuprins al țării voința neînduplecată de muncă, de ordine, de zidire;

Să ne călim voințele, să ne unim conștiința și să purcedem fără zăbavă, la muncă.

Din trupul sfărâmat, din granițe zdrobite, din inimi sbuciumate, să facem o țară nouă, să creștem un nou suflet. Muncind, putem turna în formă nouă o viciașă veche.

Regimul național-legionar deschide tuturor inimilor credincioase drumuri noi de luptă și de împlinire.

El nu este un regim politic, ci o revoluție spirituală, o mare acțiune națională.

Oricine se poate prinde într'nsul dacă-și simte sufletul pregătit pentru jertfa și fapta hotărâtă la strădanie, fără zăbavă.

Și acum,

Buni și vechi prieteni din ceasuri de glorie și de restriște, întoarceți gândul vostru spre trecut;

Simțiți-vă trupurile din nou înfipite în tranșee și în văi;

Ascultați din nou șeratul grăpnelor și bubuitul năprasnic al tunului;

Regăsiți-vă în regimintele voastre de altă dată, cu frunțile străjuite de aceleași umbre sfinte ce ne-au poruncit vitejia;

Și retrăind o clipă botezul sfânt al morții pentru Patrie:

Veți simți mai puternic decât oricând sufletul dăruirii pentru Neam.

Leșind de sub povara sfântă a acestor amintiri scumpe, să facem legământul că, pornind de aci, vom merge toți cot la cot, umăr la umăr, ca pentru o mare bătălie, pentru ea să împlinim prin credință și faptă, o nouă Românie, curată, mândră și puternică.

Ostași, având încredere într-o altă viciașă, vă cer:

Un gând pentru Rege: Trăiască Regele!

Un gând pentru Țară: Trăiască România!

Un gând pentru ostași: Trăiască Armata!

Un gând românesc: Trăiască biruința națională.

„Să reconstruim prin jertfă“

Curântare rostită la serbarea pomului de Crăciun dela Președinție

Mulțumesc din toată inima caldelor cuvinte spuse în numele d-v. de d-l Secretar C-ral al Președinției și de d-l General Șteflea. Nu este timpul vorbelor.

Sunt aici în capul d-v. și al țării ca să dau primul exemplu și trebuie să credeți că fac tot ce omeneste este posibil pentru ca să-mi îndeplinească această sacră și grea datorie.

Dacă veți urma acest exemplu, fiți siguri cu toții că Țara Românească are să fie dusă acolo unde trebuia să rămână și unde va fi dusă în mod indiscutabil prin munca, prin credință și prin jertfa d-v.

Eu sunt trecător, fiind mult mai în vârstă decât d-v. toți. Singura mea mângâiere și ultima mea fericire va fi dacă drumul pe care îl voi trasa la conducerea acestui Stat va fi urmat mai departe de succesorii mei.

Am ținut să restabilesc și aici ca și în toată țara *datina strămoșească*.

Vă rog din acest punct de vedere d-v. să fiți un exemplu. Un popor care nu respectă trecutul și *datina creștinească*, un popor care își pierde credința, un popor care nu cultiva iubirea pentru morșii și strămoșii săi, este un popor condamnat.

Trebuie deci să reluăm din nou firul întrerupt datorită greșelii unei generații și să începem să călcăm pe drumul pe care au călcat toți strămoșii noștri. Datorită lor am ajuns, după 2000 de ani de muncă, de luptă și credință, să trăim în România-Mare.

Avem datoria să reconstruim ceea ce am pierdut. Aceasta n-o putem face decât prin jertfă, prin jertfă din partea d-v., prin jertfă din partea mea, prin jertfa tuturor. Deci jertfă vă cer pentru reclădirea țării.

25 Decembrie 1940.

Ordin de zi adresat Armatei

1 Ianuarie 1944

OSTAȘI,

Cu fruntea încruntată și plecată, cu sufletul îndurerat și cu credința nesdruncinată, am ajuns la capăt de an vechiu și la început de cale nouă.

Și azi, ca întotdeauna, în această zi de îspășire pământească și de înviere creștinească, azi mai mult ca altă dată, gândul meu și grija mea de frate și de prieten, de părinte și de șef, se îndreaptă, în primul rând, către tine drag ostaș, de toate gradele și de toate vârstele, fiindcă de patruzeci de ani mintea mea s'a trudit pentru tine și sufletul meu a pățimit pentru tine.

Am dorit și am visat, am luptat și am îndurat, am fost bârfit și am fost lovit fiindcă am vrut să pun: în mâinile tale vâjzose cea mai bună armă; în sufletul tău cinstit cea mai înflăcărată credință; în inima ta curată cel mai viitoros avânt; pe corpul tău trudit cea mai simplă dar mai nepătată haină; în credința ta nelimitată în destinele neamului cele mai înflăcărâte aripi; și în privirea ta, scrutătoare și caldă, cea mai vie dintre Icoane: Patria.

OSTAȘI,

Multe s'au schimbat în țară și peste hotare în anul de cruntă povăire și de adâncă pătimire pentru voi și pentru noi.

Ca de atâtea nenumărate ori în trecut ne găsim și în acest început de an, la răspântie de viitor.

Este anul în care, pentru noi și pentru alții, în sânge și prin sânge, se pregătește o lume nouă.

Astfel fiind este în cădere mea să vă spun adevărul și să vă chem la datorie.

OSTAȘI,

Nu uitați, dela mie la mare, că sunteți ieșiți dintr-o brazdă stăpănită și păstrată prin sânge și în sânge.

Împletii-vă și înfrățiți-vă cu această brazdă. Stați infipți în ea și pregătiți-vă să muriți cântând pentru ea.

Este mai mult ca oricând, porunca ceasului de față.

Este poruncă pentru mine și este poruncă pentru voi.

Împins de ea și supus ei am sfărâmat, la 6 Septembrie, sisteme vechi și pline de păcat.

Ați fost și voi întinați de ele.

Nedreptatea și neomenia, trândăvia și necinstea, duhul rău și păcătoasa șoapă se cuibărise, pe alocuri, și printre rândurile noastre.

De atunci mă sbat, dragi ostași, să vă dau și vouă o viață nouă, să croiesc și pentru voi drumuri drepte și căi eterne de lumină și de mândrie, de înfrățire și de tărie.

S'a terminat cu bunul plac al usora și cu răul traiu al altora.

Cine nu va înțelege, la timp și din timp, această imperioasă poruncă a vremii, va fi zdrobit sub greutatea cerințelor de îndreptare și de salvare ale neamului.

De acum înainte seriozitatea va lua locul ușuriciței, vrednicul va da la o parte pe nevrednic, onestitatea va zdrobi tâlhăria, caracterul va înfrânge pe viclean și-l va împiedeca să mai străbată, prin intrigă și lingășire, prin minciună și prin perfidie, prin înrudire și prin ticăloșie, către vârfurile de comandă pe care au pus stăpânire acei care au dus și țara și instituțiile ei acolo unde știu, simțim și suferim că sunt.

De acum înainte pe culmi nu vor mai trebui să ajungă decât vulturii.

Sunt convins că și voi ca și mine socotiți că trebuie să ne întorcem, cât mai este timp, pe dăra de lumină, de glorie și de jertfă pe care a umblat, fără să șovăiască, neamul nostru dela Sarmisegetuza și până la bătrâul și înțeleptul Rege, care a pregătit, cu munca și exemplul lui, Marca și Istoricul înăpăstiat.

Crucea și Stindardul, Ogorul și Patria, Onoarea și Virtutea, Înfrățirea și Iubirea, Legea și Omenia, să fie, Ostași, țelul nostru de acum înainte, fiindcă el a fost veac de veac, este și va rămâne crezul adevăraților Români.

Ofițeri, Subofițeri și Soldați, aveți în sufletele voastre flacăra sacră a veșniciei.

Țineți în mână voastră destinele Patriei.

Sunteți tinerețea și speranța ei.

Infrăjiți-vă cu tineretul înflăcărat și curat al neamului.

Împreună cu el un singur și puternic braț să facem; într'un singur cuget să gândim; într'o singură voință să ne pregătim; pentru un singur destin, acela al Patriei, să muncim; în jurul unui singur simbol, Regele, să ne strângem.

Să pregătim astfel României locul pe care-l merită sub soare și dreptul pe care-l are în lume.

Ostași adunați de prin văi, de pe dealuri și de prin ponoare, lacrimi grele au curs și curg, în genunchi la altare am mărturisit și mărturisim că am greșit, să învie însă în voi credința că ne vine biruința.

CONDUCĂTORUL STATULUI ROMÂN ȘI
PRESEDINTELE CONSILIULUI DE MINISTRI
General ION ANTONESCU

Cuvântul de Anul Nou (1944)

al d-lui General ION ANTONESCU

ROMANI.

În noaptea aceasta sfântă, aș voi să fiu pretutindeni, să fiu lângă fiecare dintre voi.

Să intru creștinește în tinda casei tale, *sătean trudit*, ca să-mi încălzesc cugetul la focul care pălpăie în vatra ta săracă și credincioasă. Să-ți desmierd pruncii, să-ți privesc cu mândrie feciorii, pe care se reazimă toată puterea de viață a ta și a Neamului. Ca să poți înțelege că tu ești Țara, că de hărnicia și credința ta și a copiilor tăi atârână bogăția și viitorul Patriei.

Să bat la ușa ta măruntă, *muncitor sbuciumat* și să-ți întind o mână caldă de frate, ridicat și el prin muncă și prin trudă. Ca să simți că munca ta este înțeleasă, că mă sbat pentru mulțumirea ta și a familiei tale împovărate. Această mulțumire va veni prin înfrățirea tuturor, prin munca noastră laolaltă, prin înțelegere și ascultare și nu pe căile urii sau ale prăbușirii altuia. Fiindcă munca și credința înalță, pe când invidia și ura surpă. Și tot gândul meu este să te înalț prin grije curată și creștinească față de tine și de ai tăi.

Să ure treptele casei tale, *bogatuile*, ca să știi că averea ta ne e scumpă — dacă este curată — fiindcă e a Țării. Că bucuriile casei tale, pe care alții nu le au, ne încredințează că din propria tă conștiință și înțelegere ne vei ajuta să facem din bucuria ta, bucuria altora.

Să intru în casa ta împodobită de gânduri, *cărturarule*, ca să îți poți da seama că făcuta ta suferință și îndărăția ta așteptare nu sunt fără izbăvire. Că apostolatul tău la școală, la altare, în dregătorii, nu este o risipă de faptă necântărită, neînțeleasă. Că

pe gândurile și sufletul tău se reazimă toată încrederea noastră, toată puterea noastră de îndrumare și de creațiune.

Să pătrund, ca un duh nevăzut, în cazărmi, acolo unde dormiți voi, *ostași scumpi*, braț de oțel al Țării și ca un părinte cu neliniștită iubire să-mi lipse buzele pe frunțile voastre strănse pentru ca să puteți pricepe că asprimea adevărată din grije și iubire pleacă.

Aș voi mai ales, *Români*, frați dragi și încercați, să simțiți toți că astăzi mă străduiesc să fac să se cărmuiească cu înțelegere și iubire, iar nu cu trufie și asprime.

Că toată răvna mea este să vă sting suferințele și să vi le îndrept, cu toată credința mea în Dumnezeu și oameni.

Știu că tu, *sătean trudit*, n'ai plug și n'ai haine; că fierul e scump pentru pungea ta goală și bumbacul nu-ți ajunge ca să-ți îmbrace copiii; că pământul ți-a rodit puțin și gurile casei tale sunt multe.

Știu că tu, *mesteșugor chinat*, nu-ți poți îndestula nevoile cu greul muncii tale: că râvnești să nu-ți mai vezi copiii ofliși și să-ți știi fruntea despovărată de griji și sărăcie.

Știu că tu, *hogatul*, ești turburat fiindcă ai voi pace și liniște pentru ca să ai siguranța bunurilor tale și mulțumirea averii pentru urmașii tăi.

Și tu, *cărturarule*, care ai făcut ieri și taci și astăzi, știu că aștepti ceasul când Țara să-ți cinstescă mintea, Neamul să-ți prețuiască sufletul și Statul să-ți întemeieze soarta pe rostul tău de cărmaci al cugetelor și nu să te umilească izgonindu-te dela luptă sau trudindu-ți viața în umilirea sărăciei.

Iar tu, *Armată dragă*, ofițeri și ostași, știu că ai voi să-ți speli fruntea de rușinea înfrângerii și să meriți umbrele părinților și strămoșilor care au știut muri.

Vă înțeleg toate așteptările, fiindcă sunt și ale mele.

Din zori și până în zori, mă străduiesc să aduc un fir de lumină în întunerecul suferințelor voastre.

Trebue însă să înțelegeți cu toții că numai Dumnezeu poate aduce izbăvirea prin minuni de fulger și eu nu sunt decât om.

Am primit pe umerii mei povara Statului în ceasurile celor mai sbuciumate.

Dinastia zdrocinată și hulită; granițele trădate și prăbușite; sute de mii de Români izgoniți din vetrele lor cotropite și aruncați pe drumul desnădejdei; pierderea hogățiilor și veniturilor unei treimi din teritoriul Țării; sporirea sarcinilor pentru sprijinirea izgoniților, a funcționarilor și instituțiilor privilegiate; niciun sprijin serios din afară, urmare a unei politici de nesinceritate față de toți și izolarea Țării, neînțeleasă de nimeni și lovită de toți; descompunerea morală și pierderea autorității Statului prin greșelile pe care le cunoașteți prea bine; o luptă aprigă între generații și anihilarea forțelor politice care ar fi putut constitui un reazem al ordinii; un an agricol rău cu toate apăsările sărăciei, cu lipsa totală a aprovizionării orașelor și regiunilor de munte; în sfârșit, pedeapsa destinului, prin cutremurele pustiitoare care au lovit pe atâția dintre noi.

ROMANI.

În această noapte de adevăr, de credință și de lumină nouă, nu vă cer decât o judecată dreaptă.

Nu vă cer gânduri de răsplată.

Dar vă cer să înțelegeți că am făcut tot ceea ce un om sprijinit de Dumnezeu putea face.

Am întărit Dinastia, curățind Tronul de pete umilitoare și treptele lui de slugi nevrednice.

Am întărit poziția Țării, sprijinind-o pe înțelegerea cu trei din cele mai mari și mai puternice imperii ale lumii, o înțelegere sigură și demnă, care să ne dea liniștea și să ne asigure propășirea viitorului în onoare.

Am făcut un mare acord economic, sprijinit de Führer, ca să pot reface tot inventarul agricol al Țării, să dăm țăranilor pluguri și tractoare, să întemeiem o industrie agricolă și să ne punem în valoare hogățiile, refăcând și drumurile noastre.

Am sprijinit și așezat pe loc refugiații și instituțiile izgonite din teritoriile sfâșiate, expropriind 56.000 hectare, pentru a da rosturi de viață celor pribegi și dându-le ajutoare în bani tuturor.

Am repus Statul, pe cât am putut, pe baze de cinste și de muncă și am dat justiției întreaga răspundere a condamnării marilor vinovați de distrugerea averii publice, smulșă din jefla cetățenească, iar justiția a și pășit la îndeplinirea acestei sarcini.

Am luptat să împac generații, să folosesc energia creatoare a tineretului și să fac din regimul legionar o părghie politică pentru sprijinul Statului pe tot ce este nobil și înălțător în tineret.

M'am străduit să înlătur toate consecințele anului rău agricol, aprovizionând regiunile sărace, controlând prețurile, stăvilind speculațiile; și am făcut totul ca să ajut pe sinistrați, făcând legi și dând credite și ajutoare pentru reclădirea a tot ceea ce a fost cu puțină.

Și cu toate aceste jertfe, pot să vă spun că am realizat economii în bugetul Statului, așa cum nu s'a făcut altă dată.

Toate înfăptuirile din această vreme vă vor fi astăzi aduse la cunoștință, ca să mă judecați, cei de bună credință, după ceea ce am realizat.

După ce veți lua cunoștință de aceste împliniri, veți conveni, Români, că în trei luni de guvernare, am săvârșit tot ceea ce un om putea săvârși, în împrejurări atât de grele.

S'au făcut, de sigur, și unele greșeli. Cele mai multe sunt însă pornite din nerăbdarea, justificată până la un punct, de a înălțura cu un minut mai devreme umilințele și suferințele atâtor generații.

Nu cred însă să fie printre voi, Români, unul singur, care să creadă că Generalul Antonescu, — hărțuit între salvarea Țării și drumurile în străinătate pentru asigurarea viitorului, — ar fi putut împiedeca o greșală și n'a făcut-o.

Să nu uităm că eram pe pragul anarhiei și al ocupației străine și că am străbătut o revoluție.

Nam sacrificat nici onoarea, nici liniștea și nici viitorul Neamului. Atâta pot să vă spun. Cine este Român și om, mă poate înțelege.

ROMÂNI

Aceste zile de reculegere creștinească vin ca să ne aducă aminte că Fiul Omului a coborât printre noi ca să ne schimbe, a suferit apoi ca să ne înalțe și a murit ca să ne mântuiască.

Dumnezeu este în noi, în credința noastră. Să ne schimbăm, să ne înălțăm, să ne mântuim.

Tu, Române, care ai stat până astăzi de o parte, schimbă-ți sufletul și prinde-te în lupta noastră de credință românească, fil verigă de tenciu și statornicie.

Tu, Române, care ne-ai judecat până astăzi după interesele tale turburate, după ambițiile tale neîmplinite, scutură-ți povara slăbiciunii.

Dă-ți seama că nu ne cărmuește nici vanitatea, nici interesul, nici intriga: că le disprețuim pe toate. Și că singura noastră bucurie și singura noastră vanitate este Țara, este Neamul și veșnicia românească.

Tu, Române, care după ce ai cules lauri de desfătare pe ulițele luptelor politice și n'ai cugetat decât la tine și nu la aplaudatorii tăi; tu, care vii astăzi să ne judeci numai după trei luni de guvernare cu o moștenire tragică, atunci când ai avut ani de liniște și i-ai pierdut zadarnic; tu care te grăbești să ne condamnă fiindcă drumul vanității îți este deocamdată închis, ai curajul și spune ce ai fi făcut cu destinul național dacă îl aveai în mâini în cearurile acestor sfâșietoare și dacă crezi că a veghea asupra lui este astăzi o binefacere sau cea mai chinuitoare dintre poveri?

Fii om, fii drept și recunoaște că pe deasupra ambițiilor și intrigilor și urilor este Patria, este veșnicia Neamului și că acolo trebuie să ne întâlnim întotdeauna, chiar dacă nu ne înțelegem de fiecare dată.

Și tu, tânăr entuziast și dornic de sacrificiu, care vrei cu deslănțuirea viitoare a vârstei tale să spargi barierele și să înueci în viată și blestem orice urmă din trecut, ia aminte că adevărata creație cere pregătire, suferință și așteptare, cere înfrățire între generații, cere îndreptarea prin înfăptuire și nu prin război. Și dă-ne ascultarea ta credincioasă ca să-ți ducem pașii pe drumul biruinței.

ROMÂNI,

În această noapte, când fiecare ascultă din străfunduri o sfântă și grea poruncă lângă vatra dătinelor, înțelegeți că și Patria este o vatră de credință, care așteaptă flacăra voastră de iubire, din arderea jertfei noastre.

Uniți-vă, Români, în credință, în iubire și muncă.

Uniți-vă, din toate colțurile sfâșiate ale Neamului, din toate casele, ca să ducem mai departe străduința strămoșilor și viitorul copiilor noștri.

Cum suntem strâns uniți într'un Dumnezeu, să fim strâns uniți într'o Țară.

Înțelegeți că de aceea ne-am pierdut granițele și drepturile și onoarea, fiindcă n'am știut să ne unim la vreme și să ne îndreptăm unii pe alții.

Granițele unui Neam se zidesc întâi în suflete și mor tot în suflete, atunci când un popor nu știe să le cinstească în inima fiecăruia.

Unitatea și forța Neamului aduc plinătatea drepturilor.

Anul care sfârșește a fost an de prăbușire și de ispășire.

Anul care începe este un an de răscruce și de reînviere.

În rosturile viitoare ale lumii, legați cu onestă onoare de ziditorii ei, noi vom putea împlini, cu fapta noastră, nu numai reînvierea românească, dar un rost de civilizație europeană.

Scuturați frunțile de neliniște; pregătiți piepturile de jertfă; întăriți inimile de credință.

Țara are nevoie de toate sufletele, de toate brațele, de toate puterile.

Un an nou, cu faptă nouă.

Cu Dumnezeu înainte să strigăm, Români:

Trăiască Majestatea Sa Regele,

Trăiască Majestatea Sa Regina,

Trăiască România!

1 Ianuarie 1941.

Să slujim poporul și pe Regele lui

Cuvântare rostită la Sinaia la serbarea Anului Nou

MAIESTATE,

Un an de grele încercări și de crunte loviri pentru Neamul Românesc, pentru conducătorii lui și pentru Dinastie, a trecut.

Istoria va judeca aspru și fără părtinire pe marii și micii vinovați.

Întorcând cu o dureroasă strângere de inimă această pagină, de trecut, intrăm în noul An cu un legământ și cu o credință. Intrăm cu legământul de a sluji poporul și pe Regele lui, așa cum ne-o cer destinele Neamului și porunca strămoșască: intrăm cu credința că vom izbăvi, fiindcă am pășit la muncă cu hotărîrea și voința de a învinge orice piedecă.

Asigurându respectuos pe Majestatea Voastră că ne vom ține legământul și că credința noastră nu va fi înfrântă de nicio greutate, Vă prezint, Sire, în numele României Național-Legionare, al Guvernului și al meu, fierbintele noastre urări ca Domnia Majestății Tale să înscrie în istoria Neamului pagini noi de înălțare și de glorie.

Să trăiți Sire!

1 Ianuarie 1941.

Cuvântul către Legionari

1 Ianuarie 1941

LEGIUNE,

În prag de an, în răsărit de lume nouă, îți trimit gândul meu de nădejde și povața mea credincioasă, treptenie de urare pentru vremea care va să vină.

Ți-ai despiciat drum de sânge și de jertfă în ogorul suferinței românești;

Ți-ai înălțat biruința pe cruci de morminte;

Ți-ai trimis vestitorii pe câmpurile de luptă apusene, să moară măreț sub cerul nesfârșit și veșnic al lumii creștine;

Ți-ai prefăcut în umbră nepieritoare pe acel care îți deslănțuise credința;

Și ai îngropat în viforul luptei pe cărmăcii mântuirii tale, Azi, murtirii tăi, stau, temelie la zidurile faptei tale.

Căpitanul și luptătorii lui, zdrobiți în pământul strămoșilor, vegheză la împlinirea generației voastre.

LEGIONARI,

Legământul învierii face din moarte pași de viață.

Toți cei știși dintre voi pe crestele nefructate ale luptei și-au prăvălit viața ca Patria să trăiască și să se înalțe.

Din întunerecul mormântului, ei vă trimit sulii de lumină.

Nu le umiliți sacrificarea și încredința-le amintirea.

Fiindcă altfel, toată aspra lor jertfă se umple de zădărnicie.

Dăruțiți în cugetele voastre piatra de întemeiere nouă a Neamului.

Nu vă risipiți sbuciumul în fapte mărunte, în clocotiri învrăjbitoare și în războaieri sterpe.

Acestea vă scoboară și amuțesc poruncile morților voștri.

Voi trebuie să simțiți tot freamătul de desnădejde al mulțimii, să vă plecați fruntea la toate durerile, să fiți ecoal tuturor nădejdelor de lăne ale Românilor și pasul înainte al izbăvirii.

Lumea, Țara, cu însumi am așteptat dela voi puteri de re-deșteptare românească, pilde de înnoire și de înnobilare.

Trebuie să le dați.

Revoluțiile adevărate sunt idei în marș, sunt cuceriri de lumină asupra întunerecului revoltei.

Altfel, pier din Istorie și trădează biruința.

Și biruința voastră nu este decât un început prevestitor.

Trebuie să-i depănați firul cu onoare și cu răspundere.

Țara are nevoie de liniște, de muncă, de înfrățire.

Am pierdut ani mulți și ușori în sbucium, în delăsare, în vrajbă.

Au venit ceasurile grele și răzbușitoare, am încrestat în Istorie prăbușirea granițelor strămoșesti și umilirea prezentului.

Am făgăduit Țării o viață nouă.

Trebuie să i-o dau.

Regimul Național Legionar trebuie să redea Neamului toate îndatoririle și toate drepturile.

Familia, Școala, Biserica, Justiția, bogățiile pământului nostru și toată așezarea Statului trebuiesc reîntemeiate, înrădăcinate de-a-pururi în duhul și rostul nostru de viață românească.

Săteanul așteaptă ridicarea, muncitorul vrea mulțumire, ostașul vrea onoare, orăzanul vrea siguranță.

Nu putem întemeia nimic dăinuiitor, dacă nu respectăm legile omeniei și ale vieții.

Vieța omului, cinstirea avutului, respectarea muncii și casei altuia sunt așezări pe care veacuri de civilizație le-au împietrit în ființa popoarelor; iar când acestea s'au dărâmat în datinele unui Neam, Neamul s'a stins.

Am suferit și am luptat pentru voi. V'am deschis drumul și v'am croit destinul.

Am făcut-o, pentru că am cinstit jertfa celor ce au murit pentru credințe înalte și v'am socotit vrednici de ea.

Am făcut-o fiindcă am ținut să întemiez Țara pe o ordine nouă și nepătată, iar Națiunii să-i dau o înălbăritare eroică pentru ca să urce culmea unor mări trăiri.

Și am socotit că tineretul, cu puterile lui de viitor poate să pună aripi unei Națiuni.

Nu-mi sdruncinați credința.

Cine nu respectă vieța semenului, nu este creștin.

Cine nu respectă munca și averea altuia, nu e om.

Cine nu se supune ordinii creatoare și disciplinei acțiunii, nu este Legionar.

Cine nu-și roade vieța în lupta de ridicare a Țării, nu este Român.

Fii creștin, fii omeni, fii adevărați Legionari și Români întregi.

Luăți aminte că aceea ce a prăbușit pe alții, a fost goana aprigă după bunuri și interese prea pământești.

Conștiința din conștiință.

Nu uitați că aceea ce a dărâmat așezări și Tronuri, a fost mânia oarbă și sângeroasă a trușiei, a războiului și a violenței.

Nu faceți pe alții să sufere, de ceea ce tu singur ai suferit, Legionare.

Fiindcă nu ești vrednic să fii Legionar, dacă îți disprețuiești suferința de Legionar, făcând suferința altora, ca a ta de ieri. Și trebuie să izgoniți din rândurile voastre, pe acei ce săvârșesc astfel de fapte.

Ceea ce nu ți-a plăcut și nu-ți place ție, ceea ce ar lovi pe părinții, frații sau surorile tale, nu face să fie săvârșit în contra altora.

Știu că ai voit să sdrubești în loviri de trăsnet tot ceea ce ai visat să arzi din trecut, ca să întemeiezi un viitor sigur.

Dar, popoarele, viața și interesele lor veșnice, nu se conduc cu trăsnete de prăbușire.

Ține-ți seama de timpul, cumpătarea, autoritatea și disciplina cu care s'a realizat marea revoluție național-socialistă germană, de lungă și călătorească experiență a fascismului, sau a altor revoluții din Istorie.

Dușmanii voștri, dușmanii Țării se bucură de excelele unora dintre voi.

Iar oamenii care nu vă înțeleg, fiindcă aparțin altei lumi, vă pândesc greșelile.

Mă doare să vă văd alunecând de pe culmile jertfei spre adâncurile neînțelegerii și greșelii.

Țineți seama că răspunderea mea față de Istorie și de Țară, trebuie să găsească în voi ecoul faptei, ca să putem sluji Neamul. De aceea, în prag de an, vă spun răspicat:

Veștejese orice ură, condamn orice război, mă despart de orice faptă de necinste a vieții, onoarei și averii altuia.

Și am datoria să asigur viitorul vostru și al Țării, lăsând toate puterile de muncă să se desvolte, o așezare economică sigură și cinstind toate categoriile sociale și pe toți Românii curaji și întregi, cărora mâine Țara le va cere jertfa.

Iar voi aveți datoria să vă plecați acestei porunci naționale ca să puteți izbândi, ca să vă puteți împlini mâine tot poporul de doruri noi și mari.

Horia Sima este alături de mine în această luptă de organizare a Mișcării voastre ca să devină o adevărată revoluție națională.

El condamnă ca și mine pe toți acei care au o falsă conștiință a misiunii Legionarului și o greșită înțelegere a răspunderilor ceasului de față.

În jurul nostru, brăul de foc aprinde popoarele în jericul topitor de destine pentru turnarea lumii vechi în tipare noi.

Pregătește-te să aprinzi făclile viitorului din jertfa ta nouă.

Anul care începe deschide porțile veacului.

Fii gata să poți intra în cetatea lumii viitoare.

Cu credința în Dumnezeu, cu gândul ținut la porunca martirilor, cu sufletul cutramurat de răspundere, îți dorește, Legionare, să faci din anul care vine, anul datoriei împlinite, anul biruinței și înălțării românești.

Unire în suflete și în acțiune

Cuvântare-răspuns la felicitările prezentate de d. Horia Sima
la 7 Ianuarie 1940

DOMNULE VICE-PREȘEDINTE, DOMNILOR.

Vă mulțumesc cu toată grațitudinea și recunoștința chiar pentru sentimentele d-v. deosebite față de munca pe care o depun eu pentru binele acestui neam.

Vă rog să credeți că dacă de multe ori în cuvintele mele, în uitătura mea, în gesturile mele constatați oarecare asprime, aceasta este pornită numai din sufletul părintelui care dorește binele și numai binele acestui neam.

Vă rog să credeți, că opera aceasta grea, titanică și doboroitoare pentru noi toți, la care m'am înhamat cu sprijinul și cu concursul d-v., este o operă pe care nu o vom putea duce la bun sfârșit decât dacă este o *unire desăvârșită între noi, unire care să pornească din sufletele și din mințile noastre și care să se traducă în acțiune.*

Deci, unire în suflete și în acțiune.

Numai procedând astfel vom putea să salvăm acest nenorocit și atât de greu încercat neam.

Contez pe această unire sufletească pornită dela d-v., către mine, după cum vă rog să conștiți și d-v. pe dragostea mea care pornește dela inima mea către d-v.

Anul în care ne-am angajat este un an de grele încercări pentru neamul românesc. Am pierdut fără luptă granițele și va trebui prin luptă să le refacem. Deci trebuie să ne pregătim pentru luptă.

Ca să vă puteți pregăti pentru luptă trebuie de jos până sus și de sus până jos, toată lumea să fie conștientă de această încercare pe care ne-o rezervă istoria și Providența.

Nu vom putea triumfa în lupta pe care o vom începe, curând, poate mai curând decât ne așteptăm noi, decât dacă în această țară va fi o *liniște desăvârșită și o coeziune perfectă a tuturor forțelor neamului.*

Domnule Horia Sima, îți mulțumesc din tot sufletul și ca om, asupra căruia apasă o sarcină atât de grea, te asigur că nu voi putea duce această sarcină la bun sfârșit decât prin d-ta și prin Legiune. Și Legiunea trebuie să asculte de această necesitate. Orice desacord între Legiune și General este o nenorocire, este un prăpăd pentru însuși neamul nostru. Acest prăpăd trebuie să-l evităm. Și această ascultare a Legiunii o cer dela toți și contez pe sprijinul d-tale.

Vă mulțumesc încă odată și vă rog să credeți că atât timp cât Dumnezeu îmi va da putere, eu voi sta la locul unde mă găsește și voi fi în serviciul cauzei pe care o servesc.

Ordine, cinste, dreptate, justiție

Curățare-răspuns la felicitările prezentate în numele Cavalerilor
Ordinului Mihai Viteazul la 7 Ianuarie 1944

DOMNUL GENERAL,

DOMNILOR,

Vă rog să credeți că n'am avut nicio clipă de răgaz să mă gândesc că d-v. îmi veți face deosebită cinste și d-l General Băgulescu îmi va face și o mare surpriză.

Nu m'am gândit că am să dau un răspuns d-lui General Băgulescu, deci, vă rog să mă iertați dacă voi improviza total răspunsul meu.

Domnilor, sunt aici pentru ca să servesc neamul românesc, să-i apăr onoarea și să-i asigur viitorul.

Să fiți siguri că Generalul Antonescu nu cunoaște nicio piedecă în această privință. El nu se va da înapoi dela această luptă ca să realizeze ceea ce gândește el, căci ceea ce gândește el este gândul d-v., al foștilor luptători în primul rând și al neamului nostru întreg.

A vorbit d-l General Băgulescu de luptă și luptă va fi. Pentru această luptă trebuie să pregătim acest neam și lupta aceasta trebuie s'o duceti tot d-v., conducătorii.

Deci, să mă iertați că vă cer să luați în foarte serioasă gândire situația de astăzi a neamului nostru.

Am găsit țara, așa cum știți cu toții, încăl n'am nevoie să mai repet.

Fac eforturi pe care un om singur nu poate să le facă pentru ca să reușesc să repar greșelile trecutului. Prin întărirea energiei, prin sporirea încrederii și a conștiinței noastre în interior să recăștigăm ceea ce am pierdut în afară.

Nu putem reconstitui granițele țării, până când nu vom înălțura toate neajunsurile din lăuntru, până când nu ne vom întări înăuntru.

Pentru aceasta trebuie ascultare din partea tuturor; trebuie ordine; trebuie cinste; trebuie dreptate și justiție. Pentru această luptă Generalul Antonescu și nu poate să nu izbuțească, — și voi izbuti pentru că eu simt că am în spatele meu țara întreagă, țara sănătoasă, țara tuturor celor care văd și trec peste interesele personale și lucrează pentru interesele generale și pentru viitorul acestui popor.

Deci, domnilor, pentru mine nu poate fi mai mare răsplătă, pentru munca pe care o depun, pentru d-v. și pentru țara aceasta și viitorul ei decât cuvintele de îmbărbătare ale Generalului Băgulescu, care cred că este exponentul gândirii, sufletului și ființei dumneavoastră.

Mulțumesc d-lui General Băgulescu și vă mulțumesc și d-v. respectuos că în această zi grea pentru mine v'ați gândit să veniți cu un cuvânt de îndrumare și de îmbărbătare.

Să trăiți domnilor și să trăiască neamul românesc.

„Nu avem nici un minut de pierdut“

**Cuvântare-răspuns la felicitările prezentate în numele
funcționarilor Președinției la 7 Ianuarie 1961**

DOMNULE GENERAL,

DOMNULE VLADESCU,

DOAMNELOR ȘI DOMNILOR,

Vă mulțumesc din toată inima și cu recunoștință, mai mult pentru gândul d-v., decât pentru darul simbolic pe care mi l-ați dat.

Vă mulțumesc mai mult pentru gând, pentru că am credința că el vine dela un suflet și se adresează unui alt suflet.

Darul aș fi mai fericit să-l primesc atunci când aș reuși cu voința d-v. și cu munca d-v. să realizez ceea ce gândiți, ceea ce gândesc: ceea ce doriți, ceea ce dorește și ceea ce dorește neamul nostru întreg.

Totuși acest gând al d-v. pornit din sufletul și inima d-v., va fi pentru mine un îndbold veșnic și viu pentru munca pe care o duc pentru ridicarea acestui neam.

Neamul acesta trebuie întărit, ridicat, îndreptat și după ce va deveni destul de puternic, după aceea el va trebui să lupte pentru ca să reîntregescă ceea ce s'a pierdut prin greșelile unei generații.

De aceea domnilor, dacă în munca aceasta de zi de zi, de ceas de ceas pe care o depun alături de d-v. și cu concursul d-v., pentru înfăptuirea acestui ideal, care nu este numai al meu, ci al poporului întreg, — căci eu nu sunt decât un simbol al unei voințe, al unui simțământ care vine din adâncurile unui neam întreg și care este pentru mine și pentru d-v. toți o poruncă dela

care să nu ne abatem și pe care trebuie să o înfăptuim, de aceea vă spun: dacă în această activitate a mea, gestul meu, privirea și cuvântul meu, dacă este câteodată aspru și dureros către d-v., aceasta se datorește însă faptului că eu doresc un moment mai de vreme să realizez ceea ce d-v. doriți. *N'avem niciun minut de pierdut în această privință și orice ezitare, orice greșală, îndepărtează clipa de reîntregire a neamului nostru.*

Eu n'am zile multe să aștept și nici neamul nostru nu poate să aștepte.

De aceea vă mulțumesc încă odată și sper că în colaborarea noastră, activitatea d-voastră va fi fructuoasă și sporită și meritul, dacă reușesc, nu va fi al unui singur om, căci un om singur nu poate face nimic, — ci al d-v.

Vă mulțumesc încă odată pentru sentimentele d-v. și vă urez un an spornic.

România și Germania

Discursul rostit la banchetul oferit d-lui Ministru FABRICIUS

EXCELENȚA,

Aparțineți unei diplomații care și-a făcut din înfăptuire singura elocință; iar eu, aparțin unei cariere care și-a făcut din exemplul tăcerii, o statornică tradiție.

De aceea vă rog să nu așteptați de la mine — în această ocazie — să măsoar opera d-v. în România și regretul nostru adânc în momentul despărțirii, prin prea lungi cuvinte.

DOMNULE MINISTRU,

Prezența d-v. la București și misiunea d-v. în România reprezintă epoca cea mai fericită a raporturilor dintre Marele Reich și România.

Este o mare deosebire între România pe care ați găsit-o și aceea pe care o părăsiți.

Azi România e o țară Național-Legionară, având o structură, o organizare și o tendință, profund legată de revoluția Național-Socialistă germană; ea pune un reazem sincer și profund pe rolul Marelui Germanii în Europa de mâine și în reconstrucția Sud-Estului și are o neînmurită încredere în opera de dreptate și în viziunea de geniu înțelegător a Marelui Führer.

Azi, România este legată prin pactul de la Berlin de Germania și-și întemeiază liniștea, securitatea și independența politică în afară de propria ei forță, și pe această ordine nouă.

Iar acordul economic recent încheiat cu Guvernul Reichului deschide o adevărată epocă în istoria raporturilor germano-române și în propășirea noastră viitoare.

Rolul d-v. în România, domnule ministru se măsoară cu însemnătatea istorică a acestor realizări.

Și cred că nu poate fi satisfacție mai mare pentru d-v., pentru succesul carierei d-v. și pentru propria d-v. conștiință, decât să priviți în urmă pentru a vedea ce era Germania pentru România atunci când ați venit într'însa și ce reprezintă azi când o părăsiți.

Satisfacția d-v. poate fi cu atât mai mare cu cât servind Țara d-v. ați servit și România, printr-o contribuție de care Istoria se va ocupa, cu siguranță, atunci când va judeca adânc și complet popasul marilor prefaceri interne și internaționale ale României zilelor noastre, în care ați fost prezent.

Personal, nu voi uita niciodată, cum nu voi uita aleasa și devotata d-v. colaborare din Septembrie și până azi, ardoarea și atenția pe care ați pus-o atât cu prilejul vizitei la Berlin și al încheierii acordurilor cât și în toată desfășurarea armonioasă între regimul național-legionar și guvernul Reichului.

Pentru toate acestea vă exprim în numele guvernului și al meu personal, cele mai calde și mai recunoscătoare mulțumiri.

EXCELENȚA,

Despărțirile secutură totdeauna sufletele de melancolie.

Oricât sunt de convins că veți duce în misiunile d-v. viitoare același atașament și aceeași credință pe care ați avut-o pentru România, rămânând astfel totdeauna legat de noi, — nu mă pot împiedeca să regret că părăsiți țara noastră și să asociez în regretul pentru d-v. personal și tristețea că ne părăsește fermecătoarea d-v. soție, a cărei nobilă simplitate și curtenitoare distincție au fost totdeauna pildă și ne vor rămâne o duioasă amintire.

Convingi că eminentul d-v. succesor va face să se înalțe și să prospereze mereu raporturile noastre cu Marea Germanie pe care le-ați slujit atât de mult.

Ich erhebe mein Glas auf das Wohl des Reichskanzlers, des Grossen Führers des Deutschen Reiches, auf das Wohl Eurer Excellenz und der so liebenswürdigen Frau Fabricius sowie für das Gedeihen und die Grösse Deutschlands.

**„Nu vreau să fiu nici instrument de tiranie
nici punte de anarhie“**

Proclamație către Țară la 21 Ianuarie 1941

ROMANI,

Vă înfățișez tuturor shuciumul adânc al conștiinței mele și hotărîrea mea nestrămutată.

Ca să judecați toți și toți să veniți lângă mine.

Pentru că, prin mine, vă chiamă Patria, cu răspunderile ei grele.

Am primit povara zdrobitoare a conducerii ca să opresc prăbușirea Țării și să scap onoarea Neamului în cel mai crâncen ceas de încercare.

Am luptat clipă de clipă, fără răgaz, fără alt gând decât binele Neamului, ca să salvez ce era de salvat.

M'am străduit să reînalt mândria Țării și să dau siguranța granițelor în ceasuri de primejdie, înfățișând Marelui Führer și Ducei lui Mussolini frământarea și aspirația drepturilor noastre.

Am făcut totul ca să ajut prilegii, să restabilesc finanțele, să sporesc salariile, să sprijin agricultura, pe țărani și muncitori.

În fața lui Dumnezeu, în fața Națiunii și a Istoriei, jur că aceste patru luni de guvernare, au fost cel mai îndârjit, mai cumplit și mai mistuitor shucium pe care un om putea să-l trăiască pentru Țara lui.

Am întemeiat Regimul Național-Legionar pe tineretul Neamului, tineretul fiind tot ce un Neam are mai curat și mai nobil.

Am râvnit, în același timp, să aduc în jurul lui toate generațiile, elita și toate clasele Neamului ca să astup prăpastia dintre ele și să ridice viitorul.

Am îndemnat, am dojenit, am pedepsit din iubirea aspră a adevărului și dreptății.

Oameni neînțelegători, elemente răzvrătite, sau unele străine încearcă acum să turbure ordinea fără de care Statul, familia și avutul nu pot trăi.

ROMANI,

Am luat pe umeri povara Neamului ca să-l ridic și nu să-l prăvălesc.

Țara este acolo unde e Regele, Steagul, Armata, ordinea, dreptatea și siguranța vieții și a muncii.

Țara este acolo unde este grija ca onoarea și pământul nostru să fie apărate.

Toți simțiți aceste porunci.

De aceea, toți să fim loialți.

În 24 de ore trebuie să restabilim liniștea și ordinea.

Fiindcă eu n'am fost până ieri și nu vreau să fiu nici mâine, nici instrument de tiranie, nici punte de anarhie.

Chem pe toți Românii la datorie și la luptă.

Îndemna pe muncitori să creadă în cuvântul meu și să nu-și robească sufletul urii, care primejduiește și surpă.

Sunt sigur de simțul datoriei tuturor funcționarilor Statului, de caracterul și voința de ordine a magistraților.

Și reazem onoarea, siguranța și granițele Țării pe lealitatea ofițerului și credința soldatului.

Iar pe legionarii adevărați, crescuți în dăbul de iabire de Neam al lui Codreanu, îi îndemn să mă înțeleagă. Fiindcă, sunt sigur, Căpitanul le-ar fi cerut azi, ceea ce le cer și eu.

ROMANI,

Strângeți-vă cu încredere în jurul autorităților Statului.

Voința mea este nesdruncantă.

Credința voastră trebuie să fie tot așa.

Înainte!

CONDUCĂTORUL STATULUI ROMÂN ȘI
PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINISTRI
General ION ANTONESCU

„Comand tuturor Adunarea!”

Apel către oamenii de bine din toată Țara

ROMÂNI,

OAMENI DE BINE DIN TOATĂ ȚARA!

Toate străduințele mele, nu au izbutit să facă pe răzvrătiții împotriva autorității Statului să reîntre pe calea ordinei, singura care poate salva astăzi Țara, Familia și Avutul nostru.

Am făgăduit să păstrez Statul și să-l întăresc.

Mă voua ține de cuvânt orice s'ar întâmpla.

V'o jor!

ROMÂNI,

Astăzi în Capitală s'au tras focuri asupra Președinției Consiliului din clădirea alăturată a gardienilor publici în care se grăpaseră 600 oameni înarmați cu mitraliere și tunuri pregătite de mulți de fostul ministru de interne, în scopul de a răsturna cu forța conducerea Statului. S'au tras focuri și asupra altor instituțiuni de guvernământ.

Orice limită a îngăduinții fiind trecută, am lăsat ca aparatul de apărare al Statului să intre automat în funcțiune. Acest aparat, armata țării, funcționează fără greș.

Peste tot, răstăciții, în mare parte copilandri neștiutori și comuniști notorii, se predau acoperiți de rușine.

Autoritatea de Stat este stăpânitoare preutindeni.

ROMÂNI,

În alte părți, case de români neaoși și patrioți sunt prădate fără milă. Crima se unește cu prădăciunea.

De îndată ce sunteți atacați în casele voastre, chemați în ajutor autoritatea Statului. Până la sosirea ei apărați-vă căminul fără șovăire.

ROMÂNI,

Cu legionarii care mai sînt înima înlăcrămată a Patriei și cu toți cei care își dau seama că trebuie să facă front împotriva anarhiei distrugătoare vom face regimul legionar al oamenilor vrednici.

Nu dați crezare prostiilor copilărești. Nimeni dintre voi nu va putea crede că Generalul Antonescu, apărătorul neclintit al Țării și prietenul credincios al aliaților noștri Germani și Italiani, ar putea îngădui vreun ori cât de mic amestec în faptele de guvernământ al uneltirilor judeo-masonice.

ROMÂNI,

Oameni bravi din toată țara!

Am încredere în voi! Să aveți încredere în mine!

Nu rămâneți nepăsători la sforțările pe care le fac pentru voi și numai pentru voi. Apărați-vă!

Strângeți-vă peste tot în jurul autorităților Statului, faceți zid lângă ostașii țării, lângă drapelele țării, lângă Regele țării.

Fără șovăire! Într-o unire, inimă lângă inimă.

Comand tuturor: Adunarea!

Trăiască Regele!

Trăiască România!

CONDUCĂTORUL STATULUI ROMÂN ȘI
PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINISTRI
General ION ANTONESCU

„ADEVĂRUL, ADEVĂRUL INTREG“

Evenimentele dela 22 și 23 Ianuarie 1941

ROMÂNI.

Am străbătut din nou clipe de slucium, de teroare și rușine. Copiii mei, pentru care lui distrusesem cariera, pentru care suferisem, cărora le deschisem drumul prin lovitura de Stat dela 6 Septembrie, pe care i-am luat alături de mine la Conducerea Țării, le-am dat roștari de viață, de multe ori nemăsurate, i-am îndemnat să nu păzeze memoria lui Codreanu și a luptătorilor generației, ci să-și merite prin muncă și respect destinul mare ce li-l făurisem; copiii mei dragi, ale căror greșeli le-am luat 5 luni în spatele meu, n'au găsit altă mărturie de recunoștință, pentru mine și pentru Țara care crezuse în puterea idealurilor lor, decât să-mi trimeată gloanțe și să vrea răsturnarea Statului.

În paginile istoriei și ale omeniei nu cred să se poată înscris o faptă de ingratitudine mai mare.

Lângă casa Statului, în care slujise ca un rob din zori și până în zori, părăsindu-mi propria mea casă, ca nicio clipă din viața ce mai am să nu fie închinată decât Țării, lângă Președinția Consiliului, organizaseră — cu sprijinul fostului Ministru de Interne Petrovicescu și al Directorului Siguranței și Poliției, căruia îi încredinșasem toată siguranța Statului, — în clădirile înconjurătoare și în casa gardienilor publice, un centru de netrebnici — gardieni ai poliției și vagabonzi, cu un tun, mitraliere și puști să mă asasi-neze în timpul nopții.

Neizbutind, m'au atacat în plină zi.

În același timp, în edificiile publice ale Capitalei, unde erau numiți de buna mea credință și plătiți de voi toți, din banul trudei voastre și în instituțiile care trebuiau să vegheze totemai la paza ordinii publice și la marile interese ale Statului, acolo, au instalat

echipe de rebeli, târând apoi pe străzi, pe lângă instrumentele dușmanilor și cetele de netrebnici plătite, tineri idealști, nevinovați și înșelați, pornind la o luptă de prăbușire a Statului. Străzile Capitalei au fost oprite de vehiculele părăsite de muncitori, incitați la grevă, fabricile închise ori incendiate, case și cartiere devastate, oameni prădați și uciși.

Capitala și multe orașe ale Țării au trăit ceasuri de spaimă și de războiu.

Am încercat zadarnic să opresc pe răzvrătiți. Valuri de ură și de asuprire năvăleau pe străzi. Am fost silit să scot armata. Și eu, care am făcut lovitura de Stat dela 6 Septembrie, fără o picătură de sânge, care am suferit ca nimeni altul chiar și pentru netrebnicii dela Jilava, pentru că nu înțelegem să-mi umplu mâinile de sânge, ci să dau pedeapsa aspră, chiar și moartea, dar prin justiția Statului, eu care am urmărit și voi urmări pedepsirea tuturor crimelor și nedreptăților, am fost silit să las trupele să tragă în frații noștri.

ROMÂNI.

Trebuie să știți adevărul, adevărul întreg.

În atacul dela Președinția de Consiliu unde au fost uciși 2 ostași și rănit un ofițer, n'a fost rănit un singur rebel. Banda de 600 de netrebnici, alcătuită din bărbați și femei de cea mai joasă clasă și un copil de 12 ani, care a tras cu mitraliera în soldați, a ieșit neatinșă.

Pe străzi, ostașii au încercat să liniștească pe răzvrătiți numai prin amenințări și somații.

Pe Calea Dorobanți un soldat a fost prins, răzvrătiții au turnat petrol și i-au dat foc în ochii încremeniți ai camarazilor. La fel pe cheul Dâmboviței. Pe alte străzi, ostașii, care nu trăgeau au fost desbrăcați și umiliți, iar ofițerilor li se striga „câini” și „li-căloși” ca în revoluțiile cele mai anarhice.

Pretutindeni s'au tras focuri de pe acoperișuri și dela ferestre în contra ostașilor care își jertfeau viața pentru ordinea Statului.

Armata a trebuit să se apere, armata a trebuit să tragă, după ce din rândurile ei au căzut pe nedrept răpușii de gloanțele trădării.

Am eliberat dela Prefectura Poliției pe rebeli, fără prezența niciunui militar, crezând în cuvântul dat că, armata retrăgându-se, vor lăsa armele și vor pleca.

Drept orice, au pornit cu mitraliere, cu puști și tancul Prefecturii ca să atace Palatul Telefoanelor, Statul Major și Postul de Radio-difuziune, în care s'au instalat dând știri de nevrednică trădare și pentru a induce în eroare trupele, s'au îmbrăcat în uniforme militare.

În multe orașe s'au petrecut lucruri asemănătoare,

Armata a pus ordine și prin jertfa ei a salvat Statul.

Știu că au căzut și dintre rebeli.

Din ordinul meu, niciodată armata nu a atacat, primele 2 zile ale rebeliunii și s'a apărât.

Netrebnicii, care s'au ascuns în Mișcarea Legionară slujind scopuri străine de dărâmarca Țării, cu și vagabonzi și resturile odioase ale periferiei care au căzut, nu meritau o soartă mai bună.

Dar tinerii curaji, pușinii, care au căzut într-o luptă de credință greșită, de răzvrătire absurdă, — aceștia au adus prin sfârșitul lor tragic durerea sfâșietoare a părinților și familiilor, care n'au altă vină decât că au crezut prea mult în entuziasmul orb al copiilor lor și nu i-au știut împiedeca la vreme dela rătăcire.

Vina gravă și pedeapsa cea mai aspră o meritau și o merită aceia care i-au dus la moarte, înșelându-i, care i-au târât într-o acțiune nebună, deslănțuitoare de anarhie și ură, pentru a-i păcăli în momentul începerii luptei.

ROMÂNII

Ordinea a fost azi redobândită.

Siguranța voastră e întreagă.

Cel dintâi gând, mărturie de recunoștință și mândrie a Țării și a mea, îl merită armata.

Ofițeri și soldați, de pe întregul teritoriu unde unul singur dintre voi nu s'a ferit de jertfă, vouă vă strâng mâna ostășește și vă mulțumesc în numele Patriei.

Ați salvato.

Prin fapta voastră dărză și iute, ați reacezat ordinea, liniștea, siguranța vieții și a camarazilor.

În același timp, ați curmat primejdiile, la care nebuna răzvrătire nu euegtase, ca granițele noastre sfâșiate să nu fie cotoptele de cei care n'asteaptă decât unilitoarea noastră prăbușire.

V'ați câștigat dreptul de a da exemplu întregii Națiuni, redându-i siguranța și încrederea; v'ați câștigat — sunt sigur — stima camarazilor noștri, ostașii germani aflați pe pământul românesc, care au putut să vadă sînțul vostru de răspundere și hotărîre neînduplecată de a cinși Neamul, spălând astfel desonoarea noastră că au fost martori la o luptă între frați.

Îmi fac o datorie de onoare să mărturisesc întregii Națiuni că în aceste zile de slucium sfâșietor am simțit în spatele meu umbra loială a marelui Führer și onoarea Reichului German care ne-a garantat frontierele.

Nicio atingere a mândriei românești, nicio aplecare a suveranității noastre, ci loiala înțelegere a unui mare aliat, față de care nu am decât regretul că elemente rătăcite ale Neamului ne-au întunecat o clipă prestigiul unității noastre.

De aceea, în ostaș întreg și în român curat, nu pot decât să spun Națiunii noastre că trebuie să fie mândră și sigură de alipirea ei la Axă și să cer tuturor să simtă ea și mine, făgăduind că mâine vom și să facem din destinul nostru național românesc în Europa nouă a viitorului.

ROMÂNII

Am luat cele mai aspre măsuri pentru păstrarea ordinii.

Pe câtă iubire și îngăduință am pus până acum în înțelegerea frământărilor, pe atâta dreaptă și înoplabilă hotărîre voi pune în stăpânirea drepturilor și rosturilor noastre.

Tineretul a fost purtat pe un drum greșit.

Din spiritul legionar, din entuziasmul sincer și curat, din puterea de înfăptuire și din credința voastră, tineri dragi, voi topi firele cu care vom țese noua noastră așezare politică.

Ceasuri grele și mari ne așteaptă.

Scutură-ți tinere, fruntea întunecată de acei care te-au rădăcit în întunerecul răzvrătirii și crede în Generalul Antonescu.

Coboară în conștiința ta de om și de român, fă-ți singur judecata și hotărîște-ți drumul.

Aruncă din mâini pistolul ucigaș și așteaptă când Statul îți va da în mână arma onoarei și drepturile Patriei.

Gonește din sufletul tău ura și umple-te de iubire și dărză putere.

Izgonește din rândurile tale pe cei care au îmbrăcat cămașa verde a martirilor ideei, pentru ca să umple străzile de sângele roșu al ostașului român și să ridice pe acoperișuri drapelul roșu al anarhiei.

Am muncit 40 de ani pentru Neamul acesta, ca să pot în apusul vieții mele să-ți deschid porțile răsăritului românesc.

Eu nu pot să te trădez, tinere curat, pentrucă toată fapta mea și toată truda mea este o lumină credincioasă în candelă Neamului, o închinare, ca și a ta, la altarul drepturilor strămoșești, o înviorare, ca și a ta, pentru viitorul nostru.

De aceea, fii gata de faptă și de luptă.

Prin tine și eu tine vom zidi o Țară de care să fii mândru, ei nu faptă de dăruire ca aceea ce ți s'a cerut.

Iar, voi, rebeli, dacă ați fost într'adevăr legionari, aplicați-vă singuri pedeapsa legionară, fiindcă altfel, fiți siguri, vă voi aplica-o eu.

ROMÂNII,

Voiu pregăti noua așezare politică a Statului.

Din spiritul legionar voiu întemcia o ordine potrivită sufletului nou care s'a așezat în lume, într-o comunitate cu Germania și Italia.

V'o voiu supune pentru a o judeca și primi.

Vă voiu chema pe toți, din toate generațiile și din toate clasele, ca să înlăpuim — alături de tineret — marea chemare a istoriei noastre.

Nimic pe lume nu mă va abate.

Și nimeni nu-mi poate împotrivi nici vanități, nici interese, nici rătăciră.

Fiindcă ceea ce mă conduce nu este decât munca, ceea ce mă stăpânește nu este decât grija de Neam, ceea ce mă ajută este credința în Dumnezeu și în dreptate.

Dați Patriei tot ce este mai bun în voi.

Fiindcă azi se toarce sub ochii voștri soarta de veacuri a lumii.

Și la împlinirea ei fiecare trebuie să vă simțiți chemarea.

Regele și Statul așteaptă dela toți împlinirea datoriei.

Ordin de zi către Armată

23 Ianuarie 1941

OFITERI, SUBOFITERI, CAPORALI ȘI SOLDĂȚI,

Țara românească a trecut în ultimele două zile printr-o teoroare ne mai cunoscută în istoria noastră.

Înstrăinați cu sufletul de tot ce acest neam are mai scump, cele de nemernici și destrăbălaji au dorit să ia conducerea Statului.

Contra acestui dușman intern, v'am chemat să apărați Statul și instituțiile lui.

În mai puțin de 24 ore cu vrednicia, cu abnegația și cu sângele vostru, Țara a reintrat în ordine.

Ați păstrat sufletul curat și iubitor de Țară al gloriilor voștri înaintași.

N'ați dat ascultare unclirilor, șoptelor și îndrumărilor care au trecut din ureche în ureche.

Ați rămas credincioși țefilor voștri, mie și Regelui.

Cinste vouă!

Ați dovedit, încă odată mai mult, ca în toate momentele grele ale neamului, că Țara se poate sprijini cu încredere și iubire în voi.

Țara vă este recunoscătoare. Eu mai mult ca oricare altul, fiindcă în Stat, cu orice sacrificiu — și m'am ținut de cuvânt — jurasem să păstrez ordinea.

Pentru a vă da o satisfacție, vouă și acestei națiuni cuminte și ascultătoare, care cu nimic nu merită terfelirea ce i s'a adus, am dispus ca toți vinovații să fie imediat judecați și sancționați exemplar, iar cei cu purtări exemplare să fie recompensați.

CONDUCĂTORUL STATULUI ROMÂN ȘI
PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINISTRI
General de Corp de Armată ION ANTONESCU

Constituirea guvernului de bază militară

Declarații făcute în ziua de 27 Ianuarie 1941

„Guvernul ce am constituit are scopul de a asigura ordinea și restabili mersul normal al administrației.

Tara are nevoie de liniște și de muncă.

Activitatea administrativă trebuie să-și reia fără întârziere rosturile sale firești, impunând tuturor prestigiul autorității.

Un guvern de bază militară, este expresia unității și a disciplinei pe care o impun împrejurările de azi pe întreg cuprinsulării.

În ce privește politica externă a actualului cabinet, în care păstrez personal Ministerul Afacerilor Străine, este aproape nefolositor și adaug că România merge fără nicio șovăire alături de Axă, de Marele Führer și d-l Mussolini.

Fidelitatea acestor angajamente nu este o atitudine politică, ci o stare de conștiință pe care nu o vom părăsi niciodată.

Între România și Puterile Axei trebuie organizată o comunitate spirituală cât mai întinsă, a căror realizare constituie una din principalele mele preocupări actuale”.

„30 Ianuarie 1941“ Ziua biruinței național-socialiste germane

Articol apărut în ziarul din 30 Ianuarie 1941

Azi marele Reich și Revoluția Național-Socialistă Germană și-au sărbătorit 14 ani de lupte și 8 ani dela biruință.

Născut din slăbiciunea unui popor sdruceinat, expresie providențială a unui mare destin, Führer-ul a declanșat o revoluție națională și la capătul ei a împlinit o lume nouă.

Revoluția Național-Socialistă și lupta germană este nu numai afirmația hotărâtă a unui mare popor pentru el însuși, dar și zidirea unei lumi, poartă de veacuri, semn de civilizație, pentru toate celelalte.

Tineretul să ia aminte și să tragă toate învățăturile din această neîntrecută și fulgerătoare înfrățire.

Revoluția Național-Socialistă s'a împlinit prin credința într'un singur om, prin supunerea la o singură disciplină, prin unirea tuturor sub semnul aceleiași credințe: Național-Socialismul.

Revoluția Național-Socialistă s'a realizat împotriva tuturor piedecilor și tuturor coalițiilor, oculte și fățișe, ale lumii internaționale, pentru că a fost o idee în marș, o metodică și grandioasă luptă, în care Comandantul n'a îngăduit nicio abatere, nicio șovăire.

Tineretul a fost în Germania la locul lui de educație, de entuziasm și de muncă.

O disciplină implacabilă, întemeiată pe sancțiunile cele mai grave, a făcut ca în revoluția Național-Socialistă nimeni să nu-și permită a abate valul destinului național dela marea voinței neînduplecate a Führer-ului.

Dacă tineretul Neamului nostru vrea să dovedească credința sa sinceră și întreagă în lumea nouă, lipirea sufletului său la marea revoluție n'are decât o singură cale.

Să arate prin faptă că știe să facă din Patria sa și pentru Patria sa, ceea ce Național-Socialistul german a știut să facă pentru Marea Germanie și pentru Führer.

Și dacă-și iubește cu adevărat Țara și iubește Germania, nu prin vorbe, trebuie s'o probeze.

Azi România și Germania au nevoie de liniște și ordine desăvârșită în Sud-Estul Europei.

Cine nu înțelege și nu simte și nu împlinește această poruncă nu e Român și nu sprijină cu fapta lui credința în lumea nouă. El este dușman și va fi tratat, fără cruțare, ca atare.

Un Stat nou, un suflet nou

Declarații făcute Presei la 1 Februarie 1941

Domnul General ION ANTONESCU a făcut în ziua de 1 Februarie 1941, declarații reprezentanților presei, către întreaga Țară.

Acum declarații clarifică și explică situația actuală și cuprind perspectivele viitorului.

Domnul General ION ANTONESCU se adresează, rând pe rând, Tineretului, Legionarilor adevărați și tuturor Românilor:

TINERET, STUDENȚI, LEGIONARI ADEVĂRAȚI,

Mi-am amuls până azi suflet din sufletul meu ca să-l fac puncte de viață și înțelegere veșnică între mine și voi.

Suferințele voastre de altă dată le-am făcut suferințele mele; iar biruința Țării și a mea dela 6 Septembrie, am făcut-o biruința voastră.

Am lăsat o clipă haina ostirii, haina mândriei și a vieții mele întregi și am îmbrăcat cămașa verde ca să vă dau vouă semnul unității și altora semnul încrederii în voi.

V'am chemat la conducerea Statului și v'am dat toate locurile de răspundere ca să simțiți că și voi sunteți Statul și pe conștiința voastră se reazămă păstrarea și mândria lui.

Mi-ați jurat credință — Regelui și mie — la 6 Octombrie la București și la 8 Noembrie la Iași și toți conducătorii voștri mi-au reînnoit legământul de ascultare la 27 Noembrie.

M'am trudit luni de-a rândul să salvez Statul prăbușit, cu granițele sfărâmate și Românii pribegi; să restabilesc finanțele și să reorganizez totul, în împrejurările turburi ale războiului din jurul nostru.

Am atras atenția conducătorilor voștri că unele elemente împing Statul la desordine, că alții aleargă după interese materiale,

că unele elemente bune nu sunt folosite, că producția țării scade, că anarhia ne pândeste.

Am somat pe cei răspunzători să-și facă datoria, impunând disciplina, prevestindu-le că va veni un moment când vor fi năvăliți și depuși de anarhie: v'am adresat tuturor sfaturi părințești, cerându-vă să vă faceți datoria de Români și Legionari.

Pe conducătorii voștri i-am tratat ca pe copiii mei, deschizându-le casa și sufletul și mărturisindu-le zilnic toate grijile și actele ce trebuia să înlăptuim.

Drept orice, s'a pornit o acțiune absurdă în contra Guvernului, deși era guvern Național-Legionar și cu toate că mi se jurase credință. S'au făcut insinuări netrebnice că aș ocroti masoneria sau că a-și lăsa ea forțe oculte străine, să influențeze conducerea țării.

Trecutul meu, onoarea mea de ostaș, lupta mea de o viață întreagă în contra ticăloșilor, voința mea neînduplecată de a realiza Statul Național-Legionar și tot ce făcuseră până atunci pentru Legiune, n'au fost puși în cumpănă.

Forțe oculte străine, netrebnici prădători și anarhiști strecurati în mare număr în rândurile Legiunii, au împins la orajă, la pradă și la nebunie.

Tineri curajoși, studenți idealiști, legionari supuși, au devenit instrumente orbe în mâna unor ambițioși, care s'au ascuns, după ce au încurajat revolta și după ce n'au mai putut stăpâni bandele netrebnice de anarhiști și disperați, intrați în luptă pentru interese străine și nu pentru Legiune.

Tara a fost astfel aruncată într-o frământare nebună pe care n'au putut-o opri decât onoarea, eroismul și patriotismul ostașului român, stâncă nepieritoare a drepturilor patriei.

S'a tras în Armată, fără niciun motiv, fără nicio provocare; s'a încercat desarmarea și umilirea ostașilor; au fost omorâți ofițeri și soldați pe la spate, doi au fost arși de vii.

Am fost asediat eu, Conducătorul Statului, cerându-mi-se de colaboratorii mei, care îmi juraseră credință, să părăsesc conducerea Guvernului sub amenințarea gloanțelor.

Deși mă găseam la început nepregătit de apărare, am răspuns că prefer să cad la postul de onoare, decât să mă desonorez pe mine, să desonorez armata și să prăbușesc Statul prin gestul meu de slăbiciune.

Tineret, trezește-te. Ajunge. Legionari adevărați, faceți-vă examenul conștiinței.

Numai dușmanii țării, ai voștri și ai mei au putut pune la cale această acțiune nevrednică în care unii au căzut poate de bună credință, alții din ambiții sau interese, iar unii plătiți de mână dușmană.

Numai trădătorii v'au putut slătui să trageți în armată, atunci când știți că nicideată Legiunea n'a avut acest drept, iar Căpitanul a preferat să se jertfească decât să provoace mișcări și lupte între Români.

Aruncați de pe frunte și de pe ochi vălul cernit al rătăcirii și din mâini armele trădării.

Fiindcă Generalul Antonescu n'a înșelat, nu înșeală și nu va înșela nicideată.

Eu nu sunt Conducător de Stat tiran, n'am clică de apărare și n'am interese sau o viață imorală de ascuns.

Eu apăr Țara și destinul ei împotriva tuturor dușmănilor și a tuturor rătăcirilor.

Toată viața și voința mea este în slujba Neamului, a onoarei lui, a onoarei voastre.

Am asigurat liniștea țării și o vouă stăpâni împotriva oricui.

Armata e trează la datorie, Țara întreagă e conștientă de răspunderea ce o avem.

Am ordonat arestări ca să prind rețeaua rătăcirii și a infamiei, a prădătorilor și a oculte străine.

A doua oară nu va mai îndrăzni, fiindcă pumnul de oțel al onoarei și al conștiinței românești va zdrobi sub voiața armatei orice încercare.

N'am ucis pe nimeni. Fiindcă am încă suflet de părinte.

Pe foștii membri ai guvernului care se vor dovedi că au trădat, îi voi pedepsi cu deportarea.

Pe vinovații netrebnici îi voi pedepsi cu oca.

Pe vagabonzii și hoții de rând îi voi pedepsi cu pușcăria.

Niciun nevinovat nu va suferi vreo pedeapsă, fiindcă pedeapsa mea nu pleacă din nicio ambiție deșartă, a judecătorilor din nicio ură, a Armatei din nicio răzbunare.

Dar, de acum înainte voi fi necruțător. Nicio abatere, nicio rătăcire, nicio încercare nu va mai fi îngăduită.

In fața lui Dumnezeu, a Țării și a istoriei, jur că nimeni pe acest pământ nu mă va împiedea să apăr onoarea, drepturile și liniștea Românilor și dacă se va face vreo nouă greșală voi fi neîncurajător.

ROMANI,

Cu aceasta se include în rușine și tristețe o nesăbuită crimă, folosită de dușmanii Neamului în contra noastră.

Viitorul ne stă în față.

El ne comandă să ne împlinim datoria.

Cea dintâi datorie a tuturor este a muncii.

Trebue să refacem încrederea în dreptul de viață și de muncă.

Trebue să redăm muncitorului puterea producției, ca să putem ajunge la ieftinirea vieții; trebue să dăm Țăranului liniștea ogorului, ca să poată munci; trebue să dăm orășeanului siguranța vieții și a ordinei, cărturarului puterea gândului.

Întreaga Țară trebue să pășească la muncă și la ordine.

Nu slujim crezul românesc, nu servim credința în viitorul nostru, nu ne pregătim pentru lumea nouă în plămădire, dacă nu ne supunem acestei porunci. România și aliații săi au nevoie de liniște și de muncă în această regiune.

După ce totul va reîntra în muncă și în disciplină, voi păși la reorganizarea politică a Statului, fiindcă eu sunt cel care a hotărât la 7 Septembrie 1940, organizarea Statului Național-Legionar.

Numai dușmanii adevărului pot să creadă că Generalul Antonescu se va abate dela drumul forțelor creatoare ale naționalismului românesc și dela încadrarea neamului nostru în spiritul nou al vremii și în alcătuirea viitoare a Sud-Estului Europei.

Acest Stat nou va fi un Stat întemeiat pe primatul românesc în toate domeniile și se va întemeia pe structura noastră agrară și țărănească. Naționalul și socialul vor fi pietrele de temelie.

Toate reformele necesare înlăturării vâscului și influențelor străine pentru asigurarea destinului nostru național, le voi înfăptui fără șovăire. Organizarea noastră economică va pregăti viitorul Bazinului Dunărean și al răsăritului pe care trebue să-l

alibă poporul românesc în această regiune europeană, față de viitorul Europei care se plămădește printr-o măreață luptă.

Statul viitor va fi un Stat de disciplină, de ordine și de acțiune creatoare.

Tineretul va fi educat în dăbul de jertfă națională și de idealism creștin pentru care s'au trudit și s'au jertfit, veac de veac, Voievozii, vitejii și martirii noștri.

Țărănimea va fi îndrumată spre o nouă viață. Statul organizând producția agricolă, dând ineltele și mașini țăranului, creînd o industrie alimentară și transformând ordinea sanitară atât de înapoiată a satelor noastre.

Muncitorimea va fi ridicată prin sporirea producției și prin crearea de mari lucrări publice, căi de comunicație, canale și irigații. Voi lupta cu toate puterile ca să ridic viața muncitorului, fiindcă și eu nu mă consider decât cel dintâi muncitor al Țării.

Funcționarii vor fi întrebuințați în această mare acțiune a Statului și li se va deschide drumul spre întreprinderile private, pentru a asigura tuturor salarii demne de munca și rolul fiecăruia.

Cărturarii și slujitorii bisericii vor avea în acest Stat rolul care se cuvine despicătorilor de drumuri și ziditorilor de suflete.

Un Stat nou, cu suflet nou. Aceasta m'am obligat să fac. Aceasta voi face. Fiindcă acest Stat îl așteptați toți, de atâta vreme, Români.

Toți ați crezut, toți ați așteptat, toți nădăjduiți în această Românie Nouă.

Trădăvia, interesul personal, intriga, necinstea, minciuna, trădarea, lingusirea, lipsa de merit și de caracter, amenințarea și ura, — acestea le urăți cu toții — o știu — și eu le urăsc cel dintâi.

Munca, adevărul, dreptatea, cinstea, caracterul, onoarea, loialitatea, meritul și ridicarea prin competență și disciplină, respectul față de toate aceste temeiuri de viață, iată ce ați voit, iată ce trebue să întemeiem în noul Stat.

Toată lupta și așezarea mării revoluții Național-Socialiste Germane și înfăptuirile fasciste, ne vor sluji ca temeiuri de experiență, pentru a altoi pe sufletul și nevoile românești rodul acestor organizări de popoare, temeiuri de Lume Nouă.

Dela acest drum de înnoire, de faptă nouă pentru o Țară Nouă și o Lume Nouă nu mă voi abate nicio clipă, fiindcă aceasta este rostul meu la conducerea Statului.

Acesta este drumul viitorului, la care chem tot ce e curat, întreg, neîncercat, nepătat, neobosit, pe întregul cuprins al Țării.

Nu voiu întemeia numai forme, fără rădăcini, cum au încercat-o alții: nici nu voiu renaște așezări moarte.

De aceea o spun răspicat. Nu oricine este pregătit pentru această împlinire, ci numai acei care n-au mâinile pătate de sânge, de averea Statului sau de fapte murdare. Toți pot însă s'o ajute, pentru că este casa Neamului la care toți au datoria să zidească.

Pentru a ajunge la această înfăptuire viitoare, cer acum: *ordine, disciplină și muncă.*

Iar Legionarilor adevărați, celor ce au suflet de legionari, care au râvnit să înfăptuiască toate aceste temelii de Neam, le cer:

Tinerilor studenți, să-și pregătească sufletul în credință curată și creștină, aruncând din mâini arma urii și așteptând arma apărării drepturilor Neamului.

Legionarilor maturi și bătrâni, le cer să judece singuri pe ce drum a fost tărită Legiunea și pe ce drum am luptat s'o duc eu. Pe cine au lăsat să îmbrace cămașa Căpitanului, a lui Moța și Marin, a lui Clime, Banea, Dobre, Cantacuzino, Polihroniade, Tell și a tuturor luptătorilor adevărați ai Legiunii și dacă socotese că scopul Legiunii a fost slujit în baricadele roșii ale anarhiștilor și de gloanțele îndreptate în contra ostașului român alături de ticăloșii și prădătorii de rând.

Le cer să judece dacă Țara pe care o voiu zidi-o eu, nu este țara visurilor de totdeauna ale adevăratei Legiuni și ale Românilor de pretutindeni și de-a-pururi.

Este ultimul meu cuvânt către ei.

Cer tuturor Românilor să ia exemplu din lupta mărească și plină de jertfă pe care o duc Marele Führer, Poporul German și Revoluția Național-Socialistă, Ducele, Poporul Italian și Revoluția Fascistă. Și să înțeleagă că pe deasupra tuturor frământărilor și peste toate neînțelegerile, avem datoria față de strămoși și față de urmași să ne pregătim Statul și Neamul pentru apărarea drepturilor lui deșnice.

Cine vrea să meargă la această luptă, va fi bine primit și va croi alături de mine destinul Patriei. Fără șovăire, fără viclenie, fără nesupunere, pentru Țară și Rege.

ROMĂNI.

De fapt, energia, munca și disciplina voastră depinde momentul supremei chemări ce vă voiu face.

Fiindcă, împotriva tuturor piedecilor și intrigilor dușmane, a clevetirilor și amenințărilor nemernice, trebuie să ducem Țara în matca viitorului, în val de veac, ca să-l asigurăm drepturile nepieritoare.

Și le vom asigura.

Cu Dumnezeu înainte!

**„Români!
Cer aprobarea voastră asupra guvernării mele“
Proclamație către Țară**

ROMÂN I,

Istoria noastră străveche, cu tradițiile ei bătrâne, ca și sufletul nou care străbate lumea, cer conducătorilor să-și întemeieze răspunderile pe voința poporului.

Credincioșii tradiției și comandamentelor istoriei noastre, dornici să dovedească legătura poporului românesc cu obiceiurile politice sănătoase care s-au așezat în lume, am hotărât să vă cer aprobarea voastră asupra guvernării mele, dela 6 Septembrie și până azi.

Am luat conducerea Țării în ceasuri de desădăpde și prăbușire.

Am purtat conducerea de-a lungul a șase luni de sbucium și de încercări neînclăpuit de grele.

Pentru a duce mai departe povara Neamului, am nevoie de mărturia încrederii voastre.

Nimic din ceea ce am săvârșit nu vă este necunoscut.

Numai piedecile fărămate și durerile nedrepte le-am ascuns în cugetul meu.

Ceea ce pot să vă spun este că guvernarea mea s'a întemeiat pe cea mai curată cinste și pe munca cea mai aprigă; că nimic din acțiunea mea n'a părăsit niciun drept al Neamului, și că am făcut tot ce un om putea încerca pentru ca să păstrez Națiunii, Statului și fiecărui Român onoarea și liniștea, siguranța și averea, dreptul la muncă și la respect.

Cu credința în dreapta voastră judecată, vă chem să vă rostiți cuvântul.

Trăiască Națiunea Română.

Trăiască Majestatea Sa Regele.

General ION ANTONESCU

25 Februarie 1941

**„Aștept dovada unității românești“
Declarații cu prilejul convocării Adunării obștești**

ROMÂN I,

La capătul a șase luni de guvernare, de luptă și de suferință, mă înfățișez Națiunii pentru a-i cere judecata asupra faptelor mele.

La 6 Septembrie 1940, am luat asupra mea povara istovitoare a celei mai tragice frământări și a celei mai sdruncinate epoci pe care a cunoscut-o istoria modernă a Țării noastre.

Pe planul internațional, România se găsea zdrobită și singură. Încheiere dramatică a unei politici nesincere, plăteam cu granițele sfinte ale Neamului, — zidite de martiri, de eroi și de dreptatea viitorului național de veacuri — jocurile fâjornice și ușurințele cumplite, pe care nu le-am putut opri la vreme.

Istoria neierlătoare va zdrobi sub cuvântul ei aspru pe vi-novații prăbușirii noastre.

Părăsită de toți, neînțeleasă atunci, Națiunea Română și-a purtat crucea pe Golgota păcatului nostru, sfășind trupul unui Neam curat, dar rău cărmuit.

În Septembrie, când am luat conducerea, frații noștri își părăseau vetrele strămoșești aprinse de credința românească și crucile morților lăsați de veghe în gheața noastră trudită, sub pri-orile umile ale ostașilor noștri condamnați la resemnare.

Nicio măsură serioasă nu fusese luată pentru pășirea teri-toriilor și pentru sprijinul chinușilor pribegi.

Pe plan intern, aceeași sfâșietoare dramă.

La capătul unei politici de trufie vinovată sus, de umilire, de asuprire și de demoralizare jos, toată așezarea Statului își cutremura cutareptea și-și prăvălea zidurile sacre ale unitii ro-mânești.

Monarhia hultă. Statul sdruncinat, banul obșteșc risipit, demoralizarea cea mai tristă, uciderea caracterelor dărzec, a voinjelor curate și o sfâșietoare descompunere națională.

La un pas de anarhie, cu frunțile înnegurate, cu inimile strânse, fără o oază de siguranță, Românii priveau cerul de furtună așteptând prăbușirea socială sau ocupafia străină.

R O M Â N I.

Cercetați în suflotele voastre, răscoliți-vă mintea și regăsiți aceste ceasuri sfâșiate de desnădejde și de spaimă.

Și recunoașteți toți că aceste pagini umilitoare de istorie pline de fapte — pe care le prevăzusem și împotriva cărora luptasem până la închisoarea dela Bistrița — aceste pagini le-am primit eu scrise de alții în cartea Neamului, în ceasul când Dumnezeu mi-a dat curajul și puterea să iau din mâna altora, în mâinile mele sbuciumate, hrisovul Neamului.

De atunci am luptat ca un rob ca să pot îndrepta, ca să pot ridica Tara.

Pe plan internațional, m'am trudit să recâștig Neamului încrederea, să-i apăr prezentul cu onoare, să-i asigur viitorul drepturilor.

În Fuehrerul Marei Germanii, acest neîntrecut ziditor de lume nouă, acest om care a suferit pentru marea lui Națiune și a luptat ca s'o înalțe la glorie nepieritoare, am găsit cea mai mare, mai loială și mai dreaptă înțelegere.

Respectul său pentru dreptul de viață și onoare al poporului român, pentru cinstirea României sănătoase și a bogățiilor ei, voinja sa de a ajuta fărâșimea română, — au fost temelile celei mai sincere înțelegeri, pe care sunt mândru că am încheiat-o ca să garantez viața Neamului, siguranța ordinii sociale și drumul viitorului.

Am găsit de asemenea, în conducătorul Națiunii Italiene, în Ducele Mussolini, toată solitudinea unui mare latin care a adus lumină peste întunerecul unor despărțiri trecătoare, reînnoind firul străvechei tradiții de unitate.

Azi, România nu mai e singură.

Granițele noastre, instituțiile sociale și viitorul românesc se reazăină pe acordul cu aceste mari Puteri europene și al Japoniei, temelile lumii viitoare.

Am făcut tot ce se putea împlini pentru Ardealul sfâșiat.

Pe plan intern, m'am trudit să redau Națiunii puterea, unitatea, încrederea.

Am schimbat Domnia, am curățat treptele Tronului de slugi netrebnice și am fost mândru să văd urcând pe el pe tânărul vlăstar al Dinastiei, Regele Mihai I, lângă veghea curatei și încercatei sale mame, Regina Elena.

Am reorganizat Statul, am demobilizat, am asigurat munca și însămânțarea ogoarelor, am organizat economia, într-o vreme grea și tulbură de războiu.

Am ajutat cu jertfe mari sute de mii de refugiați. Am întărit Armata, am dat ofițerului și soldatului sprijinal datorit, am mărît lefurile și pensiile funcționarilor, am sporit salariile muncitorilor, am dat 2 miliarde jumătate pentru agricultură și viticultură, am ajutat pe săraci și refugiați prin asistența socială, în sfârșit am făcut toate actele impuse de nevoia refacerii noastre, despre care v'am dat toată socoteala la timp.

Și în toată această vreme, nu numai că am menținut toate încașările Statului din înainte de prăbușirea granițelor, dar am făcut și economii de miliarde.

Pentru tot sprijinul pe care mi l-ați dat, Români, ca să pot înlăptui aceste acte, vă exprim în fața lui Dumnezeu și a istoriei toată recunoștința mea.

A fost pentru mine cea mai grea suferință și cea mai nedreaptă lovire, atunci când unii dintre noi mânași poate fără să-și dea seama de netrebnicii dușmani ai neamului, mi-au făcut greaua ofensă de a se îndoi de mine și a mă lovi.

Forțele oculte și acci care vedeau Tara îndreptându-se cu onoare spre un drum de liniște și siguranță, au crezut că pot lovi în Tara, lovindu-mă pe mine.

Ceea ce trebuie să știu toți, este că Generalul Antonescu, care a făcut și va mai face reformele naționaliste de așezarea Neamului Românesc în drepturile lui sfinte, nu putea să tolereze lângă el instrumente ale iudeo-masoneriei și nu putea să-și desonoreze semnătura pusă pe actul scris de Marele Fuehrer și de Ducele Mussolini, tolerând să se facă o politică a intereselor plutocratice și dușmane fiindcă Neamul Românesc — care este un Popor de muncă și nu de capitalism parazitar — vrea înnoțre, vrea libertate și vrea să-și trăiască adevăratul Naționalism, prăvălind pe toți cei care — conștient sau inconștient — îi împiedecă drumul viitorului.

Am voit și voiesc cu totul altceva.

Am voit împăcarea generațiilor, respectul trecutului, cin-
stirea a tot ce e bun și nepătat în Neamul Românesc, pentru ca
să ne merităm moștenirea strămoșilor și slava urmașilor.

Am voit respectul vieții și al averii, temeliile Neamurilor
și ale Civilizațiilor, nu pentru a le lăsa să trăiască desfrănat și
în afară de interesul național și social, ci pentru a le supune
toate — din libera lor pornire — marilor comandamente na-
ționale.

La vârsta mea, cu un trecut de luptă și de respect, știu că un
Neam nu poate să-și țină în mâini lanțul eternității naționale,
decât dacă știe să cinstească verigă cu verigă tot ce e al lui.

Aceasta am voit.

Fiindcă revoluțiile naționale nu sunt acte de violență, re-
volte, ci idei în mare.

Fuehrerul Marii Germanii a suferit 15 ani ca să-și câștige
întreaga națiune, a primit conducerea lui von Papen și a lucrat
sub Președintele von Hindenburg, a rezolvat pe rând toate pro-
blemele sociale și naționale, a liberat succesiv Națiunea Germană
de infiltrația evreiască și de tirania capitalistă internațională și
n'a știut nimic din marea economie germană, ci i-a dat forța,
mărindu-i puterile.

Ducele a închinat întreaga revoluție italiană Regelui: a evi-
tat orice ciocnire nefolositoare și a luptat să adune rând pe rând
în organizațiile fasciste toate rezervele naționale și chiar partidele
care n'aveau nimic compromis sau anacronic în structura lor. A
interzis orice violențe sociale, a unit puterile producătoare ale
Națiunii în corporații și a păstrat o organizare de liberalism eco-
nomic până în preajma războiului.

Toate adevăratele revoluții naționale s'au întemeiat prin
zidiri și nu prin prăbușiri. Ele au folosit toate rezervele Na-
țiunii și au întrebuințat toate generațiile, respectând institu-
țiile fundamentale ale vieții și ale scopurilor omului.

Aceasta am răvnit și eu să fac în Țara noastră. Și nimic
pe lume nu mă va opri s'o împlinesc fiindcă acesta este desti-
nul meu, să-mi fac datoria față de toți Românii, de orice clasă
și de orice vârstă.

Țărâna mea noastră așteaptă ridicarea, muncitorul român
vreă o soartă mai bună, iar frații Ardeleni vor mângâierea
drepturilor.

Trebue să le-o dăm.

Pentru aceasta trebue ca Statul să țină în mâinile lui puter-
nice balanța drepturilor și a dreptății, să aibă mijloacele și forța
de a organiza producția, respectându-i legile și de a folosi munca,
disciplinându-i strădania.

ROMÂNII,

La capătul acestei lupte sfâșietoare, cer judecata voastră
asupra faptelor și gândurilor mele.

Am nevoie de mărturia voastră de încredere, de puterea
voastră de sprijin.

*Așa cum altă dată, Voievozii noștri în ceasurile de bejenie,
adunau poporul în tinda bisericilor ca să-și împospăteze puterea,
în Biserica Neamului și a Regelui vă chem azi să vă roștiți cu-
vântul răspicat dacă am sau nu, sprijinul vostru, ca să duc mai
departe poverile noastre ale tuturor.*

De aceea, v'am chemat pe toți să-mi judecați fapta și să vă
spuneți cu hotărâre cuvântul.

Am chemat în Adunare obștească pe toți Românii fără nicio
deosebire de profesiune, pentru că expresia voinței naționale nu
se poate opri în fața hainei sau rostului profesional de viață.

N'am chemat pe femeia română la vot, deși pe rostul său
de întemeiere spirituală a Poporului voi rezema organizarea de
mâine, fiindcă nu am voit s'o tărăse într-o răspundere grea care
trebue să apese numai pe voința bărbătească.

Vă cer numai atât.

Să înțelegeți că puterea unui Neam, față de el însuși și
prezența unui Neam în lume și în istorie, se dovedește prin
unitatea cu care în ceasurile de încercare știe să-și afirme eu-
getul și voința neștrămutată.

Puterea noastră sub năvălirile barbare, rolul nostru istoric
de poartă a creștinătății în fața cotorpirii mahomedane, forța no-
astră de rezistență între imperialism, când am știut înălțați mica
unire și marea unire, a venit din înfruparea Românilor într-o sin-
gură credință, într'un singur suflet și o singură hotărâre.

Este meritul înaintașilor și conducătorilor noștri de altădată
de a fi dat această pildă de viață și de drepturi.

Fiindcă dreptul la unitate se clădește întâi în sufletele unite
și se împlinește apoi în lupta noroadelor și în sângele jertfei.

Fraților Ardeleni le cer să creadă în onoarea Generalului Antonescu, Tineretului în sufletul lui de părinte, Minorității Germanice în statornicia lui loialitate, iar tuturor Românilor în drepturile nepieritoare ale puterilor românești.

În jurul nostru, popoarele se adună în diguri de viciază nebiruită.

Sub focul năprasnic care se încinge în jurul nostru se topește oțelul din care se va turna lumea viitoare.

Popor român, porțile veacurilor și drumurile drepturilor îți stau deschise dacă ții să dovedești întâi prietenilor și apoi dușmanilor că ești în stare să-ți stăpânești destinul.

Români, uniți-vă.

Peste ființa mea trecătoare, peste clipa aceasta de încercare românească slau, murește și poruncitoare, umbrele strămoșilor și dreptul copiilor noștri.

Pentru a putea duce mai departe această povară istovitoare, trebuie să simt că toți Români sunt azi gata să dovedească tuturor că nimic nu-i desparte și totul îl dăruiește Țării.

Tot ce voi zidi pentru Neam și tot ce voi hotări de viitorul lui vi-l voi supune la vreme aceleiași judecăți.

Fiindcă eu nu sunt nici tiran, nici trufaș, nici stăpânitor al destinului național, ci cel din urmă fiu al Țării care vrea să-și slujească Neamul cum fiecare lași slujit.

Cu credința în Dumnezeu, în dreptate și în voi toți, aștept votul vostru, aștept dovada unității românești.

Trăiască România!

Trăiască Majestatea Sa Regele!

General ION ANTONESCU

25 Februarie 1941.

DOCUMENTE

**Demisia d-lui General ION ANTONESCU
dela conducerea Marelui Stat Major al Armatei**

O scrisoare din 1924

1

Domnule Prim Ministru,

După cum știți, în Iulie trecut, când se hotărîse trecerea d-lui General Angelescu la Ministerul Apărării Naționale, la insistențele d-v. de a rămâne la Marele Stat Major v'am comunicat că date fiind cele ce știți că se petrecuse între noi, era o imposibilitate morală să rămân.

Aceasta fiindcă, vă spuneam atunci că, pe o parte, toată armata știa cele ce se petrecuse între mine și d-l ministru, iar pe de altă parte nu este în interesul bunului mers al serviciului să rămân în capul Instituției a cărei grabnică îndreptare mi s'a încredințat de *Maiestatea Sa Regele* „fiindcă voi fi pus în imposibilitate să-mi îndeplinesc misiunea”.

Domnia-voastră, onorându-mă cu o încredere deosebită, ați insistat să rămân la post spunându-mi textual că „Generalul Angelescu trebuie să înțeleagă că d-ta nu poți pleca de aci și trebuie să dea garanții că va executa programul d-tale și că se va purta cu d-ta *după cum trebuie*, altfel nu poate veni la Ministerul Apărării Naționale”.

Cum îi cunoșteam foarte bine și caracterul și obiceiurile v'am afirmat atunci că nu cred că va fi posibil o *conlucrare*.

Atunci m'ați asigurat că îl veți obliga în fața *Maiestății Sale Regelui* să ia angajamente precise față de d-v. și de mine și că veți pretinde chiar să se facă un act de angajament pe care să-l semnăm câteți trei.

A doua zi *Maiestatea Sa Regele*, venind la Marele Stat Major și după terminarea lucrului anunțându-mă că „a decis să dea Ministerul Apărării Naționale Generalului Angelescu”, m'a rugat să rămân.

Raportând *Maiestății Sale Regelui* cele ce se petrecuse și exprimându-i aceeași grijă, pornită numai din dorința de a nu prejudicia interesele superioare ale Neamului, *Maiestatea Sa Regele* mi-a dat asigurări ca și domnia-voastră.

În fața *Înaltului Ordin* de sigur că a trebuit să mă plec; mi-am permis însă să raportez *Maiestății Sale Regelui* că dacă Generalul Angelescu va continua eventual să mă bruscheze, putem să ajungem la un mare scandal public pe care din dorința de a-l evita era bine să plec.

Maiestatea Sa Regele m'a asigurat că nu se va întâmpla nimic.

Astfel, forțat am rămas unde sunt.

De atunci am făcut toate eforturile pentru o concurență armonioasă. Totul însă a fost în zadar, fiindcă conform sistemului pe care crede că-l practică cu abilitate ceea ce, recunosc, i-a reușit până acum, Generalul Angelescu uită, uită repede, uită tot și schimbă instantaneu de gest și de ton, după cum suflă vântul intereselor sale și după riscurile pe care le are.

O fi abilitate măiestră pentru un navigator, este însă o procedură pe care nu o împărtășesc.

Astfel, după o perioadă foarte scurtă și incurajatoare de calm, a revenit la vechile obiceiuri. Aproape zilnic sunt suspectat, bruscat, observat pentru lucruri imaginare sau superficial cunoscute, datorite în parte și intrigilor celor din jurul său.

În plus de nenumărate ori subalternii mei sunt chemați la Minister, observați și brutalizați pentru fapte de care nu sunt vinovați.

Din cauza această *pieșea mea* a devenit un calvar. Vă puteți informa cum chiar astăzi la *Consiliul Superior* am fost bruscat, ofensat chiar, de sigur indirect fiindcă este măestrul în aceste obiceiuri, pentru o informație pe care i-o dădusem în chestiunea armamentului.

O anchetă făcută de oricine vă va putea dovedi atitudinea de sabotare și de umilire la care sunt supus zilnic.

Dat fiind această situație care mă împiedică total de a lucra, fiindcă trebuie să caut să mă apăr la fiecare pas, găsesc că a mai

persevera în a mai rămâne în capul Instituției este a contribui la anihilarea activității ei, tocmai în perioada când ea trebuie să fie mai intensă și a mă face părtaș la dezastrul moral și militar pe care îl pregătim cu astfel de procedee.

Cum însă nu pot avea pretenția să plece dânsul, m'am decis să trag consecințele și le voi trage.

Mai am însă o a doua formalitate de îndeplinit.

În ziua în care *Maiestatea Sa Regele* mi-a făcut *Înalta cinste* de a mă pune în acest post de atât de covârșitoare răspundere, mi-a spus că dacă „cândva voi avea oreo nemulțumire din cauza celor mai mari ca mine, să nu fac niciun gest înainte de a vorbi și cu *Maiestatea Sa*”.

M'am angajat să o fac.

În acest scop am cerut astăzi *audiență* prin Generalul Ilasievici.

Vă rog să nu vedeți în aceasta o porțiță eventuală de *cramp-onare de situație*.

Ceva mai mult, sunt decis să plec și din armată.

Putregaiul este așa de mare, încât a mai rămâne în mijlocul lui însemnează a-mi lega și eu numele de un dezastru care este inevitabil, dacă continuăm sistemul și metodele de lucru actuale.

Acei care au adus oștirea în halul actual, nu pot s'o îndrepte și împiedecă și pe alții să o facă.

Aceasta trebuie să o știe Națiunea.

Desfrucându-mă de această haină care știți cât am servit-o și iubit-o, voi acuză cum nu a acuzat nimeni până acum în această țară.

Am pus două mii de ani de suferințe și de sacrificii pentru ea să ajungem, cu un concurs unic de împrejurări, să punem *piatra la hotarele de astăzi*.

Nu putem să le pierdem din astfel de cauze.

Aș fi un nemernic, dacă m'aș lăsa să fiu împiedecat să înfăptuiesc opera, la care m'am devotat cu pasiunea cu care o știți, pentru a rămâne într-o situație pe care numai înconștienții, *șami-loșii* sau *amatorii de fonduri secrete* o pot dori.

Sunt dezolat că în împrejurări ca cele actuale vin cu o chestiune personală.

Vă rog, prea stimate domnule prim ministru, să mă iertați și să primiți asigurarea înaltei mele considerații.

7 Decembrie 1934.

General ION ANTONESCU

A doua scrisoare asupra stărilor din Armă

5 Decembrie 1924

II

Domnule Prim Ministru,

Urmare la scrisoarea din 7. XII. a. c.

În ședința Consiliului Superior care a avut loc ieri 7/XII, a. c. domnul Ministru al Apărării Naționale, făcând un expozé al realizărilor, printre altele a arătat că au sosit în țară 3.500 pști mitraliere și că „peste două luni vom avea 9.000”.

Cum veneam dela Praga și deci cunoșteam situația fiicei mi-o arătase Președintele Comisiunii noastre de recepție, Colonelul Dobre — vezi anexa No. 1 — și chiar Directorul tehnic al Uzinelor Zbrojowka mi-am permis, aveam chiar datoria să o fac, să intervin spunând textual: „Îmi dați voie, domnule Ministru, vin de ase, s'a schimbat situația. Este posibil ca armele să ne sosească mai târziu și în mult mai mică cantitate, fiindcă printre alte cauze de întârziere, Colonelul Dobre a respins oțelul, fiind de altă calitate decât aceea prevăzută în caietul de sarcini și din care nu făcute cele 3.500 pști mitraliere deja primite. Iar directorul tehnic al Uzinelor mi-a spus că a arătat Generalului Tănăsescu că condițiile caietului de sarcini sunt prea grele, la care am rămas că aceleași condițiuni au fost respectate la prima fabricare (că ele au fost acceptate de fabrică”.

„Am adăugat că în tot cazul rezolvarea incidentului privește pe Generalul Tănăsescu, pe mine interesându-mă numai ca pștile mitraliere să sosească la timpul prescris în țară”.

„Colonelul Dobre mi-a arătat că din cauza petelor de pușburile de alamă, a respins și cartușele. În consecință, este posibil că nici ele nu vor sosi la timpul stabilit”.

I-am răspuns și am făcut atent pe director că „nu avem ce face cu puști fără cartușe”.

Directorul m'a asigurat că „această problemă o va rezolva ușor”.

La această intervenire a mea mi s'a răspuns de d-l Ministru al Apărării Naționale pe un ton brutal că „este o prostie, Colonelul Dobre nu știe ce spune, fiindcă Uzinele Poldi sunt de reputație mondială și este un lucru elementar că o astfel de uzină nu poate schimba calitatea oțelurilor dela zi la zi, că pștile mitraliere vor sosi în țară la timp și că ar fi bine să nu se mai amestece nimeni în ceea ce nu-l privește și nu se pricepe”.

Domnia sa are desul obicei, de a trata pe Șeful de Stat Major al Armatei, care este un General, care și-a făcut numai datoria și n'a abuzat niciodată, cu nimic, în nicio situație, în termeni în care în altă armată nu se poate vorbi, fără a fi tras la răspundere, nici dela general la soldat.

Pentru a se vedea patima pe care o pune față de mine cât și mentalitatea pe care o are în privința rolului unui Șef de Stat Major General al Armatei care, după toate legile, el mai mult ca oricare altul, este făcut responsabil de pregătirea de războiu în care este surprinsă o armată în caz de dezastru, anexez raportul care a provocat ieșirea la care mă refer în această parte a acestui raport — anexa No. 2.

De sigur că *clica profitoare* și *veronasă* care s'a înscăunat în toate și peste tot în această nenorocită țară a încercat și va încerca și cu această ocazie, prin șoapte șoptite și repetate la urechi bine alese să arate, inventând, că eu sunt vinovatul.

Pe aceștia îi invit să iasă la iveală, să concretizeze acuzațiile și mă fac forte să le răspund cu documente și fapte la fiecare din ei și pentru fiecare faptă incriminată a mea de orice natură ar fi ea.

În plus voi veni la timp cu fapte concrete arătând care a fost, din prima zi a venirii mele în capul acestei Instituții, atitudinea Generalilor Uică și Glatz la care s'a asociat și alții mai mici și mai bine ascunși după setare.

Țineam, domnule Prim Ministru să vă raportez această chestiune pentru că numai forțat de domnia-voastră am rămas la post și numai în urma asigurărilor ce mi-ați dat că „Domnia-voastră și tot Guvernul nu veți îngădui ca Generalul Angelescu să

mă împiedecă în opera de îndreptare a Armatei" și că acest domn General va trebui „numai să execute”.

În această ultimă ordine de idei este necesar să vă subliniez că, fără să vadă nimic din ceea ce ați văzut că s'a lucrat la Marele Stat Major timp de șapte luni, fără să cunoască nici situația de fapt a Armatei concretizată de mine în schițele și graficele pe care le-ați văzut, fără să cunoască nici proiectele decât din ce a auzit șoptindu-se la ureche, m'a chemat și mi-a spus, plimbându-se agitat prin cameră, și pe un ton pe care l-au cunoscut mulți, că „nu acceptă din ce am lucrat decât ceea ce-i convine, căci dănsul este responsabil după Constituție și în special că nu acceptă să discute decât anumite legi făcute de mine, fiindcă restul îl privește”.

I-am răspuns:

— „Întâiu este prematur să vă montați și să refuzați ceea ce nu cunoașteți fiindcă se poate întâmpla ca ceea ce se propune să fie în vederile principiilor domniei-voastră”;

— „al doilea, însărcinarea mea, dată de Majestatea Sa Regele, este de a reorganiza Armata și de a îmbunătăți instrucția ei. În consecință aceasta reclamă o totală imbrățișare a legislației Armatei, fiindcă totul se înalță”;

— „al treilea, domnia-voastră sunteți responsabil în fața Constituției, iar eu în fața Națiunii în caz de dezastru. Deci nu mă pot duce la războiu cu o organizare pe care nu o împărtășesc și eu o pregătire pe care alții au prezidat-o sau stăpânit-o”.

Este bine înțeles inutil să vă mai spun și restul.

Din ce arăt mai sus se vede și mentalitatea și procedeul și invidia și răutatea și lupta pe care o am de dus pentru a obține îmbunătățirea Armatei, luptă care ecre timp, ecravare și epuizare de care nu mă sperii dar pe care le găsesse inutile, fiindcă lăsat singur în luptă cu o astfel de mentalitate și desarmat de mulțimea golanțelor care nu permit replică, opera va ieși fatalmente cîntă.

Ori nu mai este timp de pierdut. Halul Armatei se cunoaște. Cine a adus-o aici se știe de asemenea.

Evenimentele ne prezintă,

Răspunzători în fața istoriei nu au fost niciodată Miniștrii și Consiliile Superioare și Tehnice care la adăpostul formulelor, i-au împiedecat direct sau indirect să lucreze sau le-a cîntat opera prin acțiuni zilnice și prin forța galonului și a vechimii.

Răspunzători, în toate timpurile și în toate țările, au fost făcuți și au rămas înfierați sau glorificați în paginile istoriei Căpit Oștiri și în special Șefii lor de Stat Major.

Dovada: cei doi Moltke: Hiesen calificat de furia publică „Turtucaia”; Cadorna; Joffre etc., etc.

Șefii de Stat Major sunt ridicați dela comandă în caz de dezastru și aruncați în picioarele opoziției publice, iar nu miniștrii, membrii Consiliului Superior sau secretarii generali și directorii tehnici.

Când a venit furtuna, adevărații vinovați s'au rețrănit în situații secundare și de multe ori și-au frecat mâinile și s'au bucurat că un rival personal a fost înfruntat, deși înfrângerea lui însemna înfrângerea Națiunii.

Sub presiunea dezastrului și în panica și furia pe care el le provoacă, națiile nu au avut timpul să caute și nici să pedepsească pe adevărații vinovați. Aceștia sunt totdeauna ascunși prin multiple și variate dosare, care cer timp și competență pentru a fi cercetate.

Din această cauză, în astfel de ocazii, mulțimile se reped asupra cărmaciului. Pe el îl găsesc ușor, îl văd, îl pot pedepsi imediat, într'un fel sau în altul.

Când vine istoria să restabilească răspunderile, dacă vine, este prea târziu, adevărații vinovați au dispărut de mult sau digera în liniște fructul agonisit prin abilități, exploatare de situații, abuzuri și furturi.

Cazuri numeroase sunt și la noi. În memoriile mele le voiu cita pe toate pe care le cunosc.

Nu voiesc ca furtuna să mă surprindă la acest post. Nu sunt eu nimic vinovat de situația pe care am găsit-o. Adevărații vinovați stau ascunși în alie posturi.

Iau însă riscul de a-mi lega numele de o înfrângere, dacă furtuna vine înainte de a fi gata de luptă, dar cel puțin să am conștiința că am făcut totul ce omenește era posibil pentru îndreptare.

Pentru aceasta trebuie să fiu lăsat în pace și să am siguranța reală că nu mă sabotează nimeni, nici pe față și nici ocolit.

Alfel aș fi un mare vinovat și aș merita, cu drept cuvânt, ca lumea să mă lînzeze.

Aceasta nu înseamnă că nu primesc nicio sugestie sau modificare la proiectele mele.

Situația tragică a Armatei, cauzele care au provocat-o și măsurile de îndreptare care se impun vi le-am arătat, sper, destul de clar în „Prefața la Planul de Refacere” alăturat la scrisoarea No. 31 din 20 Iunie a. c.

Ați văzut și o'aji dat seama cât este de făcut și cât de grabnic este de lucrat și ce totală schimbare trebuie realizată pentru a se salva un organism în agonie.

Dați-mi condițiuni prielnice de lucru și fără a putea face instantaneu totul, pot totuși îndrepta mult și într'un timp foarte scurt.

Cum ele, cu toate garanțiile care mi s'au dat, nu se pot realiza, trebuie să plec și vă rog să credeți că nu o fac pentru a mă deroba din fața furtunii care se apropie. Dar cu sistemul și oamenii actuali nu mai pot merge mai departe.

Să vie alul, sunt mulți care pândesc acest post, să-și ia răspunderea.

Mă duc pe front ca comandant de Divizie și chiar ca soldat. Nicidecum ca șef de Stat Major cu o armată făcută și înstruită așa cum este.

Primiți, vă rog, domnule Prim Ministru, asigurarea înaltei mele considerații.

8 Decembrie 1934.

General ION ANTONESCU

Planul general de reorganizare a armatei

I.

Regreț, hotărât în Iunie 1934 să aducă la Ministerul Apărării Naționale, în locul Generalului Uică, pe Generalul Angelescu Paul, am luat decizia, din motivele arătate în scrisorile publicate, să părăsesc conducerea Marelui Stat Major.

La insistențele Domnului Tătărescu de a rămâne și, față de asigurările ce mi-a dat, am rămas.

Domnia-sa mi-a cerut să-i arăt în scris care sunt intențiile mele în privința reorganizării armatei.

L'am satisfăcut înmânându-i două zile mai târziu un studiu complet intitulat: „Prefață la planul general de reorganizare a armatei”.

După cum se va vedea în acest studiu i-am arătat situația dezastruoasă a armatei, cauzele care au provocat acea situație și măsurile care credeam că trebuie luate pentru o grabnică îndreptare.

Prefața a fost înmănată domnului Tătărescu cu o scrisoare oficială în care îi arătam că lucrarea conține testamentul meu militar.

Încep astăzi publicarea conținutului acestei „Prefațe” pentru ca istoria să înregistreze și opinia publică să cunoască de ce am pierdut, 6 ani mai târziu, granițele și onoarea.

19 Septembrie 1940.

Prefață la planul general de reorganizare a armatei

I. Situația.

- Armata este, cum se știe că este, din cauza:
- haosului pe care l-a produs legislația numeroasă, improvizată și neharmonizată, rău studiată și rău aplicată;
- hidrocefaliei;
- birocrăției care s'a dezvoltat și continuă să se desvolte în detrimentul corpului principal al oștirii;

— serviciilor care i-au supt toată seva și care au sporit și sporesc continuu în detrimentul armatei pe care se sprijină cu adevărat apărarea națională și care și astăzi primește resturile și chiar deșeurile națiunii;

— bugetului rău studiat și rău aplicat;

— lipsei unui plan precis de ansamblu al pregătirii Statului pentru apărarea lui;

— lipsei unui plan propriu de organizare, de dotare, de încadrare și de pregătire de războiu, adoptat condițiilor generale, nevoilor și posibilităților actuale;

— lipsei continuității în toate ramurile de activitate care privesc, direct și indirect, vastul organism de care depinde, direct și indirect, apărarea de astăzi și de mâine a statului.

— Din aceste cauze, schitate numai în liniile lor generale, toate sacrificiile materiale făcute, dela războiu, de stat cu armata: tot timpul pierdut de cetățeni, în instituțiile militare, în timpul serviciului lor sub drapel; toate energiile consumate, pe toată scara, dela soldat la general, pot fi trecute, în bilanțul general al statului, total la capitolul pierderi de timp, de bani, de energii și de bune intenții, când și unde au fost.

Tara este astăzi într-o totală imposibilitate de a se apăra, dacă va fi atacată.

Armata ei este complet desarmată, pseudo-instruită și demoralizată.

Dacă va fi chemată, în situația de astăzi, să apere frontierele va fi, cu toate sacrificiile de vieți care se vor face — și vor fi pe cât de numeroase pe atât de inutile — un dezastru militar unic în istoria popoarelor.

După el va urma cu siguranță la scurt, foarte scurt interval de timp, dezastrul social și politic care ne va costa nu numai grațiile României-Mari, dar ne va duce chiar în situația de a nu ne putea opri nici în acele ale României dela 1916.

Situația este cunoscută. Se poate găsi în această țară oameni conștienți care să nu fie îngrijiați? și care să nu se întrebe în fiecare zi, și de mai multe ori pe zi, cu inima strânsă și cu fruntea încreștită, ce ne facem dacă ne surprind evenimentele în halul și în haosul de astăzi?

Cohorta lor este nenumărată și întreabă, au dreptul să întrebe și la ziua judecării supreme vor întreba: ce au făcut alăția ani de zile conducătorii?

Răspund eu:

S'au certat, au discutat, au făcut, rând pe rând, proiecte peste proiecte și cu aceeași ușurință cu care le-au făcut unii, cu aceeași ușurință le-au rupt alții; s'au acuzat și continuă să se acuze reciproc de nepricepere, de necinste, de rea credință, etc. etc.

La fel s'a întâmplat la Roma când ea ardea și când barbarii răsturnau unul după altul, hotarele Imperiului.

La fel s'a întâmplat cu Bizanțul când Turcii erau deja pe ulițele Constantinopolului.

La fel au făcut nobilii polonezi și curtenii lor în timp ce vecinii tăiau cu spada vaste teritorii din frumoasa lor țară.

Dacă vrem să ajungem la aceeași rezultate nu avem de făcut niciun alt efort decât să continuăm sistemul.

Vrem să evităm finalul tragediei, care este evident, trebuie să-l abandonăm fără tăgadă.

— Dacă o facem imediat avem puțină, sper eu, de redresare.

Nu trebuie pentru aceasta bani așa de mulți cum s'a spus și nici numai bani, fiindcă oricâți am avea, cu sistemul actual de întrebuințarea lor, vom ajunge matematic unde simțim cu toții că mergem: la dezastru.

Pe lângă bani trebuie:

— o voință fermă conducătoare;

— un plan clar, complet și metodic de refacere;

— continuitate și energie în aplicarea lui;

— înlăturarea, cu biciul și fără milă, a farsorilor, a făit-neant-ilor și a prevaricatorilor care, ridicându-se la treptele de conducere prin alte mijloace decât acelea pe care le dă trecutul, meritul și munca lor, n'au făcut decât să anihileze acțiunea celor animați, de sigur foarte mulți, de alte sentimente, dotați cu alte calități și în plus apti de o muncă încredințată, modestă, desinteresată și discretă.

Nu mă voi ocupa din aceste ultime deziderate decât de acela ce-mi revine și care corespunde și cu ceea ce mi-ați cerut și anume:

Planul de refacere

— Trebuie să țin seamă de cauzele care ne-au dus la situația de astăzi.

Numai prin înlăturarea lor, rapidă și totală, numai trecând peste orice interes particular sau particularist, peste orice drept

căștigat în detrimentul interesului general și peste orice considerație personală, se poate nu numai spera dar și realiza, chiar cu repeziune, o radicală și totală îndreptare.

Revenind deci, în cele ce urmează, cauzele cardinale care au dus, după cum am arătat în prima parte, la situația actuală, vom schița, numai în linii generale și rând pe rând, ce trebuie să facem pentru a ne îndrepta.

II

Legislația armatei

Trebuie simplificată, trebuie armonizată, trebuie strict și energic aplicată.

Avem astăzi peste 28 legi. Nimeni nu le cunoaște cum trebuie, nici nu le poate cunoaște, atât din cauza conținutului lor voluminos și al contradicțiilor cât și din cauza continuilor lor modificări.

Din această cauză nimeni nu le poate aplica și rari sunt acei care, sub surâsul ironic al celor mulți, se sbat să le respecte.

Ele au fost făcute, fără un plan de ansamblu, de multiple organe și de multe ori după capriciile acelor care s'au perindat la conducerea Ministerului Apărării Naționale.

Din această cauză a ieșit haosul

Situația a fost agravată și de uzul și chiar de abuzul care s'a făcut cu Înaltele Decrete. Cine a voit să modifice ceva care nu i-a convenit, cine a voit să acopere o ilegalitate făcută, să favorizeze acțiuni sau persoane, sau să eludeze anumite filiere răspunzătoare de control, a tichuit în grabă și a obținut cu aceeași înșelă o lege sau un Înalt Decret.

Accastă procedură a făcut imposibilă stabilirea responsabilităților, fiindcă aceleași atribuțiuni au fost puse, de diferite legi, în sarcina a multiple autorități care se ocupă în același timp de ele.

Din această cauză toți pot fi părtași la greșeli, însă nimeni nu poate fi făcut cu adevărat și singur responsabil de erorile care se comit.

Cazul Skoda este concludent. Ca el sunt multe.

— În consecință, aceasta fiind realitatea, pentru a îndrepta oștirea trebuie, în primul rând, să se pună ordine în această desordine.

Pentru aceasta legile trebuiesc simplificate și reduse.

Un singur organ trebuie să procedeze la întocmirea lor. Este Marele Stat Major, care acționează din proprie inițiativă pentru chestiunile de organizare și de pregătire a războiului și lucrează din ordin și cu concursul organelor tehnice respective în celelalte direcțiuni.

Numai așa se va putea aduce armonia unde este atât de desarmonie. Numai așa se vor putea stabili răspunderile în caz de incoerență. Numai așa va putea fi stabilită în legislația militară și numai așa vor înceta improvizațiile.

Hydrocefalia

Suntem armata care avem cele mai multe Comandamente din lume. Inspectori Generali de Armată (5), Inspectori Generali tehnici (1), Inspectori Generali de arme și servicii (8), Inspectori de cercuri de recrutare (25), Directori superiori (8), Directori (17), Comandanți de Corp de Armată (11), Comandanți de Comandamente teritoriale (7), Comandanți de Divizii (30), Comandanți de Brigăzi (98), etc., etc. Toți au de foarte multe ori atribuțiuni similare. Pentru foarte mulți însă ele se suprapun fără necesitate și se contrazic. În schimb însă foarte multe din aceste Comandamente sunt lipsite de putere executorie.

Toți trecează după ei, din punct de vedere bugetar și birocratic, localuri. Generali și Coloneli șefi de stat major, cohorte întregi de ofițeri superiori, inferiori, funcționari, telefoane, furieri, automobile, cai, trăsură, șoferi și conductori de trăsură cu ajutoarele lor, ordonanțe, carnete de circulație gratuite pe C. F., misi, etc., etc.

Pentru a evidenția plastic această gravă situație, Marele Stat Major a concretizat-o într-o roză în color, care arată dintr'odată, oricui, că organele noastre de conducere, administrative și tehnice, s'au transformat, prin continuile și inastile înmulțiri într-o adevărată plagă pe care cu o consider un flagel național.

Nu se poate îndrepta oștirea, nu se poate scurta drumul pe care-l fac astăzi pentru a putea fi soluționate cele mai mici ca și cele mai mari chestiuni, decât dacă tăiem cu bisturiul, în lung și în

larg, în acest ultim prea vast sistem birocratic și hydrocefalic pentru puterile noastre bugetare și pentru forțele noastre reale.

În consecință pentru a se realiza o îndreptare trebuie să se reducă organul conducător, administrativ și tehnic al oștirii, la proporțiile pe care natura le-a adoptat pentru corpul tuturor organismelor vii.

Capul oștirii trebuie deci să fie în proporție cu trupul oștirii. Astăzi el este monstruos de mare. Dacă continuăm așa, capul va omorî corpul.

III

Birocrația și serviciile

Este o consecință a haosului produs de legi și a scăării ascensionale pe care a urmat-o, fără să se oprească nici astăzi, numărul Comandamentelor.

De îndată ce a apărut un Comandament, s'a născut și serviciul respectiv și împrejurul lor s'au aciuat o puzderie de elemente care sunt și astăzi în creștere fiindcă, pe de o parte vicaia de birou este atrăgătoare, are mai puține riscuri, cere mai puțină muncă, prezintă avantaje, lipsă de responsabilitate, posibilități de mistii, de călătorii gratis în țară și străinătate, de avansare mai repede și la alegere, de casă gratis etc., și pe de altă parte fiindcă serviciile și Comandamentele sunt instalate în orașele mari și în marea lor majoritate în București.

Cercetând cu atenție roza la care mă refer mai sus se poate vedea cum fiecare, când se găsește într'un Comandament sau serviciu, își creează un birou astfel încât avem astăzi în fiecare serviciu sau Comandament aproape pentru fiecare chestiune câte un birou.

Tot în aceeași roză vedem că numeroase birouri sunt compuse numai din șeful lor care de multe ori nu are decât masa la care șade.

Multe din aceste birouri neavând de lucru, improvizează, cer unităților și serviciilor în subordine, diferite situații, dări de seamă, rapoarte, care au fost ordonate de mai multe ori etc., pentru ca unele să nu fie cetite, iar altele să fie pierdute. Această acțiune, pe de o parte încurcă, obosește și descurajează pe acei care cu adevărat lucrează, iar pe de altă parte ține în loc, timp îndelungat, nerezolvate chestiuni care reclamă urgență.

Un exemplu: În anul trecut, din cauza formalităților birocratice, muniția pentru tragerile de instrucție nu a ajuns la corpuri decât la sfârșitul perioadei de instrucție.

Faptul nu este paradoxal. Se petrece în toate părțile unde birocratia a pus stăpânire pe o organizație. În toate aceste cazuri s'a constatat, fără nicio excepție, că cu cât este mai multă birocratie, cu atât diferitele probleme sunt mai greșite și mai tardiv soluționate.

În afară de aceasta nu trebuie să se ignoreze că ofițerii neocupati sunt acei care clevețesc, critică, colportează, răspundesc și întrețin în lumea militară și civilă o atmosferă de spaimă, de nelcredere și de demoralizare de care profită și pe care o speculează, mărind-o, dușmanii interni și externi ai neamului.

O altă latură foarte importantă și acută a acestei chestiuni o formează și latura bugetară.

Cât consumă birocratia

După calculele făcute la Marele Stat Major, s'a stabilit că birocratia armatei consumă singură aproape 2 miliarde din bugetul de 5 miliarde al Armatei.

Este însă de remarcă, și aceasta trebuie subliniat, că în timp ce pentru instrucția și întreținerea trupelor de trupă, nu s'a încasat în anul bugetar 1933—1934 decât 60 la sută din cota prevăzută, birocratia a primit și consumat totuși întreaga ei cotă parte, astfel încât se poate afirma că partea ei de consumație se ridică în realitate la 77 la sută din buget.

Dacă o industrie, oricare ar fi ea, ar fi pusă pe aceleași baze, ar merge, matematic și vertiginos, la faliment.

Armata se abate de ani de zile în această situație.

Deși toți își dau seama de ea, nimeni nu are bărbăția să o oprească, chiar cu mijloace brutale, de pe calea dezastrului și să o redreseze.

Pentru aceasta se impune ca birocratia să fie redusă cel puțin la jumătate.

Se va face armatei, numai prin acest simplu gest, un întreg serviciu:

— În primul rând economii care vor fi realizate în profitul instrucției;

— în al doilea rând se va asigura simplificarea corespondenței și implicit soluționarea rapidă și deci oportună a problemelor;
— în al treilea rând se va anima viața corpurilor de trupă prin completarea cadrelor cu ofițeri, subofițeri și soldați, care vor fi scoși din birouri.

Măsura reducerii birocrăției este cu atât mai imperioasă cu cât 7 jum. luni. Armata este, din cauza efectivelor, redusă la o completă stagnare.

Și de remarcat este faptul că pe când corpurile de trupă se golesc total de soldați în această lungă perioadă, aparatul birocratic, arătat mai sus, rămâne aproape intact.

Văzută și sub acest aspect plaga devine și mai mare.

Legea cadrelor

În legătură cu această latură a ei mai am de semnalat că s'a făcut acum 2 ani o lege a cadrelor care a limitat efectivele corpurilor și ale birourilor, dar pe când corpurile prevăzute a se înființa nu s'au înființat și efectivele corpurilor existente prevăzute a se spori, nu s'au sporit. Comandamentele, birourile și serviciile armatei au fost toate completate cu efective în ofițeri și soldați, prevăzute de această lege și multe din ele au fost chiar depășite.

Din cauza acestei aplicări unilaterale a sus zisei legi, îndreptarea urmărită de autorul ei nu numai că nu s'a realizat, dar situația s'a înrăutățit.

Astfel stând lucrurile și date fiind consecințele, este imperios necesar a tăia fără milă și la capitolul birocrăției în carne vie.

Este a treia măsură care trebuie luată și fără de care nu vom putea îndrepta nimic.

IV

Serviciile armatei

Serviciile armatei sunt: Jandarmii, Grănicerii, Ordonanțele, Minoritarii, Detașajii.

Pentru a se vedea starea pe care au creat-o fiecare în parte și toate la un loc, această problemă, să procedăm pe rând cu analiza lor.

Jandarmii și Grănicerii

Absorb respectiv 45.000 și 52.000 de oameni, ceea ce la un loc face $\frac{1}{2}$ din totalul efectivelor militare pe care le avem în perioada maximală — $4\frac{1}{2}$ luni pe an — și $\frac{1}{2}$ din efectivul total în perioada minimală $7\frac{1}{2}$ luni.

Iată și situația sub raportul cifrelor.

Prezentată și văzută chestiunea numai prin această primă a cifrelor și a proporțiilor, nu pare importantă.

Realitatea este însă cu totul alta. Ea are o repercusiune dezastruoasă asupra armatei în timp de pace și va avea una și mai dezastruoasă la războiu.

Întrădeavăr examinând, pe toate laturile chestiunea, constatăm:

În primul rând: în timp ce Jandarmii și Grănicerii care sunt trupe de poliție administrativă și vamală, încadrează aproximativ 20 regimente cu 77.000 oameni în perioada maximală — $4\frac{1}{2}$ luni pe an — armata reală, aceea care servește la pregătirea națiunii pentru războiu, încadrează în aceeași perioadă 190 regimente cu 150.000 oameni.

Aceasta înseamnă că pe când primii au aproximativ 4.000 oameni de regiment, armata are majoritatea regimentelor cu 500 oameni, o mică parte cu 600 oameni și o parte și mai mică (trupele de pe frontieră cu 1.600).

Cine este de meserie știe ce însemnătate are acest fapt asupra posibilităților pregătirii de războiu, a unităților respective.

Și dacă cel puțin am fi în această situație tot anul. Dar situația este mult mai gravă în perioada minimală — $7\frac{1}{2}$ luni pe an — fiindcă în timp ce în această perioadă, Jandarmii și Grănicerii păstrează aproximativ un efectiv de 50—60.000 de oameni, *adevărata armată reduce pe ale sale numai la 50.000 oameni* din care 20.000 sunt ordonanțe, iar restul sunt absorbiți de birocrăție și de serviciile corpurilor.

Se poate ușor închipui care este și aspectul și valoarea acestei armate în această perioadă în care 30.000 de cai mănâncă degeaba, și 12.000 de ofițeri și tot atâția subofițeri nu fac altceva decât școli teoretice, vin aproape degeaba la cazarmă unde se sbat cu dificultățile pe care le creează lipsa oamenilor și lipsa de ocupație, se exasperează, clevelesc și se demoralizează.

Pericolul

Pentru a concretiza și mai bine monstruoza situație, subliniez că în această perioadă pe când, pe de o parte Grănicerii au pentru 8 regimente 26.000 oameni, sunt Corpuri de Armată care au pentru toate regimentele și serviciile de sub ordinele lor — 18 regimente și 7—8 servicii aproximativ — numai 6.000 oameni, în total din care 4.000 sunt absorbiți de servicii. În timpul când Corpurile noastre de Armată se găsesc în această deplorabilă situație, Ungurii și Rușii au maximum de efective în cazărmi, ceea ce constituie pentru ei o mare, permanentă și ușor oferită șansă de a ne surprinde, printr'un atac brusc, total desarmaji în perioadele minime.

Am văzut că la acest pericol țara este expusă 7 jum. luni în fiecare an.

În al doilea rând în timp ce situația se prezintă sub raportul efectivelor așa după cum am nrătat-o, în același timp greutatea însoportabile ale birocrăției apasă invers proporțional asupra acestor două categorii de Corpuri ale aceleiași armate, Grănicerii și Jandarmii privilegiați de o parte și tot restul, imensul rest, al armatei de altă parte.

Într'adevăr pe când la armata de uscat serviciile, în afară de ordonațe, absorb 22.000 oameni, ceea ce reprezintă 14 la sută în perioada maximă și 42 la sută în perioada minimă, găsim o proporție de 22 la sută la Grăniceri și de 3 la sută la Jandarmi.

Dacă la această stare de fapt se mai adaugă și aceea, care este riguros exactă, că Jandarmii și Grănicerii nu au aproape de loc neștiutori de carte și minoritari, se poate deduce nu numai nedreptatea de tratament, dar și consecințele pe care le-au creat soluționarea dată unor probleme atât de importante de stat, soluționare care să fie făcută în cadrul ansamblului de către organul superior răspunzător de organizarea întregii apărări a statului, a fost făcută pe deasupra lui, de persoane care au dovedit foarte curând că au fost și nepricepute și de rea credință. Mă refer la Comandanții Jandarmilor și Grănicerilor, care au vrut să-și umfle personalitatea ce o comandau, încredințând pe Rege că nu se poate sprijini decât pe aceste corpuri speciale.

În al treilea rând: Jandarmii și Grănicerii având legi speciale — obținute uneori cu tot avizul contrar al Marelui Stat Major și de alte ori cu ignorarea lui totală — au ieșit, sub raportul administrativ, total de sub controlul legal al autorității militare iar, sub raportul tactic, sunt în afară de orice direcție și de orice control serios.

Cum oamenii care trec, în timpul serviciului lor activ, prin Jandarmi și Grăniceri, sunt destinați a intra la mobilizare în componerea armatei și cum față de cele 15 contingente mobilizabile, ei reprezintă 300—400.000 oameni, nu este nevoie, nici în această privință, să fie cineva specialist pentru ca să-și dea seama că viitorul generalisim, care va purta ponosul înfrângerii, va merge la războiu cu oameni de a căror bună pregătire de războiu nu s'a ocupat, însă de care va fi făcut cu siguranță responsabil.

În sfârșit, din cauza dislocării actuale a Grănicerilor, a organizării lor și a principiilor astăzi preconizate în ceea ce privește întrelbuințarea lor în acoperire, la războiu, se vor risipi în marea lor majoritate, fără să aducă acestei operațiuni, atât de importante, un real serviciu.

Din această cauză conducerea operațiunilor va avea de suferit dela început consecințele și va pune timp îndelungat până să adune, în unități noi, elementele de grăniceri care au fost răspândite pe fronturi vaste și care au luptat, cum au putut, fără o conducere unică și în desaccord cu acțiunea trupelor de acoperire ale armatei.

Accasta fiind situația, văzând inconvenientele și cunoscând consecințele ei, găsim că nu este altă soluție de recomandat decât „la loc mișcarea”.

În loc de 3 armate care au astăzi 3 conduceri diferite, să formăm una singură și cu o singură conducere.

În cadrul acestei armate unice, fiecare element să-și aibă, păstrând proporțiile, roșul și rolul său.

Aplicând acest elementar principiu se va putea reduce, fără niciun risc — din contră îmbunătățind situația și posibilitățile tuturor — la un sferi efectivul Grănicerilor și la mai mult de jumătate acela al Jandarmilor.

Serviciile armatei. — Ordonanțele

Avem aproximativ 20.000 de ordonanțe legale. În această fabuloasă cifră nu intră soldații dela caii ofițerilor; șoferii; conducătorii dela numeroasele trăsură și ajutozii lor, totdeauna de rigoare; ordonanțele pe care le iau plutonierii; abuzurile, care sunt foarte numeroase; numeroasele schimbări de ordonanțe care au loc, de mai multe ori în cursul anului și nici suprapunerile de ordonanțe care au loc în perioada premergătoare liberării contingentului.

Pentru a vedea cât apasă ordonanțele și serviciile asupra efectivelor întreținute din bugetul Ministerului Apărării Naționale, să examinăm chestiunea numai la armata de uscat (fără Grăniceri și Jandarmi), aeronautică și marină.

Luăm numai cifra lor legală: 17.200.

Singură reprezintă 10 la sută din efectivul întregii armate în perioada maximală și 31 la sută în perioada minimală.

Dacă acum se judecă situația pe care o creează această stare în paralel cu aceea cunoscută de soldați — care de fapt sunt tot servitori — absorbiți de serviciile armatei și ale corpurilor, servicii care se ridică în perioada maximală la 14 la sută și în cea minimală la 41 la sută, ajungem la fantastica constatare că în prima perioadă, 24 la sută și în cea de a doua perioadă 72 la sută din armată se întrebuințează în serviciile personale și în serviciile armatei.

Aceasta înseamnă, nici mai mult nici mai puțin, că suntem o armată de ordonanțe.

Din această cauză s'au răsturnat și în această privință rolurile.

Armata noastră, aceea care cu adevărat face un serviciu util fiindcă se instruește, a rămas în minoritate, iar serviciile ei s'au transformat în majoritate.

La noi, armata este aslăzi de fapt în serviciul serviciilor, iar nu serviciile în serviciul armatei.

Într'adevăr, pe când la noi serviciile și ordonanțele reprezintă peste 24 la sută numai 4½ luni pe an (perioada maximală) și 72 la sută în restul timpului, din globalul efectivelor întreți-

nute sub drapel, la alții serviciile variază, în tot timpul anului de instrucție, între 18—25 la sută.

Starea aceasta din timp de pace a avut o nefastă influență, după cum era fatal, și asupra compunerii pe care o avea armata la mobilizare.

În această armată pe care o vom mobiliza, serviciile înghit 60 la sută din totalul efectivelor mobilizate — cifre găsite la venirea mea în capul instituției.

Pe când acesta este spectacolul pe care-l dăm noi și în această privință, ce constatăm la alții?

Ei bine, constatăm că:

— În Polonia, ofițerii sunt mai puțin plătiți ca ai noștri, indexul de vicaș acolo este mai ridicat ca la noi, avantajele acordate ofițerilor sunt mai puține și totuși ofițerii polonezi nu au ordonanțe.

— La Cehoslovaci situația se prezintă ca și în Polonia.

— În Franța nu au drept la ordonanță decât ofițerii cu drept la cal și serviciul lor de ordonanță este îndeplinit de același soldat care le îngrijește și calul.

Iată ce fac alții.

Să vedem acum atât latura financiară cât și aceea a repercusiunii pe care o are această chestiune asupra pregătirii noastre de războiu.

Ordonanțele noastre costă pe Stat peste 188.000.000 lei pe an, ceea ce în zece ani face 1 miliard 880.000.000 lei. Este suma cu care am fi putut regenera munițiile sau moderniza armamentul nostru.

Iar sub raportul pregătirii de războiu este de remarcă că 20.000 de ordonanțe reprezintă tot atâția soldați superficiali sau chiar total neinstruiți. În consecință în compunerea armatei mobilizată de mâine vor intra alți 300.000 soldați nepregătiți.

Adăugând la această cifră pe aceea pe care o dă oamenii dela servicii (250—300.000) și pe aceea pe care o reprezintă Jandarmii și Grănicerii vărsați armatei, ajungem la constatarea că 5 la sută din armată, cu care vom înfrunța grozăviile războiului, va fi sub raportul bunei pregătiri ceea ce am arătat că poate fi.

Se va putea apăra în astfel de condiții, cel puțin onorabil frontierele? Cine ar putea avea cetezanța să o afirme și să-și ia conștient și răspunderea?

Ce este de făcut?

De sigur că între cele două extreme, abuzul scandalos dela noi și sobrietatea altora, se poate găsi o măsură medie. Cunoșcând patriotismul și disciplina ofițerilor noștri, sunt sigur că ei vor consimți fără ezitare la abandonarea unui drept câștigat, dacă li se va arăta atât situația cât și consecințele ei.

Lăsând o singură ordonanță la toți ofițerii însurați, indiferent de grad, și dând ofițerilor neînsurați dreptul de a folosi, în afara programului de instrucție un soldat din unitatea lor, se va putea realiza anual o economie de 150—180.000.000 lei.

Minoritarii

Am instruit, în ultimii zece ani, aproape 400.000 de minoritari. Prin acest sistem am făcut o armată inamicilor noștri.

Informațiuni verificate au stabilit că Ungurii contează, în cartelele de mobilizare ale unităților lor dela Est de Tisa, pe Ungurii instruiți de noi, pe care speră de sigur să-i primească și înarmați.

Este probabil că aceleași speranțe și calcule le nutrește și le face atât Bulgarilor cât și Rușii.

Am executat cu o conștiință, pe care este păcat că nu am generalizat-o în toată activitatea noastră publică, angajamentele pe care le-am luat, de a crea condițiuni egale la drepturi și îndatoriri tuturor acelor care trăiesc la noi.

Ne-a costat acest exces de zel și de conștiință numai în ultimii zece ani aproximativ 3.700.000.000 (cetiți miliarde) de lei.

În schimb, am lăsat 75.000 români în prisoa de contingent, adică complet neinstruiți.

În plus, în lipsă de fonduri, nu am chemat în ultimii 12 ani, nici ofițerii de rezervă și nici completații și rezervații la concentrările legale.

Cu cei 3.700.000.000 lei cheltuiți ca instrucția minoritarilor, puteam să ne modernizăm tot armamentul, animând și dezvoltând industria națională, mai puteam să regenerăm muniții în valoare de 50 miliarde, sau în fine, puteam să chemăm la concentrările legale, pentru completarea și întreținerea pregătirii lor de războiu, 2.500.000 soldați și 12.000 ofițeri rezervați români.

Aceasta este latura financiară a problemei.

Nu este însă singura.

Astăzi armata noastră are, și mâine la războiu va avea, în medie, în rândurile ei, aproximativ 30 la sută minoritari.

În războiul trecut, și numai unitățile de moldoveni, au avut în rândurile lor 4 la sută evrei. Se știe de toți ce au pățit: armata, administrația și teritoriile ocupate și prizonierii români, de pe urma acestor oameni pe care i-am crescut, menajat, primit și tratat de multe ori mai bine ca pe frații noștri de sânge. În spatele panicilor, trădărilor, predării unităților, alarmismului, defetismului, maltratării populației și a ofițerilor noștri prizonieri erau totdeauna capetele pericinate.

Sau uitat toate acestea. Uităm ușor. Este o crimă că o facem fiindcă o vom plăti foarte scump.

Ce vom păși mâine este ușor de prevăzut. Cine poate să-și ia răspunderea să apere fruntariile țării și independența neamului cu o armată, în a cărei compunere vor intra 30 la sută minoritari?

Eu nu.

Nicio altă țară, din acelea, care au aceleași angajamente, nu s'a ținut de ele cu același zel ca noi.

Aproape același procent de minoritari a răsturnat, când s'a prezentat momentul, o monarhie de care erau legați prin legături, tradiție și cultură de mai multe ori seculare.

Cum putem să ne facem noi iluzia, care nu avem nici organizarea, nici trecutul, nici prestigiul, nici administrația Austro-Ungariei că nu ne vor răsturna și pe noi?

Cum putem să pretindem Ungurilor dela noi să se bată în contra fraților lor?

Măsura pe care am luat-o de a-i trimite atât în timp de pace cât și la începutul războiului pe alte fronturi, este și plină de consecințe și puerilă.

— Este plină de consecințe dezastruoase fiindcă a încercat mobilizarea armatei, producând haosul. A creat spectacolul continuu de vânătărie de soldați, care circula neconștienți pe socoteala Statului, dela un cap la altul al țării.

La mobilizare, acești oameni mergând la corpurile unde vor fi chemați, vor arunca pe toate căile sămânța anarhiei, se vor deda la acte de sabotaj, vor răspândi panica, vor practica spionajul și trădarea, iar acei care vor ajunge la unitățile lor, vor antrena în defetism, la predări și dezertări în masă.

— Este puerilă fiindcă măsurile de repartiziție inițială a forțelor nu poate avea la războiu durată.

Realitățile lui ne vor forța să aducem, din prima săptămână, forțe de peste tot și de ori unde, pentru a conjura pericolul. Iată atât adevărul, cât și perspectiva.

Ce este de făcut?

Să încetăm a instrui minoritarii, cel puțin pe cei din categoria periculoșilor. Să-i scoatem din lucrările de mobilizare, ceea ce an și dispus să se facă și să-i întrebuițăm în unități organizate, după o sumară și de formă instrucție, la lucrările de redresare ale Statului; să-i folosim în serviciile secundare, etc., ceea ce de asemeni am luat măsurile să se facă.

S'ar putea face cu acest sistem o economie de 250—300.000.000 lei anual.

VI

Serviciile armatei. — Detașajii

Din cauza uzului și a abuzului de autoritate practicate de Comandamentele și de burocrația noastră; din cauza inerției comandantilor de corpuri care nu reacționează, disciplinat bineînțeles, la toate aceste abuzuri de care de multe ori profită și ei; din cauza miilor de ofițeri — aproximativ 3000 — care circulă anual la și pe la diferite școli și centre de instrucție; din cauza serviciilor extramilitare provocate neconștient de alegeri, greve, inundații, trierea munițiilor, stațiuni balneare, călătorii de comandament și de studii, comendări, îmbunătățiri de drumuri etc., din cauza mutărilor care se fac de Minister, contrar legii, tot cursul anului; din cauza cercetărilor judiciare, din cauza sistemului arhaic de distribuție de materiale dela București către periferie și a vărsărilor de efecte, de materiale și de muniții, mii de soldați se vântură în fiecare an și continuu în lungul și în latul țării.

Sistemul este dezastruos fiindcă: produce risipă de bani; sustrage oamenii dela instrucție; întreține spectacolul dezastruos pe care-l dau soldații rău echipați cu rea ținută prin gări și pe străzi; înlesnește răspândirea, printre soldații izolați și prin ei în cazărmi, a curentelor criminale; desorganizează corpurile de trupă; provoacă scriptologie numeroasă etc., etc.

Nimeni nu ar avea putința să concretizeze pe o schiță sau prin date, în totalitatea și multiplicitatea lui, răul pe care-l suferă ani de zile oștirea din aceste cauze.

Toți își dau seama de el. Totuși continuăm cu toții să privim cu brațele încrucișate la ravagiile pe care el le face.

Este totuși și în această privință o soluție radicală, fără a fi revoluționară.

Nimeni — comandanți, comandamente sau servicii — să nu mai aibă dreptul a cere, dela corpuri, soldați peste accia prevăzuți anual de Marele Stat Major în tabelele de repartiziție.

Odată soldații repartizați, nimeni să nu mai aibă dreptul, sub niciun motiv, a-i înlocui.

Mutările de soldați să se facă la epocile prevăzute de lege.

Ministerul Apărării Naționale să reziste la ingerințele pe care le fac oamenii influenți și să înceteze sistemul pe care-l practică astăzi, pe o scară foarte întinsă, și prin care soldații sunt luați zilnic dintr'un loc și duși într'altul prin ordine de cabinet.

Școalele, serviciile și comandamentele să aibă repartizați, dela incorporare, oamenii necesari lor. Ofițerii mutați sau detașați să nu mai târască după ei ordonanțele. Cum mutările acestora au luat proporții catastrofale în ultimul timp, perturbațiile pe care le provoacă în lucrările de mobilizare mutările soldaților care-i însoțesc sunt extraordinare.

În ce privește distribuțiile, vărsările, corespondența dela centru către periferie și invers se poate recurge la sistemul astăzi aplicat universal: poșta și trenul.

Trebuie să mergem și în această privință cu pasul vremii.

Aplicându-se strict aceste dispozițiuni atmosfera corpurilor se va clarifica, ordinea administrativă în servicii personale va fi mai puțin posibilă fiindcă controlul efectivelor se va putea face mai serios.

VII

Bugetul

Este icăna fidelă care arată, dintr'odată și complet, atât eforturile pe care o națiune le face în cadrul bugetului general al Statului pentru apărarea sa națională, cât și acela făcut în cadrul bugetului militar pentru instrucție și redresarea armatei.

— Cum ne prezentăm noi, comparativ cu alții, din aceste două puncte de vedere?

Detestabil.

— Într'adevăr:

În ceea ce privește bugetul general, efortul făcut pentru organizarea apărării noastre naționale a fost minim, fiindcă fondurile destinate armatei au oscilat în ultimii 10 ani între 12 la sută și 24 la sută din bugetul general al Statului (fără regulo autonome).

Aceste cifre sunt însă teoretice, fiindcă în realitate din cauza crizei nu s'a ordonat decât circa 75 la sută.

Pe când la noi se aplică, din punct de vedere general, acest tratament armatei, țările conștiente de pericol au procedat invers. Rusia a cheltuit în ultimii 10 ani, pentru înarmare, între 50 la sută și 60 la sută din bugetul general.

Italia și Jugoslavia au atins uneori aproape aceleași cote prin cheltuieli făcute în credite extraordinare.

Efortul făcut de aceste națiuni este astăzi cu prisosință răsplătit.

Dovada o face prestigiul mondial de care ele se bucură și greutatea pe care o au în cadrul echilibrului politic internațional.

Dacă și noi am fi urmat aceeași politică, nu am mai avea nevoie să ne apărăm astăzi hotarele cu înstruniri antirevizioniste, fiindcă campania revizionistă nu ar fi prius și nici nu ar fi putut fi făcută cu atâta îndrăzneală și sfidare.

În ceea ce privește structura bugetului militar ea este și mai detestabilă.

Examinând curba urmată în ultimii 10 ani de capitolele bugetului nostru militar, constatăm că: dela 1924 și până astăzi, în timp ce curba cheltuielilor făcute cu personalul a mers continuu și vertiginos în sus, trecând dela 30 la sută, cât era în 1924, la 66 la sută în 1933; curba cheltuielilor destinate materialelor a căzut progresiv și vertiginos în jos, trecând tot dela 30 la sută, cât era în 1924, la 6 la sută în 1932 pentru a urca la 11 la sută în 1934.

Cu alte cuvinte, pe când cheltuielile de materiale se găseau în 1924 pe același plan cu acela de personal, ele au coborât la 6 la sută pe când personalul s'a urcat la 70 la sută.

Monstruoasă mai mare nu se poate găsi nicăieri în istoria bugetelor militare ale statelor.

În Polonia cota rezervată materialelor, în bugetul militar ordinar, reprezintă 40 la sută.

Consecințele sunt evidente.

Pe când Polonia și Rusia au astăzi tot materialul modernizat și completat și potențialul industrial de războiu dezvoltat la maximum, noi avem o armată de personal fără material, iar industria noastră de războiu nu numai că nu a fost dezvoltată dar, din lipsă de comenzi, s'a distrus și ceea ce mai exista.

Cauza trebuie căutată în politica făcută cu monedele dela 1928 încoace cât și în structura bugetului nostru militar.

Dacă continuăm sistemul încă câțiva ani, vom distruge, fără putință de refacere, materialele care ne-au costat sute de miliarde, fiindcă armamentul neglijat și nereparat la timp pierde vertiginos calitățile și termină prin a se transforma în fier vechiu.

În starea de fapt creată de proporția de cheltuieli dintre personal și material, întâi și perspectiva.

Dezastrul sub raportul instrucției

Să vedem acum ce ne arată același buget sub raportul instrucției.

Ei bine ne arată un și mai mare dezastru.

Într'adevăr curba fondurilor destinate instrucției a trecut dela 2,7 la sută cât era în 1925 la 0,50% (zero, cincizeci la sută), în 1932 pentru a se urca la 1 la sută în 1933—1934.

Dacă însă se ține seama că mare parte din acest fond a fost după cum vom arăta la timp, întrebuințat în alte scopuri, putem afirma că în realitate, pentru instrucția propriu zisă a trupelor de trupă, nu s'au întrebuințat nici 50 la sută din ridicola cotă de 0,50% a fondului rezervat instrucției prin buget.

Cu alte cuvinte, în realitate, fondul rezervat instrucției întregii armate reprezintă numai 0,25 la sută din bugetul militar.

Ce s'a putut face cu aceste sume?

Nimic.

Din această cauză:

— trageri cu grenada nu se mai fac de loc;

— tragerile de instrucție ale infanteriei și artileriei sunt ca și inexistente;

— tragerile de luptă, absolut indispensabile pentru pregătirea morală și tehnico-tactică a trupelor, nu s'au executat niciuna dela războiu și până astăzi.

La Polonezi și la Francezi toate diviziile fac, în fiecare an în taberele de concentrare, câte o asemenea tragere la care participă.

în cadrul unei situații tactice, toate unitățile diviziei și tot armamentul.

— Tragerile reduse s'au abandonat total din lipsă de cartușe. Numărul de cartușe de infanterie trase de armata noastră oscilează între 1—5 la sută din necesar, la Polonezi și Cehi variază dela 80 la sută—100 la sută, iar Bulgarii trag 20—50 la sută, și Ungurii 50—90 la sută!

— De concentrările completașilor rezerviștilor, călărașilor cu schimbul, ofițerilor de rezervă nu mai vorbește nimeni.

Avem 2.500.000 de rezerviști și 12.000 ofițeri nechemați la concentrare. Mulți dintre aceștia sunt destinați, prin lucrările de mobilizare, să comande unități la războiu. Ei nu au înțeles, nu au regulamente, nu cunosc noile mijloace de luptă și totuși vor trebui să ducă unitățile lor prin focul inamicului la izbândă.

Le vor duce la căsăpie.

— Concentrările în tabere de instrucție, din lipsa taberelor și a fondurilor au dispărut cu totul. Fără ele instrucția comandanților și comandamentelor nu se poate face. Din această cauză selecționarea comandanților de Mari Unități se face numai în baza lucrărilor teoretice. Care vor fi consecințele le vom vedea, fără îndoială, și mai mult, le va simți nația la războiu.

Unde putem ajunge cu aceste procedee și ce putem spera dela o astfel de armată și dela astfel de comandanți în caz de pericol.

Nimic, absolut nimic.

Care este soluția, fiindcă trebuie să fie una.

Ei bine, este.

Din două una: ori se sporește cu 1—2 miliarde bugetul armatei, ceea ce nu e deloc posibil; ori se întrebuițează rațional mijloacele financiare, care se pun astăzi la dispoziție, ceea ce este posibil.

Să avem deci curajul să reducem birocrăția și să deparazităm oștirea.

În modul acesta se vor micșora cheltuielile de personal, în avantajul materialelor și instrucției și se vor crea posibilități normale de înaintare a elementelor valoroase, a căror cale este astăzi blocată de elementele parazitare, care au infundat Comandurile, Cercurile de recrutare, birourile etc., etc.

Cu sistemul aplicat până astăzi de a împinge la fiecare presiune a presei sau a cluburilor, elementele dela bază către vârful

piramidei, am deplasat centrul ei de gravitate. Toți refugându-se cu precipitare către vârf, au făcut gol în jos.

De aci necesitatea de a înmulți numărul elevilor în școlile militare.

Este cauza care a făcut ca bugetul personalului să treacă, în 10 ani, dela 30% la 70%. Dacă continuăm astfel reedităm, pe spina apărării naționale, clasicul sistem al sacului, în care cu cât torni cu atât este mai gol.

Trebuie să avem curajul să răsturnăm și în această privință piramida.

Baza ei trebuie să fie serioasă. Pentru aceasta cei mai mulți ofițeri trebuie să fie în josul iar nu în susul ei.

Trebuie însă, printr-o lege sănătoasă a selecționării ofițerilor și mai ales prin aplicarea ei cu metoda reclamată de dreptate, de egalitate, de respectarea meritului și de înlăturarea favoritismului, să se asigure seurgerea lentă, ordonată și continuă, iar nu sacadat ca astăzi, către vârful erahlăiei numai a elementelor bine selecționate.

Principial numai 40% din fiecare promoție ar trebui să pășească pe treapta ofițerilor superiori, iar din aceștia numai 15%—20% pe aceea a ofițerilor generali.

Aceasta este proporția respectabilă în țările unde există o conducere și o grijă reală pentru respectarea condițiilor de asigurare a destinului neamului.

La noi, sută la sută din fiecare promoție are pretenția să devină ofițeri superiori și chiar generali.

Aceasta fiind, din cauza împrejurărilor turburi, au găsit conducători care să se preteze.

Este, ca în totul și în toate, consecința slăbiciunii. Cu cât se va ceda la pretențiunile individuale, cu atât ele vor crește și cu atât va fi mai greu să le opunem la un moment dat un veto categoric.

Ce s'a petrecut în ultimul timp în privința avansărilor și a ecoului lor este concludent. Trebuie schimbat sistemul. Dacă îl continuăm, conducerea căpitanilor va veni și la scurt interval de timp va urma de sigur aceea a subofițerilor și soldaților.

Lipsa planului de organizare și dotare

Planul de organizare nu a existat. Armata noastră are astăzi, din punct de vedere organic, aproape același aspect ca în 1914.

Toți au evoluat. Noi nu numai că am păstrat, dar chiar am îngreunat vechiul sistem organic cu care am făcut războiul. Este suficient să se vadă ce s'a făcut în această privință cu Ministerul Apărării Naționale și cu Marele Stat Major care au dat primul exemplu, înmulțind numărul birourilor până la refuz.

Este cazul să recurgem la o nouă organizare, care pe de o parte să corespundă cerințelor viitorului războiu, comandamentelor noastre politice, posibilităților și condițiilor noastre economice și sociale, iar pe de altă parte să folosească cât mai rațional și mai complet, materialele existente.

Iată problema.

Ea a fost studiată și va fi supusă C. S. A. T., la prima lui întrunire.

În ce privește planul de dotare, am avut unul.

Nimeni însă nu a ținut seamă de el. Fiecare ministru de războiu care a venit și fiecare guvern care s'a perindat, a avut planul lui și din această cauză a luat-o de-a capu. Voind să facă mai bine a făcut de sigur mai rău.

Nu este nici locul nici timpul să căutăm vinovații.

Trebue să privim în această privință, înainte către viitor, fără însă a opri anchetele în curs, care trebue să aducă sancțiunile. Fără ele nu se va restabili încrederea. Fără încredere nu există nici energie, nici posibilitate de muncă. Lamentările, încredințările și sancțiunile nu vor rezolvi însă problema.

Pentru aceasta trebue să știm ce vrem, să plecăm dela ceea ce putem și să ne menținem pe calea începută, adică să continuăm. Avem deci nevoie de un plan. Planul trebue să plece dela ceea ce avem ca armament și ca muniții.

Acestea trebuesc reparate, modernizate, regenerate.

În paralel să procedăm la completarea lipsurilor strict indispensabile și în ordinea de urgență, care este: puști mitraliere, obuziere de câmp, material antiaerian, materiale chimice, aviație, transmisiuni, artilerie de C. de A.

Cu alte cuvinte, un program simplu la a cărei bază să stea condițiile principale următoare:

- crearea și dezvoltarea potențialului nostru;
- tratativele dela Stat la Stat pentru înlăturarea intermedierilor, scurtarea timpului și diminuarea riscurilor;
- conlucrarea în primul rând cu aliații, dând primul loc aliaților vecini.

În fine, oricare ar fi programul: bun sau mediocr, trebue asigurată continuitatea executării lui. Fără această asigurare, orice efort este inutil.

Spectacol dezastruos și demoralizant, oferit atât de copios de afacerea Skoda, nu trebue, nu este bine, să se mai repete.

IX

Concluziuni

Am indicat lapidar rănile în care trebue să se înfigă adânc bisturiul.

Armata noastră prezentându-se astăzi ca un monstru, al cărui cap este disproporționat față de un corp complet găunos și ale cărui organe funcționale, — serviciile — sunt hipertrofiate, trebue să o reducem la proporțiuni armonice spre a-i asigura o dezvoltare normală și posibilități de viață.

Cu alte cuvinte nu este altceva de făcut decât să se reducă pur și simplu, comandamentul și serviciile armatei la ceea ce este indispensabil corpului actual, ori să se dezvolte corpul până ce el va avea dimensiuni normale față de cap și membre, ceea ce nu este posibil, fiindcă resursele națiunii nu ne îngăduie.

Deci trebue tăiat și suprimat tot ce a crescut inutil.

În paralel trebue:

- să se pună capăt sistemului actual de legiferare;
- să se simplifice și să se armonizeze legislația;
- să se renunțe la sistemul care a făcut ca în loc de o singură armată, cu o singură conducere, să avem 3 armate cu 3 conducători diferiți;
- să se renunțe atât la abuzurile cât și la metodele care constituiesc a 3-a cauză principală a dezordinii și slăbiciunii noastre de astăzi și anume:
 - instruirea minoritarilor,
 - detașările și

— ordonanțele, care pot fi reduse fără niciun pericol la o treime, și în fine

— să se deparaziteze ostirea de toți aceia, cari au ajuns (prin cunoscutele sisteme și datorită și mai cunoscutelor slăbiciuni, de care am dat dovadă după războiu) către vârful piramidei, de unde, fără a aduce niciun serviciu, rod numai din bugetul statului și constituie un impediment și o rea școală.

În afară de toate măsurile indicate mai sus, măsuri care se pot rezolva în cadrul strict al conducerii armatei, mai sunt și alte două care sunt de domeniul general.

Este problema curățirii aparatului de stat de elementele periculoase și aceea a acoperirii.

Curățirea aparatului de Stat

Din cauza lipsei unui criteriu conducător al calculelor și influențelor politicianismului, a ignorării pericolului și nepăsării care caracterizează nația, minoritarii au pătruns în ultimii 10 ani în tot aparatul statului și au reușit să se infiltreze în cantitate considerabilă pe treptele cele mai înalte ale conducerii.

De aci, fără să o arate și lucrând ca niște adevărate termită cu metodă și întotdeauna perfid, sapă neconștient la temelia statului.

Este una din cele mai periculoase cauze, fiindcă este invizibilă și nepipăibilă, a desorganizării, a haosului și a regimului în care ne sbatem.

Fiindcă, cum putem să ne explicăm faptul evident că instituții ca Poșta, Căile ferate, Finanțele care înainte de războiu constituiau nu numai fala noastră și serveau de multe ori drept exemplu țărilor cu alt trecut și cu altă vechime, astăzi sunt în halul în care sunt.

Au pierdut Românii, toți Românii, dintr'odată calitățile de care au dat dovadă, când erau apreciați pe baza rezultatelor și acțiunii lor ca buni organizatori, patrioți, energici, cinștiți, pricepuți, devotați serviciului etc., etc.?

Este cu puțință aceasta?

De sigur că nu.

Cercetând însă structura organismului nostru de stat și meditănd profund asupra lui găsim însă deslegarea enigmei.

Într-o documentată lucrare întocmită la Marele Stat Major se poate vedea cât de mare este cangrena care roade organismul nostru în această privință.

Sunt instituții și regiuni în care ne-am transformat, în ceea ce privește aparatul conducător, din majoritari în minoritari.

Este cea mai bună armă pe care am dat-o pentru Geneva în mâna Ungurilor fiindcă am făcut noi înșine dovada sau că nu suntem majoritari sau că nu suntem, sub raportul culturii și pregătirii, în măsură să administrăm ceea ce am pretins că ni se cuvine.

Dar aceasta este numai o latură a chestiunii. Pe mine mă interesează și sunt responsabil numai de influența dezastruoasă pe care ea o are asupra apărării naționale.

De aci explicația motivului pentru care m'am amestecat în aceste chestiuni și perseverența cu care urmăresc executarea purificării statului din acest punct de vedere.

Dacă nu se realizează grabnic această purificare, tot ce se cheltuiește cu înarmarea poate fi socotit ca inutil, fiindcă în situația de astăzi nu putem pune ordine în lucrările noastre de mobilizare, nu putem dezvolta potențialul nostru, nu vom avea siguranța liniștii mobilizării, posibilitatea concentrării armatei și nici a alimentării ei.

De aceea cer și profit și de această ocazie a cere cu tărie să se procedeze cu repeziune, cu energie, cu corectitudine și cu continuitate în această operă de purificare a organismului statului.

Sprânge aceste cereri pe situația pe care am întocmit-o sub formă de grafice, pe care o țin la dispoziție și care face dovada evidentă cât de periculos este vulcanul pe care singuri l-am alimentat sub noi și cu care ne-am minat peste tot.

Chestiunea acoperirii

În paralel cu purificarea aparatului de stat și cu aceeași grabă trebuie să rezolvăm problema acoperirii frontierelor.

Astăzi ele sunt complet descoperite. Sunt fără fortificație, fără trupe și fără obstacole naturale.

Condițiuni în care ne mobilizăm — mobilizare națională — și capacitatea căilor ferate nu ne dă puțința, în caz de atac brusc, să ajungem la frontieră decât după 14—20 zile.

Ce se va întâmpla în acest interval, ce ravagii pot face trupele motorizate și aviația inamicului, cât teritoriu vor putea ele ocupa, este ușor de închipuit.

Ne trebuie un stăvilă și trebuie ca el să fie puternic.

Fortificații nu putem face în grabă, și costă zeci de miliarde. Obstacole naturale nu putem improviza.

Atunci ce este de făcut pentru a ne garanta hotarele și pentru a împiedeca eventualele atacuri bruscate și posibilitatea lor de pătrundere către interior?

Răspunsul este simplu.

Trebue să avem, din timp de pace, suficiente trupe în tot lungul frontierei.

Trebue ca aceste trupe să reprezinte în permanență o forță, trebue ca ele să poată fi în tot momentul disponibile și la fața locului.

Pentru aceasta ne trebuie cazărmi.

Am arătat care sunt și cum se pot face cu bani pușini și repede (raportul No. 1.142 din 25 Mai 1934).

Cer și cu această ocazie să se înceapă chiar în perioada de lucru a anului aceste realizări.

Este urgent necesar să începem cel puțin cu frontul de Vest.

Altfel, Ungarii vor ajunge în 7—8 zile la Cluj și Alba-Iulia.

X

Inchidere

Prin concluziunile publicate „Prefața la planul general de reorganizare a armatei”, s'a închis.

Am hotărât să dau publicității această prefață, pentru a arăta tuturor cât era de dezastruoasă situația oștirii în 1934.

După cum s'a putut constata „Prefața” a fost strigătul meu de alarmă. Nădăjduiam să aduc la realitate o conducere a cărei nepricepere, ușurință și inconștientă rea voință, îndrepta Armata și odată cu ea Țara, cu pași repezi spre prăpastie.

Sub amenințarea unui ciclon care se anunța și care odată deslănșuit ar fi putut să spulbere hotarele noastre, am primit să iau conducerea Statului Major în Decembrie 1933.

Am pus condițiunile pe care le voiu arăta cu altă ocazie. Au fost acceptate și mi s'a dat încredințarea că voiu fi lăsat să lucrez nestingherit.

Am început opera de reclădire a armatei pe temelii noi și sănătoase.

Din nefericire, măsurile de îndreptare pe care le luam se loveau necontenit de grele piedeci. Ele îmi erau puse zilnic în cale de aici ajunși prin cunoscutele mijloace, la conducerea Țării și a Armatei.

Simțeau că activitatea mea primejdia și înaltele lor situații și nesecatele izvoare de câștiguri necinstite.

Lupta a fost grea, dar dreaptă, dărâ și mândră.

Am ieșit înfrânt.

Mocirla mă învinsese.

Am plecat, spunând ofițerilor din Marele Stat Major care mă ascultaseră și care mă ajutaseră și pentru care nu voiu găsi niciodată destule cuvinte de bună apreciere și de meritate laude, că „scobor treptele edificiului pe care-l reclădisem și-l purificasem, tot cum le-am urcat, adică cu capul sus; că am tras în instituție o dără de lumină pe care nimeni și nimic nu o va stinge și că nu pleacă din mijlocul lor un om mort, ci, unul mai viu ca niciodată”.

„Dăra de lumină” nu a dispărut nici astăzi.

Directivele date de mine, au fost urmate în liniile lor mari an cu an. Lipsind însă priceperea, perseverența și metoda, ritmul pe care-l însușisem operei de refacere, s'a stins.

Totuși, multe din lipsurile materiale arătate de mine, au început să fie acoperite. Nu după un plan bine chibzuit ci potrivit intereselor acelor care au făcut din apărarea națională tarabă.

În ultimul an, sub apăsarea evenimentelor care se prăvăleau vertiginos peste capetele noastre, evenimente care nu au fost înțelese la timp, conducătorii Țării au fost siliți să grăbească cu înzecite sacrificii, măsurile de îndreptare.

A fost însă în zadar.

Nimic nu se poate înlăptui trainic pe furtună.

Dacă aș fi fost cel puțin ascultat și dacă aș fi fost lăsat să lucrez, Armata nu ar fi fost dotată cu material uzat, cumpărat în grabă de oriunde s'a găsit și cu prefuri pe care a trebuit să le acceptăm și nici Țara n'ar fi făcut dărușoarele sacrificii materiale pe care a fost silită să le facă.

Armata nu are nicio vină

De aceea țin să afirm și să subliniez că, de pierderea granițelor nu este și nu trebuie făcută vinovată Armata. Responsabilă este numai conducerea politică, care nu a pregătit-o din vreme și din această cauză nu a întrebuintat-o când a fost nevoie.

Cunosc Armata.

Cunosc pe soldații și pe ofițerii ei.

Oricare ar fi fost starea materială a Armatei, ofițerii și soldații s'ar fi bătut.

Pentru salvarea țării, pentru păstrarea onoarei, pentru mândria tradițiilor ei și pentru respectul morților ei, Armata s'ar fi luptat.

Ea s'ar fi sacrificat, chiar fără folos, dacă i s'ar fi cerut.

Conducerea i-a refuzat însă această supremă satisfacție.

Cu toate umilințele la care a fost supusă, Armata a păstrat neștirbit moralul și încrederea ei într'un destin mai luminos.

Resemnată, stă cu arma la picior și se instruește.

Ea nu uită și nu iartă că a fost lăsată să privească, fără să tragă, la cea mai dureroasă spintecare a sufletului și trupului țării.

1 Octombrie 1940.

General ION ANTONESCU

Biserica alături de Conducătorul Statului

Scrisoarea I. P. S. S. Patriarhul Nicodim

D-l General Ion Antonescu a primit din partea I. P. S. Patriarh Nicodim, următoarea scrisoare:

„Domnule General,

Ați făcut pasul eroic. Știu că ați ezitat mult, dar nu s'a putut altminterlea face. Aceasta a cerut-o salvarea Patriei.

Toți oamenii de bine din Țara aceasta și masele compacte ale poporului sunt alături de Domnia-Voastră. Oștirea țării vă este devotată. Biserica roagă călduros pe Dumnezeu să vă dăruiească putere, ca să duceți cu izbândă treburile până la mântuirea deplină a Patriei, și Neamul Românesc vă va fi recunoscător din generație în generație.

Înainte dar cu Dumnezeu Cel Sfânt!

Patriarhul României
NICODIM

Telegrama I. P. S. S. Mitropolitul Ardealului

Rog pe bunul Dumnezeu să ajute scumpci noastre Țări să-și regăsească deplin liniștea și puterea, ca uniți cu toții sub oblăduirea Maiestății Sale Regelui Mihai I-lea și sub înțelepciunea, iubirea și vitejia Domniei-Voastră, să pășim spre realizarea marilor noastre idealuri naționale.

Aceasta e misiunea Neamului nostru astăzi și am așteptat că toți, de la Conducătorul Statului până la ultimul vâstar românesc, vor face totul pentru Unirea și înfrățirea în vederea lui.

Biserica Ortodoxă a Ardealului și credincioșii ei cred în reînvierea conștiinței drepte a Neamului și așteaptă cu încredere consolidarea temelurilor de vieneză ale Statului Român.

Mitropolitul Ardealului
NICOLAE

Telegrama L. P. S. S. Mitropoliei Blajului

În ziua comemorărilor tuturor unirii românești, mulțumind lui Dumnezeu în Catedrala noastră Mitropolitană din Blaj, ne-am amintit cu emoție de cel ce în aceste zile cu bărbătească hotărâre a restabilit ordinea și buna rânduială în Țară. Biserica Română Unită, trăind în cultul dragostei de Neam, al ordinei și al autorității, ține să vă asigure de întregul său devotament, și în lupta pentru binele acestui Neam și al acestei Țări va fi alături de Domnia-Voastră și tot ce veți face pentru realizarea idealului românesc. Dumnezeu vă nădă în paza Sa totdeauna. Trăiască România!

Mitropolitul Blajului
ALEXANDRU

Omagiul adus de oștire și conducătorii ei d-lui General ION ANTONESCU

Cavalerii Ordinului „Mihai-Viteazul” asigură pe Conducătorul Statului și pe Președintele lor activ de întregul devotament și declară că sunt alături de Domnia Sa în lupta grea pe care o duce pentru salvarea Țării. Trăiască Majestatea Sa Regele, Trăiască România, Trăiască Conducătorul Statului.

Cavalerii Ordinului „Mihai Viteazul” prezenți la București: General IANCOVESCU CONST., General CIHOSCHI HENRI, General SAMSONOVICI NICOLAE, General OLTEANU MARCEL, General POPESCU SANITARUL, General PANAITESCU ȘTEFAN, General OPRESCU CONST., General BADESCU RUCUR, General STANGACIU ION, General RADULESCU DUMITRU, General RUJINSCHI GHEORGHE, General GEORGESCU PETRE, General MAXIM VASILE, General RUJINSCHI NICOLAE, Colonel CORNEA NICOLAE, Colonel BOERESCU PARVE, Colonel MICLESCU NICOLAE, Colonel ARAMA ION, Colonel MARINESCU ILIE, Colonel CRAINICEANU CONST.

Telegrama Comandantului Armatei I-a

„Trupele Armatei I-a, animate de cele mai curate sentimente de iubire de țară și neam, au înțeles că imperativul categoric al ceasului de față este a vă da ascultarea cea mai desăvârșită pentru a salva ordinea și prin ea Statul.

Ele și-au făcut toată datoria. Astăzi pe întreg teritoriul armatei Ardealului este liniște completă și întreg aparatul de stat funcționează normal. Acum toate privirile noastre sunt îndreptate iarăși spre hotare.

Rog a-mi îngădui, Domnule General, să vă asigur și cu această ocaziune, personal și în numele ofițerilor și trupelor Armatei I-a, de sentimentele noastre de adânc respect, dragoste, devotament și credință neclintită.

Comandantul Armatei I-a
General DUMITRESCU

Telegrama Armatei a III-a

Ofițerii, subofițerii și soldații Armatei a 3-a, făcându-și elementara lor datorie, se bucură că au putut contribui la restabilirea ordinei și vă asigură de devotamentul lor neclintit.

Trăiască M. S. Regele, Patria și Conducătorul ei.

Comandantul Armatei a III-a
General de Corp de Armată Adj. IACOBICI

Telegrama Comandantului Armatei a IV-a

În cursul nopții de 23/24 Ianuarie, liniștea a fost restabilită complet pe întreg teritoriul Armatei IV-a.

Interpretând sentimentele unanime ale subordonaților mei și socotesc ale întregii oștiri, profit de acest prilej și rog pe domnul General subsecretar de stat la M. A. N. să binevoiască a prezenta domnului General Antonescu, Conducătorul Statului, întreaga noastră admirație pentru energia, promptitudinea și iscusința cu care Domnia Sa a dirijat operațiunile, în toată țara, în aceste zile grele.

Sunt mulțumit în special că Armata IV-a și-a făcut cu acest prilej atât de frumos datoria, răspunzând în întregime așteptărilor Țării, ale mele personale cum și asigurările pe care am avut cinstea să le fac domnului General Conducător al Statului, altă dată.

Incredințăm pe domnul General, Conducător al Statului, de întregul devotament al oștirii față de *Maiestatea Sa Regele* și domnului General Antonescu.

Comandantul Armatei a IV-a
General de Corp de Armată CIUPERCA

Telegrama Corpului I Armată

Cu ocazia tristelor evenimente, puse la cale de către dușmanii Neamului, ofițerii, subofițerii și trupa Corpului I Armată, prin atitudinea lor ostășească, prin devotamentul lor neclintit către Țară, Tron și Conducătorul Statului, au făcut ca pe întreg teritoriul Corpului I Armată să dăinuiască cea mai perfectă ordine.

Statornici în aceste sentimente, ostașii olteni, reînnoiesc jurământul lor de credință și vă asigură, domnule General, că în orice clipă sunt gata a-și sacrifica viața pentru liniștea Țării și pentru scumpa noastră Patrie.

Comandantul Corpului I Armată
General de Divizie TIL IONESCU

Telegrama Comandantului Corpului II Armată

Noi toți ostașii dobrogeni, plini de admirație pentru lupta și uriașa muncă ce desfășurați pentru binele Patriei și al nostru al tuturor, respectuoși vă rugăm să primiți din toată inima călduroasele noastre urări de sănătate și deplin succes. Vă asigurăm și de azi înainte de credința și devotamentul nostru fără nicio rezervă.

Comandantul Corpului II de Armată
General de Divizie N. MACICI

Telegrama Corpului III Armată

Domnule General,

Ați servit Țara în mod sublim în războiul de întregire al neamului, fiind unul din făuritorii României-Mari prin strălucita d-vastră activitate la Marele Cartier General. Astăzi, domnule General, tot d-vastră vă este dat să apăreți ca un lăuceafăr pe orizontul însângerat al Țării noastre, spre a o salva dela o pieire sigură.

Ați salvat-o, domnule General. Toată Țara vă poartă recunoștință neșărmurită și numele d-vastră este pronunțat cu dragoste de toată suflarea adevărat românească.

În cele cinci județe de pe raza Corpului III Armată, am păstrat liniștea și ordinea completă, așa cum ne-ați ordonat, fără nicio vărsare de sânge.

Ofițerii și trupa Corpului III Armată, făcându-și în mod sublim datoria atât pentru a păstra ordinea internă, cât și pentru a păzi frontiera de Est, rugăm pe Dumnezeu să vă dea sănătate și viață lungă ca să fiți mai departe Ingerul păzitor al acestui Neam și să făuriți o Românie-Mare, așa cum o doriți.

Să trăiți domnule General!

Comandantul Corpului III Armată
General de Divizie Y. ATANASIU

Telegramele Corpului de Cavalerie

Corpul de Cavalerie, fericit de încrederea ce domnul General Antonescu, Conducătorul Statului, a acordat-o Armatei în timpurile grele, când o serie de răzvrătiți au pus în cumpănă interesele Statului, vă roagă să primiți cele mai devotate asigurări și în numele tuturor trupelor pe care le comandați, afirm că oricând și oriunde, se poate conta pe ofițerii, subofițerii și trupa Corpului de Cavalerie, care, plin de însoțire, strigă:

Să trăiască M. S. Regele Mihai I-lea.

Să trăiască Conducătorul Statului, Generalul Ion Antonescu.

Să trăiască România.

Comandantul Corpului de Cavalerie
General de Divizie M. RACOVITĂ

Telegramele Marinei Regale

Marinarii de toate gradele din unitățile aparținând comandamentului Marinei Regale, animați de cel mai cald patriotism, în mod respectuos asigură pe Conducătorul Statului Român de tot devotamentul lor izvorât din marea lor iubire către țară.

Comandantul Marinei Regale
Vice amiral ROȘCA EUGEN

Telegramele Ofițerilor de rezervă proveniți din activitate

Personal și în numele tuturor membrilor Societății, ofițerii de rezervă și retragere, proveniți din activitate, care cunoaștem mai bine ca nimeni alții înaltele Domniei-Voastră însușiri și care v-au dat cu prisosință dreptul la suprema conducere, n'am șovăit o clipă în credința definitivă și completei izbăviri.

Toți cei ce până ieri, în activitate, vă erau alături la muncă vă slau și azi pavăză neclintită la ordine, asigurându-vă de devotamentul lor întreg ostășesc.

Să trăiți domnule General, Conducătorul și Stălpul neclintit al Neamului.

Președintele Societății
General de Corp de Armată în rezervă
NICOLAE SAMSONOVICI

CUPRINSUL

	Pag.
O lămurire de Amiral Dan Zaharia	3
Generalul Ion Antonescu de Amiral Dan Zaharia	9
Un nou regim. Proclamație către Țară (6 Septembrie 1940)	17
Proclamația d-lui General Ion Antonescu către Armată (6 Septembrie)	19
Prima lege să fie disciplina. Apel (6 Septembrie)	20
Principiile de bază în conducerea Statului. Proclamație (7 Septembrie)	21
Credința și dreptatea, legea și munca, cinstea și constituția, ordinea și omnia... Chemare către Țară (7 Septembrie)	24
De ce s'a cerat abdicarea Regelui Carol II. Comunicare făcută prin Radio (7 Septembrie)	26
Să ne unim în muncă și în luptă. Apel prin Radio (8 Septembrie)	28
Apel către Țară. (9 Septembrie)	29
Să muncim fără preget pentru a reînălța baza Statului. Apel la ordine și la muncă (11 Septembrie)	30
Generalul Antonescu nu amenință pe nimeni, nici un șovăit. Apel către Țară (11 Septembrie)	33
O Domnie nouă și o guvernare nouă. Apel (12 Septembrie)	35
Tradiția Regesască de iubire și respectul poporului. Mulțumirea adresată Țării (20 Septembrie)	39
Țara cere muncă dură și neostentată. Apel adresat plugarilor (20 Septembrie)	40
Scrisoare-răspuns adresată d-lui Iuliu Maniu. (23 Septembrie)	41
Apel către femeia română. (28 Septembrie)	44
Datoria slujitorilor Bisericii. Răspuns dat L. P. S. S. Patriarhul Nicodim Bisericii lui Cristos este dragoste, jertfă, milostenie, trudă, curățenie sufletească. Apel către slujitorii tuturor bisericilor românești (28 Septembrie)	51
Christiana Universității ardelen. Scrisoare-răspuns (1 Octombrie)	54
Serbarea biruinței legionare. Cuvântare (6 Octombrie)	55
Colaborarea militară germano-română. Cuvântare la banchetul oferit în cinstea misiunii militare germane	61
Poporul Român este pregătit să lupte pentru existența sa. Declarații (13 Octombrie)	64
Oameni și clipe de răscrucă în istoria Legiunii. Cuvântare la radio (3 Noembrie)	70
Prăznuirea zilei M. S. Regelui la Iași. Cuvântare (8 Noembrie)	74
Iași în istoria Țării. Cuvântare (8 Noembrie)	77
Universitățile trebuie să fie așezările nevăzute ale națiunii românești. Cuvântare rostită la Sibiu (10 Noembrie)	79
Românii, sus înimile îndreptate către Țară cu prilejul centenarului (11 Noembrie)	84
Adeziunea României la pactul tripartit. Declarații la Berlin (25 Noembrie)	86
Serbarea zilei de 1 Decembrie la Alba-Iulia. Cuvântare (1 Decembrie)	88

	Pag.
Cot la cot, umăr la umăr, să împlinim o nouă Românie, curată, mândră și puternică. Cuvântare la Mormântul Eroului Necunoscut (10 Decembrie)	94
Să reconstruim prin jertfa Cuvântare la scaparea pomului de Crăciun la Președinție (23 Decembrie)	101
Ordin de zi adresat Armatei (1 Ianuarie 1941)	102
Cuvântul de Anul Nou 1941. Apel către Țară (1 Ianuarie)	103
Să slăjim poporul și pe Regele lui. Cuvântare rostită la Sinaia, la scaparea Anului Nou	111
Cuvântul către Legionarii roșiți de Anul Nou	112
Unire în suflète și în acțiune. Cuvântare-răspuns la felicitările prezentate de d-l Horia Sima (7 Ianuarie)	116
Ordine, cinste, dreptate, justiție. Cuvântare-răspuns la felicitările prezentate în numele Cavalerilor Ordinului Mihai-Viteazul (7 Ian.)	118
Na avem niciun minut de pierdut. Cuvântare-răspuns la felicitările prezentate în numele funcționarilor Președinției (7 Ianuarie)	120
România și Germania. Cuvântare la banchetul oferit d-lui Ministru plenipotențiar Fabricius	122
Na vreau să fim nici instrument de tiranie, nici punte de anarhie. Proclamație către Țară (21 Ianuarie)	124
Comand tutelar! Adunarea! Apel (22 Ianuarie)	126
Adevărul, Adevărul întreg. Evenimentele din 22-23 Ian. Proclamație	128
Ordin de zi către Armată (23 Ianuarie)	133
Constituirea guvernului de bază militară. Declarații (27 Ianuarie)	134
30 Ianuarie 1941: Ziua biruinței național-socialiste germane. Articol apărut în ziarul de 30 Ianuarie	135
Un stat nou, un suflet nou. Declarații (1 Februarie)	137
Români! Cei aprobarea voastră asupra Guvernării mele. Proclamație (25 Februarie)	144
Aștept dovada unității românești. Declarații cu prilejul convocării Adunării obștești (25 Februarie)	145

DOCUMENTE

Demisia d-lui General Ion Antonescu de la conducerea Marii Săli	155
Major al Armatei. Două scrisori din Decembrie 1934	161
Planul de reorganizare al Armatei. Studiul prezentat guvernului în 1934	161
Biserica alături de Conducătorul Statului. Telegrammele I. P. S. S. Patriarhului și ale Mitropoliților (Ianuarie 1941)	169
Omagiul adus de Oșirea și conducătorii ei d-lui General Ion Antonescu (Ianuarie 1941)	191